

Tác Giả và Tác Phẩm

Hoàng Chính

Tiểu sử

Sinh ngày 14. 5.1954 tại Hải Phòng. Định cư tại Ontario, Canada

Tác phẩm

Đêm, từng mảnh...- Lưu lạc – Cầu tre lắt léo

Mục Lục

Đêm, từng mảnh... – 2

Cầu tre lắt léo – 4

Phụ đính I :

Lưu lạc – 21

Cơn ghen cuối mùa – 24

Phụ đính II :

Tình huyệt - Vời vợi non cao - Cuối đường khổ nạn

Chuyện người quan hoạn - Vùng kỷ ức đờn đau

(Tìm bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Đêm, từng mảnh...

Đêm đặc như lớp nhựa trải trên mặt đường. Chàng ngồi trong vũng keo đặc ấy, cố tìm một hình bóng thân quen. Mưa ngoài khung kính. Không khí mát dịu. Những mảnh vụn của giấc mơ dán chặt lên nhau. Rồi một mảnh vụn tuột ra, rơi xuống nền nhà. Cơn mơ nồng cháy bị cắt ngang vì tiếng đầu kiểng loang choang bên ngoài. Chàng mở choàng con mắt. Qua cái khe hẹp dưới khung cửa, ánh đèn phòng khách nhập nhòa. Tên bạn chung phòng đang luyện phim tập Hong Kong. Chàng chống tay ngồi dậy, dụi mắt, làm thăm chửi thề. Thăm nghĩ nếu có quyền năng, bùa phép, chàng sẽ xóa sạch và cấm tuyệt đối mớ phim nhảm nhí ấy. Gì mà ngày đêm cứ lẫn lộn những sát thủ, công chúa, bệ hạ, ngai vàng, đoạt ngôi. Toàn một thứ triết lý sống rẻ tiền, mạnh được yếu thua, lọc lừa, gian xảo, bạo tàn, phi nhân tính. Chử nghĩa nháo nhào trong đầu óc. Chàng cố níu chúng xuống, sắp thành câu kệ. Thứ triết lý ẩn tàng trong máu huyết bọn bành trướng Bắc Kinh ngàn năm trước và lũ lãnh đạo nước Trung Hoa khổng lồ bây giờ. Em có biết vụ Bắc Kinh lần đất Việt Nam mình mới đây không? Vậy mà dân mình vẫn nhâm nhi với cơn thống khoái mớ đồ ăn chua vừa, đồng ối mưa hôi nồng của bọn làm nghệ thuật rẻ tiền gốc Hán. Mẹ kiếp.

Sorry em. Tại tiếng đầu kiểng của bọn cướp đường cướp chợ trong phim tập làm gián đoạn giấc mơ anh. Khi anh vừa mới mở bật được chiếc nút áo, để mở ra trước đất trời khuôn ngực em no căng đời sống. Và anh vừa toan tính vùi lên đó những môi hôn.

Năm nay mất mùa. Câu than thở quen thuộc. Mỗi lần gặp, nghe hần ca hoài có một câu. Ơi, nhìn quanh, thấy đời như đồng lúa gặt xong. Câu hát trong bản nhạc nào đó của Trịnh Công Sơn. Lâu nay mày làm gì. Làm thơ. Ngon nhỉ. Thơ con cóc. Làm thơ làm mẹ gì nữa, khi trên đời này đã có Đinh Hùng, đã có Nguyễn Bính, đã có Phạm Thiên Thư, đã có Cung Trầm Tưởng, đã có Tô Thụy Yên, đã có Nguyễn Tất Nhiên rồi. Ấy mới chỉ kể sơ sơ. Còn mày. Tao đang học nhạc. Lại thêm một thằng nghệ sĩ. Viết nhạc làm mẹ gì nữa khi trên đời này đã có Trịnh Công Sơn, Phạm Duy hờ mày. Bấy nhiêu câu nói. Bấy nhiêu chủ đề. Vậy mà cứ có để nói với nhau hoài. Cho thêm ly trà đá đi cô chủ. Vâng cảm ơn cô, ấy quên, cho thêm hai điếu Vàm Cỏ. Sao lại hai điếu, định không cho tao hút hả. Mày mà biết hút cái nõi gì. Không biết hút thuốc lá mà cũng bày đặt làm thơ. Im lặng. Ấy có hai điếu thuốc thôi mà cô để vào cái đĩa lớn thế. Đĩa nhỏ thôi, đĩa lớn lố chét. Cái thằng ăn nói lố măn. Thì thảo nhưng còn cố làm cho cô gái nghe thấy, lầy chút cảm tình èo uột. Lố măn cái gì, tao chỉ khuyên răn một cách chí tình. Mày bắt bẻ chuyện nhỏ nhen. Những thằng làm thơ là những thằng mở rộng lòng mình ra với đất trời. Cô gái đặt cái tô nhỏ lên bàn một cách thô bạo rồi ngúng nguẩy bỏ đi. Nhìn theo cái eo thon. Thiết tình. Cái eo. Góm sao lại dựng vào cái bát chiết yêu thế này. Ngày xưa đi học, thầy Việt văn bảo chiết yêu là chít eo. Cái bát thất lại như cái eo thon của một cô gái. Eo với yêu. Cả hai thứ đều dễ thương. Cả hai thứ đều xa xỉ. Mày lâu nay có gì mới không. Câu hỏi tổng quát về thân thể sự nghiệp kẻ được hỏi. Chả có gì. Mặt trận miền tây hoàn toàn yên tĩnh.

Đừng bao giờ nhắc đến cố nhân là được. Hần nhắc lại điều hai đứa đã thỏa thuận với nhau hay đúng hơn là điều kiện hẳn đặt ra cho tôi trước khi đặt bút ký vào tờ giấy đăng ký kết hôn ở uỷ ban nhân dân tỉnh ngày nào. Em hứa. Nhắc đến người xưa là anh cụt hứng ngay. Thằng nhỏ nó teo lại, em bị thiệt thòi ráng chịu. Hần thường kết luận bằng cái luận cứ chắc nịch, đầy tính đe dọa ấy. Và chấm câu bằng cái nhếch mép mà mấy đứa em tôi ngày xưa vẫn phê bình là vô cùng đều cẳng.

Tắt làm gì. Để đèn nhìn mới phê. Vừa mới tắt ngọn đèn, tôi lại chiều hần, mở lên. Bao nhiêu lần tôi chiều hần. Hai bóng đèn ngủ mỗi cái sáu chục watts ở đầu giường. Đèn trần một trăm watts treo giữa khoảng vuông trắng bệch trên đầu. Đèn bàn viết cũng một trăm watts. Căn phòng sáng rực. Màn cửa đóng kín nhưng từ dưới bãi đậu xe nhìn lên, hần ai cũng phải nghĩ là trên này có

hội hè đình đám gì đó.

Vừa tụt được cái quần lót ra khỏi một bên chân tôi là hắn chồm lên người tôi. Chiếc quần lót màu hồng bé tí teo vướng lại một bên đùi. Tôi dựng thêm hai chân, không phải vì tôi khao khát được đón nhận cái phần thân thể nhàm chán của hắn. Chỉ vì cái đầu gối xương xẩu của hắn cắn lên đùi tôi đau nhói. Hắn miết cả con người hắn vào tôi. Cái rát ngọt luồn lách qua những nếp da, những mép thịt ẩm ướt. Chưa có lotion anh à. Mặt hắn vùi vào cổ tôi, râu ria như cái bàn chải cùn. Khỏi lotion. Tôi cắn chặt hai hàm răng. Như lúc mê đắm tội cùng. Rồi bỗng dưng hắn chống hai tay, cất cao đầu nhìn tôi. Hai con mắt đờ đẫn. Nụ cười lờm chờm lọt qua khe hở chiếc răng cửa bị sún. Thân thể hắn ập xuống chỗ hũng tôi mịn màng. Cả con người hắn vào ra phần nộ như cái máy bơm cũ hung hăng hút nước từ lòng giếng cạn. Chợt hắn ngoạm lấy ngực tôi, những chiếc răng thưa nhay nhay cái núm vú sần sượng. Luồng cảm giác tái tê từ ngực bên trái bò lan xuống cái bụng còn xuân. Dòng cảm giác khác, từ phần dưới thân thể chảy ngược lên. Chúng gặp nhau ở đó. Đôi dòng quán quện vào nhau. Tôi mở rộng vòng ôm. Tôi mở rộng đôi chân siết chặt lấy chân hắn. Anh sắp phê rồi. Hắn vừa phì phò nói vừa hùng hục như con trâu điên.

Ơ kia, vẩy bụi đen đen lơ lửng trên trần nhà. Vẩy bụi từ từ đáp xuống ngay phía trên đầu chúng tôi. Hắn vùi mặt vào cổ tôi. Tôi nghiêng đầu để nhìn cho rõ hạt bụi lạ lẫm. Tôi ôm ghì lấy lưng hắn bởi nhớ lời hắn dặn lúc nào em thấy anh sắp phê thì nhớ ôm chặt lấy anh. Em không ôm anh, anh thấy tủi thân. Hắn sắp phê tới nơi rồi. Và tôi cũng phải cố mà tập trung để may ra thì kịp phê cùng lúc với hắn. Ặch. Hì hục. Tê tái. Sắp xong rồi. Tôi cố dỗ dành mình.

Sao hạt bụi cứ hạ xuống dần. Ồ không, nó nhúc nhích nữa. Trời ơi! Con nhện. Con nhện đang đu sợi tơ, thả xuống ngay phía trên hai đứa tôi. Vòi nước tắt ngúm. Dòng sông mê đắm ngưng chảy trên bụng, trong lòng vực sâu tăm tối, trên hai núm vú sần sượng. Tất cả ngưng ngang như dòng điện bị cúp.

Hai bàn tay tôi quơ quào sau lưng hắn. Hắn nhắm nghiền con mắt. Hắn miết mài. Rong ruổi. Như tay nài ngựa. Sắp tới mức ăn thua. Con nhện xuống. Thấp dần. Thấp dần. Tôi đẩy dũa. Trong cái vòm thân thể hắn. Cái vòm chống bởi hai khuỷu tay. Và hai đầu gối. Sắp phê rồi. Tiếng reo hò. Cùn mần. Tho lỗ. Con nhện. Trời ơi. Con nhện xuống. Sát cái đầu. Bù xù tóc tai. Tôi hoảng hốt. Đẩy hắn ra. Thân thể hắn tuột. Khỏi hõm sâu tôi. Tôi ngồng đầu dậy cố nhìn cho rõ. Vệt nước nhờn màu trắng vạch ngang da bụng. Hắn ngã bật qua một bên. Tôi không ngờ mình mạnh như thế.

Hai mắt hắn tròn tròn. Miệng hắn há hốc. Em sao vậy. Em làm gì vậy. Điên à. Tôi chống tay vùng dậy. Con nhện đâu rồi. Tôi sợ những con nhện độc. Chồng tôi chết vì nhện độc trong một chuyến công tác miền núi. Tôi chống tay lùi ra cạnh giường. Hắn co đầu che bớt miếng dứa cải muối rữ xuống quá nhanh sau cơn mê loạn không tròn. Em điên hả. Sợ có bầu thì nói trước, làm gì mà xô đẩy như vậy.

Con nhện không còn đó để tôi dùng làm tang chứng. Tôi kéo cái gối, đắp lên cái mông đen nhầy nhụa. Đã hứa là không bao giờ nhắc đến người xưa. Nên tôi thì thầm xin lỗi hắn. Để tối em bồi thường cho anh.

Cô làm gì mà láo liêng con mắt như bị ma ám vậy. Hắn gầm gừ. Chồng tôi ngày xưa có bao giờ gầm lên với tôi như thế đâu. Nhưng thôi, đã hứa không nghĩ tới người xưa. Biết vậy, tôi để con nhện đốt hắn cho biết thân. Hắn lại có bảo hiểm. Thiệt tình. Hẹn lần sau vậy.

Tôi nhào người tới bên hắn, vuốt ve cái phần nhom nhớp mềm hơn bất cứ phần mềm nào trên thân thể hắn, “Hẹn lần sau vậy, con trai!”

Cánh cửa phòng thứ nhất bật mở. Một bóng người bù xù đầu tóc bước ra, nhập vào vũng sáng lờ mờ vương phòng khách nhập nhòa ánh sáng phát ra từ cái màn ảnh hình chữ nhật nhấp nháy. Chưa ngủ sao ông anh. Ngủ sao được mà ngủ. Luyện tới bộ thứ mấy rồi. Hồi thứ ba mươi hai. Phim gì dài thấy mẹ. Phim Tàu mà; không dài đâu còn là phim Tàu nữa. Cánh cửa phòng thứ hai mở hé. Người thanh niên nằm ngả trên sofa vội chống tay ngồi dậy. Tới bà này nữa. Sao giờ này còn thức. Những con mắt soi mói. Chiếc áo ngủ mỏng như tờ giấy viết thư tình thời xa xưa. Ngủ không được. Ông ấy đâu. Trong phòng chứ đâu. Cái bóng mỏng mềm buông xuống một góc sofa. Mùi hương lạ lênh đênh. Bàn tay dơ cao cái dụng cụ điều khiển máy bằng hình bấm cái nút ngưng. Tiếng đầu kiếm loang choang sừng lại. Tên sát thủ đứng yên. Chân co chân duỗi. Thanh kiếm giả nâng ngang chân mày. Cái miệng hét ngạt ngọng nửa chừng cái câu tiếng Việt Chợ Lớn ngưng ngang. Chị sao vậy. Sao lại khóc nữa rồi. Phải em mở ti vi ồn quá không. Cứ coi đi kia, tôi không sao đâu. Cứ coi đi. Thôi em tắt phim đi ngủ sớm vậy. Ừ phải rồi, mà luyện phim thấy sợ. Tối ngày sát thủ với ngai vàng. Bọn Tàu chẳng những nó lẩn đất bên kia mà còn còn luôn cả cái đầu bọn chúng mày tận bên này. Cứ để cho chú ấy coi mà. Anh ấy đâu rồi chị. Bốn con mắt nhìn chòng chọc vào đôi vú no căng. Trời ơi. Em trong giấc mơ anh cũng có đôi vú đầy như thế. Ngày nào bọn khoa học gia chế được loại thuốc tạo giấc chiêm bao mình sẽ mua để dành. Làm tình trong chiêm bao cứ hay bị sượng lại và đứt phim ở cái lúc sắp phê, tức chết được. Chị vào ngủ đi. Hai chú vào trước đi. Chút xíu đã. Sao vậy. Sao vậy. Sao vậy. Mùi thịt da đánh thức ma quỷ dậy. Mùi thịt da trong bóng tối đậm đặc sỗ sàng hơn bàn tay cô gái điếm chuyên nghiệp. Mùi thịt da đánh thức cả cái phần mềm mại nhất trên hai thân thể đàn ông. Chị vào ngủ trước đi. Giọng đàn ông khàn đục. Người đàn bà nhận ra được cái âm hưởng khao khao ấy. Thứ âm thanh của con thú trong mùa giao phối làm nổi những vết gai ốc trên thân thể người đàn bà. Thôi good night hai chú. Dạ, good night chị. Mai nhớ trả tiền nhà cho thằng superintendent. Ô-kê. Người đàn bà tắt tả đứng dậy. Chị nghe ra tiếng gầm gừ của con thú khát khao bên bờ đục vọng. Thôi good night hai chú. Dạ, good night chị. Trời ơi cái eo. Ngày xưa thầy Việt văn bảo chiết yêu là chiết eo. Cái eo này không chiết cũng thon. Cái eo Việt Nam ở Ngã ba Ông Tạ. Cái eo Việt Nam ở xứ người. Bốn con mắt gian xảo đào sâu vào bóng tối tìm nhau, chia nhau một ý nghĩ. Tiếng thở dài. Cái đồ bấm máy bằng hình còn nằm cứng trong tay. Thì thào. Thằng chả lucky thấy mẹ. Có con vợ làm vốn. Vẫn thì thào. Nhiều lúc tôi muốn sát thủ rồi đoạt cái ngai vàng của thằng chả quá. Mà bị bọn Tàu nó ám. Ông có chắc là không bao giờ ông nghĩ đến chuyện đoạt cái ngai vàng thơm phức đó không. Shut up. Mai nhớ trả tiền nhà cho thằng superintendent. Ông có dám chắc ông không khi nào thấy bà ấy trong giấc ngủ không. Ông có dám chắc không. Nói đi, dám không. Sự mà, trễ hạn trả tiền nhà rồi đó. Hay là ông đã có mấy em trong cuốn lịch Tàu của bọn bá quyền Trung quốc rồi.

Cầu tre lát lều

Người hành khất già ngồi bên bờ đất, co ro như một con mèo thiếu ăn. Những nếp da nhăn nheo đùn đầy lên hai đuôi mắt. Hai gò má nhô cao như hai ngọn đồi chênh vênh dòm xuống hai triền thung lũng sâu và hẹp, thôn thôn và gặp nhau ở chiếc cằm vênh vẹo như một mảnh bom nhật được trong thời chiến. Đôi mắt đục lờ những vẩy cá trắng màu mỡ đông trong những ngày đông giá, nhìn vào thăm thẳm của hư không ở đâu đó phía trước. Toàn thân người hành khất như một đồng xương khô bọc ngoài bởi lớp da nhăn nheo khô khốc. Đồng xương bất động như một mô đất, một gốc cây bỏ quên bên lề đường, chỉ có cái miệng và những ngón tay là còn thở ra làn hơi của đời sống. Cái miệng meo méo, nhăn nheo những vết hằn khôn khó; cái miệng hát ra những lời vọng cổ buồn tái buồn tẻ Và hai tay ôm hờ hững cần cây đàn guitar cũ kỹ mốc ngời bụi đường. Những ngón tay xương xẩu gờ ra từ cần cây tây ban cầm những mảnh âm thanh rụng rời cảm xúc. Người hành khất già mê man với tiếng ca trầm buồn như gã phù thủy bị mê hoặc bởi những câu thần chú của chính mình.

"Đi chưa thầy?"

Con nhỏ học trò thúc cùi chỏ vào cạnh sườn hắn, nhắc nhở, làm hắn bưng tỉnh.

"Ông già ca hay quá."

"Bài Xuân này con không về đó, thầy biết hôn?"

Con bé cố không đọc tên bản nhạc thành "Xuân này con hồng địa," làm hắn buồn cười.

"Biết chứ."

Con bé xoay qua nhìn hắn.

"Thầy thích bài đó hôn?"

"Sao không?"

"Mai một rảnh, em ca cho thầy nghe"

Hắn hít một hơi dài, cố nén những nhịp hân hoan của trái tim.

"Cô cũng biết ca nữa sao?"

"Sao hồng biết. Đi chưa thầy?"

Con nhỏ học trò khế chạm những ngón tay vào tay hắn. Một chút thôi, rồi rút ngay về. Con nhỏ này lộn xộn. Hắn nghĩ. Coi chừng nghe cộ Nguyễn tắc đạo lý Quân-Sư-Phụ thời nào cũng đúng hết ráo.

"Mắc mớ gì thầy buồn thiu vậy?"

Con nhỏ hỏi bất ngờ, làm hắn không tìm đâu ra ngay được câu trả lời.

"Bộ nhớ nhà hả?"

"ừ." Hấn trả lời đại cho quạ Đứng ra, hấn nhớ nhà thật, nhưng đó chỉ là một trong muôn ngàn lý do đã làm nét mặt hấn lúc nào cũng buồn buồn như bầu trời những ngày giông bão, tìm mò mắt cũng không ra một chút nắng hân hoan.

Hát xong những lời cuối cùng của bài hát, người hành khất già cúi đầu nhìn xuống nền đất đen xỉn. Ông ta thấy gì trong những thớ đất màu tối ám ấy nhỉ, hấn tự hỏi. Mà ông ta có nhìn thấy không đã chứ. Đôi mắt ấy; đôi mắt kéo những đám mây mù, ám tối. Có gì trong cõi nhìn của người đàn ông già nua không nhà không cửa ấy. Những nắm mồ vô vọng. Cánh cửa mở vào cõi sống khác. Sự chết. Thần linh. Những xác thân rửa mục. Mảnh xương khô Trước mắt hấn, những mảnh xương khô trên thân thể người hành khất còn chan hòa sự sống.

"Ông già đó mù phải hôn thày?"

"Chắc vậy."

"Em thấy ông quờ quạng trên cần đàn.."

Những ngón tay người đàn ông mò mẫm trên cần đàn, vặn lại những chốt dây bị dẫn ra sau khi đã rung lên một cách tận tình những tiếng kêu than não nuột.

Một đứa bé gỡ tay mẹ, chạy lại thả vào chiếc lon sữa bò rỉ sét đặt bên cạnh cái đầu gối khằng khiu của người hành khất những đồng xu cũ. Tiếng kim loại chạm vào nhau nghe lao xao như khuấy động chút niềm vui mỏng manh trong không gian xao xác tiếng cười nói của người đi đường và tiếng xe cộ rầm rĩ chung quanh. Người hành khất cúi đầu thật thấp biểu tỏ sự biết ơn đối với kẻ đã có chút lòng nhân, rộng tay bố thí.

"Thày có cho ông già tiền hôn?"

"Thấy kỳ kỳ làm sao đó."

"Thày nói sao?"

"Khi bỏ những đồng xu vào chiếc lon người hành khất, thấy ấy náy lạ lòng."

"???"

"Có cảm tưởng mình vừa xúc phạm đến một con người nghệ sĩ."

"Thày lãng mạn thấy mò!"

Con nhỏ bắt đầu làm xao động lòng hấn. Hấn liếc nhìn khoe môi cong cong của đứa học trò.

"Cô mới là lãng mạn."

"Xí!"

"Cô nghịch ngợm phá phách bị lên trình diện hết giám thị tới tổng giám thị, rồi tới cả hiệu trưởng nữa mà cuối cùng cũng chẳng bị phạt gì hết ráo, làm các giáo viên khác hết dám phạt cô luôn."

"Thày nói vậy là oan cho em rồi đó."

"Chứ không đúng sao?"

"Hổng đúng."

Hắn ngược mặt nhìn bầu trời của buổi chiều tà xanh ngấn ngát trên cao, vương vít những sợi mây trắng nõn. Gió dưới sông thổi lên phủ vào mặt hắn cái mùi rơm rạ, bùn ướt pha lẫn với mùi thịt nướng thơm nồng khừu giác từ cửa tiệm ăn uống bên lề đường. Hắn lục lọi trí nhớ để tìm một dẫn chứng cho những lời buộc tội đong đưa.

Mãi, hắn mới nhớ ra.

"Cô nhớ vụ tập nhạc Phạm Duy không?"

"Dạ, nhớ chứ."

"Lần đó cô có bị phạt gì đâu."

"Sao hổng bị, em mất tiêu tập nhạc kỷ niệm của đứa bạn tặng."

Tập nhạc ấy hắn còn nhớ. Đạo ấy, đang có phong trào xóa bỏ văn hóa đồi trụy. Con bé học trò của hắn lại đem ngay tập nhạc "Ngày Đó Chúng Mình Yêu Nhau" vào lớp học mà chép cho một đứa bạn khác. "Để xử lý, tôi phải tịch thu tập nhạc đồi trụy này và báo cáo em lên chi đoàn; lên giám thị trường." Cô học trò của hắn lúc ấy hai mắt đỏ hoe. Không một giọt nước mắt nào ứa ra được trên khóe mắt lạnh khô, nhưng cái nhìn căm hận thì như mũi kim nhọn găm trên phiến trí nhớ hắn; gã thầy giáo làng nửa thẳng nửa ông ngu ngơ tội nghiệp.

Cái liếc mắt của cô học trò sắc như phiến gió lạnh lẽo cắt da xẻ thịt. Vấn đôi mắt ấy; đôi mắt rử rê hắn đi hoang.

"Thầy... thiệt tình!"

Nghĩa là sao nhỉ. Hắn không hiểu đứa học trò muốn nói lên điều gì trong cái liếc sắc cạnh và câu nói ồm ờ buông thả ấy.

"Cuốn nhạc của em đâu rồi?"

Con bé chột hỏi. Hắn bối rối cuống cuống. Loay hoay như đứa bé không thuộc bài một hồi, với những ngón tay bầu thành ly lạnh ngắt trên mặt bàn gỗ thô nhám màu đen xỉn, hắn mới tìm ra được một câu nói dối.

"Đốt rồi."

"Thầy... Thiệt tình!"

Tiếng thờ dài của đứa con gái mới lớn nghe dài và man mác một nỗi niềm không thể đặt tên.

Sư phụ nói dóc dáy, đệ tử ơi. Thực ra sư phụ còn giữ kỹ, sư phụ vui tập nhạc tình ấy tận đáy cái túi hành lý với vài ba bộ đồ cũ kỹ có những màu sắc không thể gọi tên được nữa và mấy cuốn sách học cũ, lẫn lộn với những tờ giáo án luộm thà luộm thuộm. Sư phụ lòng nào có thể phản thư Khanh Nho như cái người bạo chúa họ Tần ngày trước.

"Tập nhạc ấy em thích nhất."

Giọng trách móc của cô học trò mềm và ngọt.

Sư phụ cũng thích tập nhạc ấy thấy mờ. Nhưng làm sao được. Cả lớp đều thấy đệ tử chép nhạc đòi truy trong lớp học. Sư phụ đâu có thể giả cầm giả điếc để mang họa cho cả thầy lẫn trò. Hãy hiểu dùm ta, đệ tử ơi. Hấn nghĩ nhưng không nói ra ý nghĩ ấy mà chỉ nhìn con bé học trò đang ngồi trước mặt hấn, phía sau ly nước mía đã gần cạn, còn đọng đầy những bã trắng nhờ nhờ trên thành ly.

"Em nhớ bài Nghìn Trùng Xa Cách quá."

Sư phụ cũng vậy, đệ tử ơi. Nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi, đường dài hạnh phúc, cầu chúc cho người. Sư phụ đã từng ăn ngủ với những lời nguyện da diết ấy năm xưa, khi phải tiễn đưa một người con gái.

"Sao thầy hồng nói gì hết trơn vậy?"

"Tại cô không nghe thấy chứ bộ."

"Thầy... Kỳ cục thấy mờ!"

Tiếng đàn guitar biến chế thành lục huyền cầm của người hành khất lại vọng đến, xoắn lẩy không gian của hai người. Điệp ơi, mai anh lên chốn thành đô nhà xe rục rở, xin anh đừng quên.. Hấn lặng người đi vì cảm xúc. Chao ơi, tiếng lục huyền cầm và những câu vọng cổ. Âm thanh xoắn lẩy lòng hấn như những đường xoắn ốc trên mũi chiếc đinh vít nhọn. Xoắn sâu, gài chắc vào từng thớ mềm của lá gan, vào những sợi cơ trơn dai nhanh nhách của ruột non ruột già hấn. Xót xa chi lạ lùng!

"Thầy bắc kỳ mà mê vọng cổ."

Cô học trò chằm chọc hấn.

"Thì sao?"

"Quê một cục." Đưa con gái nói, với một nụ cười.

"Tôi yêu âm nhạc của cả ba miền."

"Vậy là thầy yêu nước, yêu đồng bào... Sao hồng được làm giáo viên tiên tiến vậy?"

"Ai biết đâu!"

Hấn trả lời vu vơ Và tiếp tục để hồn chìm theo tiếng lục huyền cầm và những lời trách móc của cô Lan gửi cho anh chàng Điệp bạc tình. Bất giác, hấn cảm thấy như những lời trách móc ấy gửi đến cho hấn từ một người con gái nào đó, sống ở đâu đó, trong một gia đình nào đó, làm một cái nghề gì đó... bị hấn phụ rẫy.

"Mai một thầy sẽ phải bồi thường cho em."

"Cái gì?" Hấn chột bưng tỉnh.

"Tập nhạc."

"Không sao."

"Để gì thầy còn kiếm được tập nhạc đó."

Không biết con nhỏ có gài bẫy hấn không, vì trong mắt nhìn của nó, hấn không đọc nổi những gởi gắm âm thầm không tên gọi. Đệ tử ơi, đệ tử ra vào phòng tổng giám thị như cơm bữa. Cả trường ai cũng biết đệ tử làm biếng học, đệ tử chỉ ham chép thơ T.T.Kh., ham chép nhạc Phạm Duy, (những thứ lạc hậu ấy!) nhưng ai biết đâu được đệ tử làm gián điệp cho hiệu trưởng nhằm theo dõi và báo cáo mọi hành vi của sư phụ. Sống ở đây riết rồi sư phụ đâm ra nghi ngờ mọi thứ; cả đôi mắt đen nhánh đang chớp chớp long lanh cái nắng của một ngày đầu tháng tám oi oi, trên bến bắc Vàm cống đình tai nhức óc vì tiếng động cơ những chiếc xe lồi và xe đồ nầy.

"Muốn là được."

Hấn nhìn vào mắt học trò, thăm dò.

"Để dầu gì."

"Sao không?"

"Thầy... thiệt tình!"

Thiệt tình! Thiệt tình sư phụ cũng không biết phải nói làm sao với đệ tử trong buổi chiều hiu hiu gió sông, gió đồng quán quện từ những làng thôn rải rác hai bên bờ sông Cửu này. Sư phụ xa nhà đã lâu. Ba bốn năm rồi đâu có dịp về thăm. Thiệt tình! Thiệt tình cái nỗi gì. Tình cũ bay theo những cánh diều thời thơ ấu. Người con gái da thơm có đôi mắt lá rằm ở thành phố giờ này đang làm gì nhỉ. Người con gái không muốn theo người tình về cái miền kinh rạch ngổn ngang, trên khắp các ngã đường này. Người con gái ấy bây giờ đang làm gì chứ? Có còn chút nhớ nhung nào dành cho người bạn tình của những năm tháng quán quýt bên nhau?

"Thầy... Kỳ cục thấy mờ!"

Tiếng than của cô học trò lẫn vào tiếng lục huyền cầm da diết, nghe như khúc cuối một câu vọng cổ não nuột. Kỳ cục thấy mờ là sao nhỉ. Hấn thăm hỏi. Đệ tử ơi. Sư phụ đã cố gắng tránh nhìn vào đôi mắt đong đưa đen nhánh ấy, nhưng bây giờ thì đã muộn mắt rồi. Đệ tử đã đánh thức dậy hết những mê muội ngủ quên trong đáy lòng gã đàn ông hai mươi tám tuổi. Đệ tử ơi là đệ tử ơi!

"Khanh!"

Con bé tròn xoe mắt nhìn hấn.

"Dạ?"

"Tính về Sài gòn bao lâu?"

"Ờ hết mấy tháng hè."

"Nhà bà con?"

"Dạ."

Hắn bước dần xuống khỏi bục giảng trong trí tưởng.

"Có quen ai trên thành phố không?"

"Không có. Mà sao?" Con bé nhìn hắn dò hỏi.

"Vậy mà cứ tưởng Khanh có bạn trai trên đó."

Hắn lẩm bẩm như cầu kinh.

"Không có đâu." Con bé trấn an. Hắn thích những chữ "không có" của cô học trò quá đỗi. Không sao đâu Khanh ơi. Không ai biết đâu... Hắn nghĩ ngợi lảng nhãng. Một cặp tình nhân dắt díu nhau đi ngang qua chỗ ngồi của hai người. Người con gái mặc áo bà ba hoa hòe hoa sói, ân cần riu rít như con chim nhỏ, bẻ một miếng bánh trắng đưa lên miệng người con trai. Tiếng bánh trắng bẻ giòn rụm nghe vui tai. Người con gái trẻ đôi môi cười với tình nhân. Đôi môi làm hắn nhớ những nụ hôn thời còn đi học. Ôi sao bỗng dưng thềm chết một nụ hôn thế này. Hắn thảm than trong trí tưởng. Đệ tử ơi, chắc sư phụ chết mất.. Đệ tử ơi; Khanh ơi... Khanh ơi... Hắn nhìn sâu vào đáy mắt cô học trò. Cô chống hai tay lên cằm, nhìn lại hắn không chớp mắt. Hai con mắt long lanh có bóng hắn nghiêng nghiêng trong đó. Cặp lông mày cao sừng sực như hai nét phẩy trên một bức tranh tàu. Con mắt một mí lót nhìn hắn kỹ lưỡng. Sóng mũi hơi nghiêng, khóe miệng mở hé những chiếc răng trắng bóng lấp lánh bên dưới đôi môi hồng tự nhiên. Chiếc áo sơ mi khép hờ một nút áo quên cài (quên thật hay giả vờ.) Màu hồng của vải áo ánh lên đôi má cái sắc mịn màng của làn da tươi mát. Cái cằm thanh thanh tựa trên hai bàn tay có những ngón thon dài đan lấy nhau thấp thoáng bóng một chiếc nhẫn vàng có nhận hột xoàn (giả hay thật làm sao sư phụ biết được, mà có biết thì cũng chẳng ăn nhằm gì tới sư phụ.) Hai cánh tay chống trên mặt bàn che hờ khung ngực. Kín bưng. Nhưng sư phụ thấy rất rõ trong tâm linh hai trái ngực săn cứng. Đệ tử ơi, sư phụ chết mất thôi. Hèn chi trong trường không có một chức sắc nào mà không có cảm tình với đệ tử. Đệ tử chép nhạc vàng, đệ tử hát nhạc đòi trụ, đệ tử lưu bút ngày xanh bằng thơ tình ướt át như mưa nguồn lũ lụt, vậy mà cả ban giám hiệu trường chẳng ai đề nghị được một hình phạt nào cho xứng đáng. Chỉ khổ cho mấy cô giáo già lữ thời trong trường, mỗi lần nghe tiếng guốc đệ tử lóc cóc gõ nhịp trên thềm xi măng lở lói, là những cặp lông mày cau lại, những hàm răng nghiến sát nhau, những nắm tay run run đè nghiến mặt bàn giáo viên vô tội. Cái đồ chẳng ăn trần quần. Thiên hạ nổi cơn ghen với đệ tử chứ có gì lạ đâu. Đệ tử như dòng suối mát mà không một kẻ lữ hành nào không muốn vục mặt vào mà uống cho đã cơn khát, sau khi đã rong ruổi suốt một đoạn đường dài thăm thẳm. Sư phụ cũng chỉ là một gã bộ hành trong cơn nắng hạn. Năm sáu năm trời nay sư phụ không ôm (dù chỉ ôm thôi) được một người nữ nào trong vòng tay. Nhớ lắm rồi, thèm lắm rồi. Chết mất đệ tử ơi. Khanh ơi là Khanh. Sư phụ chắc phải mời cụ Khổng đi chỗ khác chơi và dẹp ngay ba cái vụ quân sư phụ của thời phong kiến lạc hậu đi càng sớm càng tốt. Khanh ơi, tại sao bé lại không là người tình của anh nhỉ. Hắn gào lên trong trí tưởng. Mình sẽ là một đôi tình nhân lý tưởng của nhân loại.

"Thầy!"

Con bé đánh thức hắn.

"Gì Khanh?"

"Thầy nhắm chừng người ta sửa xe kịp hôn?"

"Chẳng biết nữa... " Hấn ngập ngừng, buông tia nhìn thăm dò sâu xuống đáy mắt người con gái.
"Nhưng chắc là không quá."

Chút lo âu vẫn đục lên trong tia nhìn cô học trò. Hai cánh tay rơi xuống mặt bàn. Những ngón thon quăn quẩy hoang mang.

"Rồi... tối nay biết làm sao."

"Thì đành thuê nhà... ngủ chứ sao."

Đôi môi người con gái trễ xuống.

"Ghê thấy mò!"

"Có sao đâu. Mình có giấy đi đường đảng hoàng mà."

"Nhưng mà... kỳ cục làm sao đó... "

"Sao kỳ?"

Tia nhìn đưa con gái lảng quăng trên nền đất đen xỉn. Chút ngại ngùng, nhẩn nhẩn vương trên đôi mắt nàng.

"Như vậy giống bồ bịch, kỳ chớt."

"Thì đã sao. Khanh cũng lớn rồi chứ bộ."

Hấn ném ra trái bóng thăm dò sau khi đã giam Đức Khổng tử vào một ngăn ở tuốt trong đáy sâu trí tưởng, và khóa lại kỹ càng. Hấn tự hứa sẽ cố gắng không nhớ tới Đức Khổng tử và ba cái điều người dạy học trò thuở xưa ít nhất là trong ngày hôm nay.

"Nhưng mà... thầy trò ai lại đi... thuê phòng... "

Con bé bỏ lửng câu nói, gợi lên cho hấn không biết bao nhiêu là háo hức, cuồng mê Hấn lì:

"Bộ thầy trò không... yêu nhau được sao?"

"Kỳ thấy mò!"

Đôi má con bé từ từ hồng lên. Trong mắt nhìn của hấn, đôi má ấy càng lúc càng đỏ muốn dậm hơn cả màu áo nàng đang mặc. Cái e thẹn của người con gái; chao ơi là mời mọc! Hấn nghe lòng mình hồi hộp, xôn xao như gã thí sinh sắp bước vào phòng thi vấn đáp. Cái phòng thi trần tục có chiếc giường tre ọp ẹp; và một thầy, một trò... Khỉ quá! Hấn tự mắng mình. Tại sao cứ phải nhớ tới cái quan-hệ thầy trò không cần thiết ấy chứ. Một người con trai thương một người con gái, thì mắc mớ gì đến cụ Khổng cụ Mạnh. Nhất định tối nay phải đi thuê phòng ngủ ở bên đò rồi. Cầu trời cho cái đám lau nhau tài xế và lơ xe kia đừng mò ra lý do của cái sự tự nhiên nằm ì ra giữa đường của chiếc xe đò cộc cạch cạch. Mà không chừng đó là đòn phép của họ cũng nên. Chỉ cần tuyên bố hư xe. Hành khách nản vì chờ đợi, đón xe khác, là có chỗ đón thêm khách mới ở dọc đường. Hấn nghĩ vậy, chẳng biết có oan cho ai không.

"Thầy."

"Gì?"

"Sao tự nhiên thầy gọi em bằng tên?"

"Tại... tại.." hấn ngáp ngọng như đứa bé bị bắt quả tang ăn vụng trong bếp. "Thì đã sao?"

"Hổng sao hót... nhưng... "

"Nhưng gì?"

"Thấy thầy hiền khô, hơn những lúc ở trong trường một trời một vực."

Con bé nói một thôi và toét miệng ra cười.

"Bộ trong trường tôi dữ lắm sao?"

"Dạ. Thầy nghiêm hơn thầy giám thị Râu kềm nữa."

Ơ, học trò thời nay Con bé dám đặt biệt danh cho ông giám thị già đáng tuổi ông ngoại nó là "Râu kềm", thì hấn nghĩa lý gì đối với cái đám chỉ đứng sau quầy và ma này nhỉ.

"Sao gọi ông ấy là Râu kềm?"

"Thầy hổng thấy ổng có hàm râu cá chốt sao?"

Hấn chỉ biết lắc đầu, lơ đãng cúi nhìn vệt nắng chiều vươn dài đến chân ghế. Vệt nắng phủ sắc vàng nhạt lên đôi bàn chân mang guốc cao của con nhỏ học trò. Cái quai guốc lấp lánh hình những con bướm kim tuyến muôn màu. Sợi gân xanh lơ mờ ẩn dưới lớp da mỏng trắng mượt. Sợi gân xanh gợi lên trong lòng hấn một ham muốn nhẹ nhàng nhưng vô cùng quay quắt.

"Thầy hổng bao giờ cười."

"Vậy sao?" Hấn giật mình vì nhận xét của đứa học trò. "Chắc cái mặt tôi dễ ghét lắm."

"Cũng tạm tạm."

Con bé vừa nói vừa rút chân lại, giấu dưới gầm bàn. Mắt hấn mất đi một điểm nhìn gợi cảm. Người chủ quán nước chợt đến bên hấn, lạnh lẽo hỏi, "Cô cậu dùng chi thêm không?"

Cô học trò hấn lắc đầu vội vã. Còn hấn bưng tỉnh và loay hoay móc túi lấy tiền trả.

Nhét tờ giấy bạc cũ mềm nhão do người chủ quán thổi lại vào trong túi áo xong, hấn chậm rãi đứng dậy. Khoác cái ba lô cũ kỹ lên vai. Cô học trò cũng xách cái túi xách đứng dậy theo. Hai người lững thững đi xuống phía bên bắc nhận nhịp xe cộ. Người hành khất già vẫn ngồi bên vệ đường thở than những lời vọng cổ cửa da xẻ thịt. Nhưng những lời than van không còn khuấy động lòng hấn như lúc trước. Lòng hấn đang bị xâm lăng bởi một lũ lâu la tối ám, từ lâu yên ngủ trong đáy sâu trí nhớ, vừa bị khuấy động cho thức giấc vì những mời mọc của một làn da trắng nõn, của một đường gân xanh chạy dài từ mu bàn chân lên, ẩn dưới lớp vải quần màu xanh thẫm

của biển cả mênh mông. Tất cả khởi đi từ một người con gái.

Hai thầy trò rảo bước về phía chiếc xe đồ liệt bại đang được tài chính, tài phụ và lơ xe bu quanh loay hoay sửa chữa. Hấn nhìn cái mặt trời tròn vàng rực tóe lửa trên những ngọn dừa đen đúa, vươn trên những mái nhà san sát bên kia sông, thờ dài vô nghĩa. Đêm nay chắc chắn là ngủ đường rồi. Hấn khẽ liếc nhìn cô học trò. Khanh lặng lẽ đi bên cạnh hấn, môi trên mở hé một nụ cười không trọn vẹn. Con mắt đong đưa lúc này đang nhìn vào khoảng không xa vắng nào đó. Chợt cô đề nghị:

"Minh hỏi mấy người sửa xe thử xem nghe thầy."

Hấn lặng lẽ gật đầu. Cái túi đeo trĩu nặng trên vai. Hành trang của cả một thời tuổi trẻ ăn nằm với sách vở. Cuối cùng được những gì. Đã bao lần hấn tự hỏi đam mê đèn sách để làm gì. Một ngày công lao không cho biết đến hương đêm. Lờ một bài hát của Phạm Duy, đã bao lần làm hấn suy nghĩ. Hấn đang ở bên cạnh cô học trò đẹp nhất trường; người bị từ hiệu trưởng, hiệu phó, tổng giám thị đến giám thị trồng cây sị. Việc gì phải suy nghĩ vẫn vợ. Nếu muốn biết người con gái phản ứng thế nào khi bất ngờ bị Ôm hôn thì không gì chính xác cho bằng cứ ôm cô gái mà hôn đại thử xem. Bạn hấn ngày xưa đã "lên lớp" với hấn như thế.

"Chùng nào mới sửa xong vậy, bác tài?"

Người tài xế ngồi vắt vẻo trên mỏm đất cao, phì phèo điếu thuốc rê, sáng khoái thả khói vào khung chiều lộng gió.

"Sớm nhứt là chiều mơi."

"Sao vậy?" Hấn hỏi.

"Con heo dầu bị hự Chờ địa Sài gòn mua con heo dầu khác để thay."

"Giờ tụi tui làm sao đây?" Một người hành khách ngồi bên vệ đường nôn nóng hỏi.

"Cô bác gắng chờ. Nếu gấp thì nơn đón xe khác địa thành phố. Tụi tui cũng gắng lắm nhưng đành chịu thua"

Vậy là hấn hiểu. Xe không hự Người ta cần đón thêm khách dọc đường mới đủ sống. Hấn hiểu nỗi khó khăn của họ. Cũng như hấn, trước kia có bao giờ đến nỗi phải bán khoán với mấy ký gạo, dăm củ khoai, vài miếng thịt heo bày nhầy những mỡ?

"Kỳ quá là kỳ!"

Cô học trò cần nần một cách bực bội. Hấn trấn an:

"Thôi Khanh. Biết làm sao khác hơn được."

"Vậy là phải thuê nhà ngủ rồi!" Câu nói vang lên như một lời trách móc tội tình.

"Đành vậy."

"Mắc cỡ chớt mỏ!"

Hắn lặng thinh, để mặc cho cô học trò cắn nhằn.

"Mấy cái xe như vậy sao hồng dục đô thùng rác cho rồi."

Cái phụng phịu của cô gái làm hắn thích thú. Hắn chọc:

"Quăng vào thùng rác rồi đi bộ hả?"

"Thà đi bộ còn hơn phải ngủ đường ngủ chợ."

Ngủ đường ngủ chợ. Cô học trò xài chữ chính xác quá chứ. Đêm nay hắn ngủ đường, ngủ chợ. Hắn đã nhiều phen phải ngủ đường ngủ chợ rồi. Nhưng chưa bao giờ với một cô gái như thế này. Bỗng dưng tim hắn đập hoang hơn, hai tay hắn run run, hai chân hắn mỏi ròi mỏi rã. Hắn bước lên bậc thềm một căn nhà bên đường, trước cửa treo một tấm bảng viết nguyệt lịch ngoạc chữ "Cho mượn ghế bố." Đêm ở bờ sông, lạnh lẽo thế này; lại thêm cái nạn muối mòng vo ve canh thâu chắc không thể chỉ mượn ghế bố không thôi được. Hắn gõ vào cánh cửa khép hờ. Khanh lủi thủi đứng lủi ra phía sau lưng hắn.

Một người đàn bà đẩy đà như trái dưa gang mở rộng cánh cửa, thoáng ngó hắn rồi chăm chú nhìn cô học trò đứng nép sau lưng hắn.

"Chào bà."

"Cô cậu muốn gì?"

Giọng nói của người đàn bà thô nhám, lạnh lùng.

"Tụi tôi muốn thuê... phòng ngủ."

"Hết phòng rồi."

"Vậy sao?" Hắn xớn xác quét tia nhìn ra phía sau lưng người đàn bà. Căn nhà lờ mờ tối nhưng hắn cũng thấy được bốn chiếc ghế gỗ lỏng chỏng xếp quanh một cái bàn có những chân bằng ván gỗ khảng khiu. Trên tường treo sơ sài một bức tranh lãnh tụ đã cũ. Hắn toan lui bước quay đi, chợt người đàn bà lên giọng:

"Nếu cô cậu chịu nằm đờ trên sàn nhà qua đêm, tui ăn rẻ hơn... "

"Dạ cũng được." Hắn trả lời vội như sợ cả người chủ nhà lẫn cô học trò của hắn đổi ý.

Người đàn bà mở rộng cánh cửa. Hắn vừa bước một chân vào ngạch cửa, người đàn bà đã chặn hắn lại:

"Khoan đã. Phải cô cậu là dzợ chồng không dzậy?"

Hắn còn đang luống cuống thì tiếng cô học trò đã lấp đầy khoảng trống của không gian nhá nhem chập tối.

"Dạ phải."

"Vậy tốt," người đàn bà lách qua một bên nhường chỗ cho Khanh và hắn bước vào. "Nếu không

phải vợ chồng, tui hồng dám cho mượn. Năm ngoái cho cặp trai gái lại ngủ trong nhà xui xẻo không biết bao lâu mới qua khỏi."

Khanh ngừng lại xớ rớ nhìn hấn. Cố tìm cách che dấu những bối rối, hấn nhìn xuống nền nhà.

"Thím có chiếu trải dưới đất không?"

"Có chứ, tui cho mượn chiếu, mượn mền. Chờ chút đi!"

Lúc người chủ nhà đi ra phía sau, hấn nhìn cô học trò bằng một cái nhìn nhẩn nhịn. Cô nhìn lại hấn bằng cái nhìn áy náy, bần khoăn. Không ai nói nổi với ai một lời nào. Hai túi hành lý trĩu nặng trên vai mỗi người. Mệt ơi là mệt. Hấn nghe tiếng cô thở dài.

Tiếng chân người đàn bà lệt quệt trên nền nhà xi măng tróc lở. Bà ta ôm một đống những chiếu, chăn, mền, gối. Hấn vội vã đưa tay tay đón lấy đống đồ.

"Nhớ tấn mền cho kỹ kéo chuột cống chui dzô mùng."

Hấn thấy đôi mắt Khanh mở lớn kinh hãi, miệng nàng tròn ra như một chữ O đỏ thắm. Trong bóng tối nhá nhem, hấn thấy rõ những chiếc răng trắng bóng lấp lánh dưới hai cánh môi mịn màng (mà hấn muốn được cắn lên đó vô cùng.)

"Chuột hả thím?"

"Ừa."

"Trời Phật ơi!" Cô học trò rên rĩ.

"Đưa giấy đi đường tôi trình phường khóm."

Người đàn bà nói như ra lệnh. Hấn đặt đống mền gối xuống đất, lục túi quần tìm tờ giấy đi đường. Khanh cũng lúng túng làm theo hấn. Đón lấy hai tờ giấy nhàu nát từ tay hấn và Khanh xong, người đàn bà nói tiếp:

"Cô cậu cho tiền trước."

"Bao nhiêu thím?"

"Năm chục."

Năm chục. Hấn điếng người kín đáo đưa mắt nhìn Khanh. Cô học trò chớp mắt với hấn, nhanh nhẩu:

"Em có đây."

"Khỏi... Anh... có tiền lẻ đây rồi."

Hấn run run cố đóng cho trọn vai chính trong vở tuồng cặp vợ chồng mới cưới. Cô Khanh này lơ đãng quá. Vợ chồng có ai lại dành nhau mà trả tiền thế này. Coi chừng chủ nhà nghi ngờ không cho mượn chỗ ngủ thì tiêu tưng. Đêm tối ở giữa đường giữa chợ thế này...

Người đàn bà nhận tiền, chỉ cho hắn sơ lược cách giảng mừng rồi làm lui biến đi vào bóng tối. Hắn phủ lên người con gái một cái nhìn nồng ấm, rồi buông chiếc chiếu trải xuống nền nhà.

Khanh lặng lẽ phụ hắn móc những mối dây vào đầu những cây đinh đóng trên tường ván gỗ. Mùi hôi mốc tỏa ra từ chiếc mừng cũ làm ngứa ngứa hai vách mũi hắn. Tiếng loa phóng thanh từ một góc đường nào đó vọng lại xôn xao một nhịp quân hành quen thuộc. Giảng mừng xong, hắn chui vào trong, căng vách mừng ra bốn phía và xếp hai chiếc gối ngay ngắn lên phía đầu nằm. Lúc gài tấm mền vào vách mừng sát tường, hắn liếc thấy Khanh đứng xó rớ bên ngoài, thần thờ như chiếc bóng đã bị hút đi hết sinh lực và những nét linh động của ban ngày. Mái tóc nàng rũ xuống loà xòa trước mặt.

Hắn hít một hơi dài, cố nói thật tự nhiên với cô học trò, "Khanh đói bụng không?"

"Dạ, hông đói."

Hắn loay hoay tìm câu để nói cho bớt ngượng ngùng, nhưng những ý nghĩ trong đầu hắn cứ chạy loăng quăng như những con lươn trơn tuồn tuột, khó lòng tóm bắt.

Cô học trò chột thì thào, "Bộ thầy đói bụng hả?"

"Trời ơi," hắn hoảng hốt. "Làm ơn đừng kêu thầy nữa. Người ta không cho mượn chỗ bây giờ."

"Vậy chớ kêu gì bây giờ?" Cô học trò vừa nói vừa di di mũi guốc xuống nền nhà như thể đang giết một con ong, con kiến nào đó. Hắn cố suy nghĩ thật nhanh tìm một câu trả lời hợp lý nhưng không được.

Sau cùng hắn nói đại:

"Gì cũng được. Chỉ cần đừng kêu thầy."

"Thiệt là khổ! Em ghét thầy..." Cô chưa nói tròn hết câu thì bóng người đàn bà đã lù lù hiện ra bên khung cửa. Người đàn bà đứng sững lại nhìn Khanh. Hắn điếng người. Giọng người đàn bà xao xác:

"Xong rồi, cô cậu mượn chỗ này tới bảy giờ sáng mơi."

Hắn còn đang bần thần thì Khanh đã ngồi thụp xuống, vén mừng lên, chui ào vào, những sợi tóc quất ngang mặt hắn. Hương của tóc làm lòng hắn lâng lâng. "Dạ, cảm ơn nhiều," giọng nàng mềm và ngọt. "Anh à, mình ra bến bắc ăn cháo gà nhé"

"Ừ, anh cũng đói quá à."

"Sáng mơi nhớ nhắc tui đưa lại mấy tờ giấy đi đường."

"Dạ."

Cả hai cùng trả lời một lúc. Chờ người đàn bà đi khuất phía sau cửa, Khanh thì thào vào tai hắn, "ở đây muối quá trời quá đất, thầy à."

"Ừ, nhưng bỏ chữ thầy đi dùm."

"Kỳ thấy mờ."

Khép cánh cửa gỗ lại phía sau xong, hai người dắt díu nhau đi ra phía bờ sông. Đêm như dâng lên từ những cụm lục bình tối thui dập dềnh trôi trên mặt nước. Giờ này nước lên hay xuống, hắn cũng không nhớ nữa. Gió như thổi đến từ khắp chung quanh. Lờ mờ những vì sao mọc sớm trên bầu trời. Tiếng nhạc quân hành vang vang chìm lẫn trong tiếng động cơ xe lôi rầm rĩ. Những quán ăn thấp sáng đèn măng xông hai bên đường thấp thoáng bóng những khách lữ độ đường. Đời sống lao xao chung quanh, giống hệt nỗi lao xao đang dấy lên trong đầu hắn.

"Kỳ quá hà!"

Cô học trò thở ra một lời than phiền vô nghĩa. Cảm thấy đã đến lúc phải giáo dục tư tưởng cho đệ tử, hắn hít một hơi dài gió đêm mát lạnh hai buồng phổi, lên giọng ân cần:

"Chuyện gì cũng có thể xảy ra được hết, Khanh biết không. Tất cả mọi nguyên tắc chỉ đúng trong một giới hạn nào đó. Ra khỏi cái giới hạn thông thường của nó, những nguyên tắc sẽ trở thành sai trật." Hắn liếc nhìn người con gái đang đi bên cạnh, chỉ thấy được đôi mắt đen lấp lánh ánh đèn măng sông, và vóc hình thiếu nữ đương thì căng đầy gió chướng. "Chỉ có một nguyên tắc không bao giờ sai trật, đó là 'chuyện gì cũng có thể xảy ra được' Khanh tin không?"

Người con gái lặng thinh. Hắn triết lý:

"Đừng bận tâm suy nghĩ làm chi cho mệt. Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua đi!"

"Thầy trò yêu nhau, kỳ thấy mờ."

"Chuyện gì cũng có thể xảy ra được."

"Kỳ cục!"

Trước khi bước lên bậc thềm quán ăn, hắn choàng tay qua vai cô học trò - Chao ơi là đôi vai mềm - bốp nhẹ như có truyền cho nàng cái chân lý ngàn đời.

"Nghe Khanh. Chuyện gì cũng có thể xảy ra được."

Dưới ánh đèn măng sông rực rỡ. Nụ cười của Khanh đẹp hơn tranh vẽ của bất kỳ giai nhân nào đã từng sống trên mặt đất. Hắn ngây ngất như say rượu. Trong cơn say ngất ngưỡng, hắn thấy đôi môi mỏng của nàng mấp máy, "chuyện gì cũng có thể xảy ra được, chuyện gì cũng có thể xảy ra được..." Đôi môi để hé ra hai chiếc răng cửa trắng bóng và chóp lưỡi hồng hồng nghi ngại.

"Mai một gặp lại trong trường mình vẫn là thầy trò à nghe"

Cô gái thổi vào tai hắn câu giao hẹn quan trọng. Đồng ý. Đồng ý. Học trò không còn chậm hiểu như lúc trước nữa. Hắn gọi hai chai bia quốc doanh để mừng chiến thắng. Khanh ơi, Khanh à. Ví dầu câu ván đóng đinh, câu tre lắt lẻo gặp ghènh khó đi... Hắn ngả nghiêng trên mặt bàn, và trước mặt hắn, cái bóng thân thương của nàng cũng lao xao hạnh phúc.

"Nhớ nghe Khanh. Chuyện gì cũng có thể xảy ra được hết, nghe"

Những cái gật đầu ngoan ngoãn. Những cái nhìn nhấp nhòm trong khoảng không. Uống bia nhiều quá coi chừng xỉn à nghe. Nhằm nhò gì. Anh còn uống được cả xì điể. Dóc tổ, có thấy anh

uống hồi nào đâu. Thật chứ. Anh đã từng cụng ly với ông hiệu trưởng, ông hiệu phó, ông giám thị, ông tổng giám thị. Dóc tổ. Cái mặt đỏ thây ghê Ghê gì mà ghê Thôi đi, uống nhiều dữ rồi đó. Cụng với anh một ly đi Khanh. Bữa nay thôi. Bữa nay thôi. Cũng được nhưng mai mốt vô lớp vẫn thày trò như thường à nghe. Nghe! Nghe! Uống đi, cạn luôn. Uống say ngủ ngon. Nghe Khanh. Đừng ngại. chuyện gì cũng có thể xảy ra được hết ráo. Ví dầu cầu ván đóng đinh, cầu tre lắt lẻo gập ghềnh khó đi, khó đi qua dẫn Khanh đi... Thành ra chẳng có chuyện gì quan trọng cả.

Hắn không nhớ rõ là mấy giờ thì bắt đầu giới nghiêm nhưng lúc hắn khật khưỡng trở về nhà trọ thì trăng đã lên; một mảnh trăng mới hơi khuyết đi một miếng nhỏ. Hắn đếm những bước lằng lằng bên cô học trò gần gũi hơn cả những người thân nhất trong đời hắn. Cô gái thì thắm hát gì đó hắn cũng không rõ. Gió đêm thổi ù ù hai bên tai hắn. Chết mờ! anh còn nhớ nhà trọ hôn? Nhớ chứ, kể bên nhà hàng ăn uống quốc doanh. À, đúng rồi. Say dữ rồi phải hôn? Đã biểu đừng uống nữa mà hông chịu nghe. Coi chừng trúng gió chết mờ. Cô học trò vừa níu lấy tay áo hắn, vừa cần nhần. Hắn bay la đà trên lề đường lam nham đá vụn. Một chiếc xe ô tô chạy vút qua, ném lại phía sau một cụm khói khét nghẹt và những âm thanh xé tung đêm tối. Vừa đẩy cửa bước vào, hắn đã nghe tiếng cần nhần của người chủ nhà. Đi đâu mà khuya khoắc dữ dzậy. Làm ơn gài cửa lại dùm tui.

"Dạ được, thím." Hắn lè nhè trả lời và mò mẫm bước đi trong khoảng ánh sáng nhá nhem của ngọn đèn dầu nhỏ, đặt ở phía bên trong cánh cửa của bức vách ngăn đôi căn nhà. Hình như người đàn bà ở trong đó. Hắn cảm thấy chóng mặt. Khanh lúng túng đỡ lấy vai, dìu hắn ngồi xuống. Bàn tay mát lạnh của nàng đỡ mép miệng lên, chạm khẽ vào má hắn, để lại cảm giác đê mê Hắn nằm vùi đầu vào tấm chăn mỏng, thao láo hai mắt cay xè xăm xui vào bóng đêm, và mê thiếp đi trong một thoáng. Đêm trĩu nặng trên khoảng vuông xô lệch của chiếc mùng cũ hôi mùi mốc. Lúc sực tỉnh, hắn thấy Khanh vẫn ngồi co ro phía góc dưới chân hắn. Hai tay ôm vòng quanh đầu gối. Đầu gục trên cái vòng tay thắt chặt ấy. Tóc nàng rũ rượi phủ lòa xòa xuống trước mặt và hai bên vai. Trời ơi sao mà ngủ ngồi tội nghiệp thế này! Hắn chống tay ngồi dậy.

"Khanh à."

Nàng ngẩng đầu, rẽ tóc nhìn hắn. Bóng tối xóa nhòa khuôn mặt nàng, hắn chỉ thấy được lò mờ tia sáng nhỏ trong đôi mắt khép hờ.

"Nằm xuống ngủ đi!"

"Khanh ngủ... ngồi được rồi."

"Sao vậy?" Hắn thì thào.

"Kỳ quá hà."

"Coi chừng bà chủ nhà biết mình không phải vợ chồng, đuổi ra là kẹt lấm đó."

"Hổng sao đâu."

Hắn nặn óc suy nghĩ nhưng tìm không ra một lời thuyết phục khả dĩ nghe được. Chẳng lẽ lập đi lập lại cái câu cũ rích rằng chuyện gì cũng có thể xảy ra được. Hắn níu vai áo nàng, nàng trì lại, cứng cỏi, ngoan cố. Hắn cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng (cái bàn tay thị thành chép thơ TTKh; ghi nhạc Phạm Duy ấy,) nàng gỡ tay hắn ra bằng những móng sắc như lưỡi lam. Cuối cùng mệt quá, hắn lảo ra, xoay mặt vào vách gỗ, ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, hay quá nửa đêm một chút, (hắn còn đầu óc nào mà nhớ chuyện giờ giấc cơ chứ, mấy chai bia quốc doanh cộng thêm một ngày quãng quật trên xe đồ làm hắn mệt như bị tra tấn,) người con gái ngã nhào lên người hắn như một thân cây bị đốn ngang. Sức nặng của thân người gây đổ làm hắn muốn tắt thở. Hắn mở choàng mắt, nhìn xoáy vào bóng đêm keo đặc. Khanh như một con ma cuống cuống dờ cái mền hắn đang đắp, lòn hai chân rồi cả thân người vào. Những móng chân dài cào sước bắp đùi hắn rất rát. Người con gái ôm cứng lấy người hắn. Chân tay rời rã, hắn cũng cố xoay người lại, ôm nàng. Tiếng nàng hỗn hển như sắp đứt hơi, "Anh ơi... con... chuột... công bự quá..."

"Nó đâu? Nó đâu?"

"Nó cạp..." nàng ép sát thân thể vào người hắn. "Nó cạp... ngón chân em... ghê quá!"

Trong khoảnh khắc hắn bừng tỉnh. Tất cả con người hắn cùng thức dậy một lúc. Thân thể người con gái mềm mại. Hừng hực nóng. Con chuột cống. Đôi môi mềm ướt. Những con chuột cống sục sạo đi ăn đêm. Vòng tay khép chặt. Áo mỏng như tờ. Chiếc áo ngực tân thời không có dây, từ nước ngoài gửi về, chỉ ở thành phố mới có bán. Những con chuột cống dễ thương, mập mạp, bước đi ì ì ạch. Chuyện gì cũng có thể xảy ra được Khanh biết không. Hắn không bỏ phí một giây đồng hồ nào. Không một giây nào bị bỏ phí. Hắn sợ trời mau sáng. Hắn sợ những con chuột cống thôi đi ăn đêm. Nền xi măng cứng. Đôi mắt khép hờ. Trời ơi biết bao lâu nay chỉ dám nhìn Khanh mà mơ tưởng. Khanh mềm; Khanh cứng, Khanh co duỗi quanh co những vướng víu, có ai mà nề hà chút gian nan cố chấp. Những con muỗi vo ve bên ngoài chiếc mùng vá víu chẳng đụp. Lưng em cắn cục gạch đau quá hà. Con chuột cống đi ăn đêm. Con chuột cống dễ thương. Những chai bia quốc doanh. Dĩa đồ nhậu toàn đầu tôm đầu tép khô Chén cháo lòng lờ tay bỏ nhiều ớt cay xé miệng môi, ăn hoài không hết. Kỳ quá hà. Không sao, không sao. Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Chuyện gì cũng... Chuyện gì... Chuyện... Tất cả mọi chuyện...

Buổi sáng bắt đầu bằng tiếng xe gắn máy chạy ngang và tiếng người nói chuyện lao xao ngoài đường, nhưng hắn không cách nào thức dậy nổi. Mãi đến khi tiếng loa phóng thanh rộn ràng ngoài đường phố, hắn mới khe khẽ trở mình. Cánh tay trần người con gái vắt ngang ngực hắn nặng nặng. Chuyện gì xảy ra vậy nè. Đầu hắn nặng như đeo đá. Lần nào uống rượu, uống bia xong, hắn cũng thấy bần thần. Hắn hé mắt nhìn qua khe cửa. Bóng tối nhá nhem bên ngoài. Hình như còn sớm lắm. Hắn ngủ đã được bao lâu đâu. Hai mắt còn cay xè.

"Khanh à, thức chưa Khanh!" Hắn khẽ lay nhẹ đôi vai tròn, trắng nhờ nhờ trong tầm tay của hắn. Đôi mắt người con gái hé mở. Những sợi tóc lòa xòa trước trán. Nụ cười nở hé trên môi. Nụ cười tối thui trong bóng tối nhòe nhoẹt.

"Còn sớm mà." Nàng nói và ôm ghì lấy hắn. Đệ tử ơi là đệ tử ơi. Sự phụ lại chết thêm một lần nữa mất thôi. Hắn luồn tay xuống dưới mép tấm chăn mỏng. Nàng cong người rúc rích cười trong cổ họng như chuột rúc. Hắn sẵn sàng. Nàng chắc cũng sẵn sàng lắm rồi. Bỗng dưng, có tiếng guốc loẹt xoẹt phía nhà sau. Người đàn bà tròn như trái dưa gang lù lù bước ra từ bóng tối. Cây đèn dầu tỏa ánh sáng trên tay. Ánh sáng xuyên vào bóng tối gian nhà. Ánh sáng đục thủng làn vải mùng thưa vá víu chẳng đụp, soi sáng nét hoảng hốt trên mặt nàng. Ánh sáng thấp sáng luôn cõi tăm tối lòng hắn.

"Thức được rồi, cô cậu."

Và người đàn bà làm một công việc bất lịch sự mà chưa hề một ai nữ làm với hắn: Sau khi đặt chiếc đèn dầu xuống đất, mục thông thả gỡ những dây chằng bốn góc mùng buông xuống. Hắn và người con gái nhùng nhằng bên trong như hai con cá mắc lưới.

Thôi thì cũng được rồi. Hấn tự nhủ. Cả đêm hôm qua, còn muốn gì nữa chứ. Tham lam quá không tốt. Hấn lồm cồm ngồi dậy cuốn mền, trong lúc nàng cuống quýt mặc đồ. Những lúc tình cờ giáp mặt, hấn cố liếc nhìn khuôn mặt nàng và lúc nào cũng bắt gặp một nửa nụ cười thanh thản.

Lúc ngồi trên xe lôi, chạy ra bến xe, hấn choàng tay qua vai người con gái, nói bâng quơ, "Đêm qua ngán quá là ngán!" Cô gái chỉ lặng thinh với nụ cười nửa miệng. Xe chạy bon bon qua những đoạn đường lờ lỏi, dần xóc kinh hoàng. Hấn cố đoán xem cô học trò của hấn đang nghĩ gì. Cái im lặng nặng nề của cô có phải là một dấu hiệu của sự ăn năn, hối tiếc. Hấn khẽ bóp bóp bờ vai cô gái. Niềm thương cảm tràn ngập lòng hấn. Có gì đâu mà phải lo âu. Lỡ có gì, mình sẽ làm đám cưới. Chuyện gì cũng có thể xảy ra được hết. Qua cũng thương em lắm chứ bộ. Hồi đêm, qua đại quá. Khi không lại đi uống bia cho say mèm. Nhưng em đừng có lo Qua có người bà con rất rành về thuốc nam. Chuyện này về dưới ấy, qua sẽ xin một số vị thuốc...

Chiếc xe lại vấp thêm một ổ gà khác, làm hai người muốn nhảy nhồm lên trong xe. Nàng bị quăng sát vào người hấn. Chao ơi cái thân thể mềm mại ấy! Nghĩ là cô gái buồn - sau cái lần đầu tiên ấy, người con gái nào cũng buồn tê buồn tái - hấn tìm lời an ủi.

"Sao không nói gì vậy Khanh. Nhớ lời anh dặn không? Chuyện gì cũng có thể xảy ra được hết. Đừng buồn."

Cô gái chột vén cánh tay áo lên, đưa cánh tay trắng no tròn lấm tẩm những vết đỏ cho hấn xem.

"Hồi đêm muỗi chích muốn chết!"

"Ủa, sao... anh không bị?"

"Thầy lán em ra tới sát vách mùng."

Hấn xoa nhẹ lên những vết muỗi sưng tấy trên cánh tay người con gái. Da con gái sao lúc nào cũng mát rười rượi vậy nè!

"Vậy sao? Mai mốt không lán nữa đâu." Hấn trấn an nàng, và tiếp bằng một câu chẳng ăn nhập gì đến chuyện muỗi mòng, "Đêm qua ngán quá, phải không Khanh?"

Cô gái chột xoay qua nhìn hấn. Hai mắt mở lớn, đôi môi hé, ngập ngừng như đang ngậm một câu khó nói. Hấn kiên nhẫn chờ. Im lặng một chút, cô quay ngoắt đi, nói; như nói với khoảng không:

"Thầy... yếu xìu!"

Hấn chơi vơi nhìn theo mái tóc chảy xuôi óng ả trên bờ vai thon của cô học trò, (chao ơi là bờ vai nuốt nà!) Miệng hấn trễ xuống (in hết những lúc bị học trò bắt bẻ một câu khó trả lời trong lớp học) để gió lùa vào mũi dầu xảng và khói xe khét lẹt.

Giọng cô học trò chìm trong tiếng xe lôi, tiếng người nói chuyện lao xao, nghe loáng thoáng như một tiếng thờ dài ai oán:

"Thầy... yếu xìu. Thua cả... thầy... tổng giám thị nữa!"

Phụ đính I :

Lưu lạc

Vô đây đi anh ơi, có em mới, anh ơi, ghé vô tươi mát chút đi anh. Vô đi anh. Chân hấn dùng dằng. Đầu óc hấn lỏng bông. Vào hay không vào. Sự lựa chọn nào cũng khó khăn. Chân phải bước tới, chân trái ngập ngừng muốn xoay lui.

Tiếng gọi lại vang vang trong ngõ tối, át cả tiếng nhạc dập dồn. Tiếng gọi như thúc hối, như dỗ dành. Có em mới từ thành phố xuống nè, anh ơi. Chân phải hấn sượng lại. Em mới từ thành phố thì cũng vậy thôi. Nhưng chân trái hấn bước tới; lúng túng như sắp vướng vào chân phải.

Có ai mới ở dưới quê lên không. Hấn gào lên nho nhỏ, như sợ những kẻ qua lại trên đường phố nghe được.

Anh nói chi. Cái đầu tóc quăn ló hấn ra ngoài khung cửa. Ánh đèn đường phết cái màu vàng ệch lên đôi má trắng màu kem và vạch môi thắm son màu máu bầm.

Hấn nhìn xoáy vào hai con mắt lóng lánh. Có ai mới ở dưới quê lên không? Hấn nói lỏng cái cổ họng, cho giọng nói thoát ra dễ dàng hơn, vươn lên trên cái nền âm thanh xập xình.

Có chớ anh; có mấy em dưới ruộng mới lên. Cái mũi cô gái chun lại, như mở cái ngoặc đơn cho câu nói. Còn "din" à nghe.

Hấn xoay hấn người lại, chớp chớp con mắt cho quen với ánh đèn xanh đỏ chớp tắt trong lòng quán. Rồi hấn hít một hơi dài, cuốn hết một phần đêm trời đất hanh hao vào lồng ngực để pha đều chất tự tin, rồi ngập ngừng bước lên bậc thềm.

Cởi đồ ra đi anh. Khởi cởi được không. Cô gái nhìn hấn bằng cái nhìn lạ lẫm. Rồi cô nhướn miệng cười. Không cởi đồ làm sao mà làm. Khởi làm. Anh hồng chơi thì vô đây làm chi. Anh đi tìm người quen. Nửa rồi. Người quen nào ở đây. Em có quen ai ở Hóc Môn không. Bao nhiêu đứa ở Hóc Môn, biết đứa nào là người quen của anh. Thường tụi nó làm một thời gian rồi biến mất tiêu. Mà anh kiếm ai. Người yêu hả. Hay em gái. Em một thằng bạn. Hấn thật thà. Hồi đó em có nhỏ bạn ở Hóc Môn tên Hoa. Thật không. Thiệt chớ anh. Hoa. Dạ, con nhỏ cao hơn em một cái đầu. Nó hiền khô à. Bà già nó chết xong, nó bỏ xứ đi luôn. Cô ấy còn làm ở đây không. Đi mất tiêu. Em biết cô ta đi đâu không. Bảo lãnh em đi Mỹ rồi em chỉ cho. Có khi nào cô ta đi lấy chồng Đài Loan rồi không. Còn lâu anh ơi. Đài Loan khôn tổ mẹ. Động phòng, nó trải khăn trắng trên giường làm sao qua mặt nó được. Hay lấy chồng Việt kiều. Ai cũng vậy anh ơi. Đàn ông ích kỷ tổ mẹ. Biết mình hồng còn "din" là nó đi mình chết mẹ luôn. Thấy hấn bần khoản, người con gái gọi ý. Anh tìm mấy quán bia ôm chưa.

Lúc hấn bước ra cửa, người con gái ngồi bên chiếc bàn kê bên lối đi bắt chợt duỗi chân ra chặn hấn lại. Hấn nghiêng đầu nhìn xuống. Cô gái vừa thản nhiên thoa son môi vừa đong đưa con mắt liếc. Còn nhớ em không. Giọng nói du dương như tiếng hát. Nhớ chứ. Hấn nói đại. Đầu óc làm việc cật lực để tìm lại tập hồ sơ của con mắt có đuôi. Nhớ điện thoại cho em nghe. Hấn gật đầu lia lịa. Nhớ. Nàng đập mũi giày lên lưng bàn chân hấn. Điện thoại em số mấy. Bầy con số chạy vòng quanh trong đầu người đàn ông mấy vòng trước khi thoát ra cửa miệng. Mấy con số quen

quen. Nàng xoáy mũi giày lên chân hắn. Sai số cuối rồi. Sáu chữ không phải chín. Hắn đọc lại con số đúng. Tên em là gì. Thuý. Trên môi người con gái nở ra nụ cười mãn nguyện. Được.

Người bạn có chiếc xe gắn máy cũ dùng để thò những bao gạo bốn chục ký ra chợ cho vợ. Chiếc xe có cái yên sau chế biến thành chiếc khung sắt để ràng bao gạo cho chắc. Hắn cẩn thận ngồi lên cái khung ấy, thầm mong bạn đừng chạy lên đám ổ gà ai đó rắc đầy trên đường phố. Lâu lắm tôi không lên Sài Gòn ông à. Vậy à. Hắn hỏi, cổ dẫu về ngạc nhiên. Từ ngoại ô nơi bạn ở vào đến trung tâm thành phố, ngày xưa xe đạp đi đi về về một ngày mấy lần. Còn mẹ gì đâu mà lên với xuống. Bạn hắn nói. Hắn hiểu ý bạn. Thời gian qua mau nhỉ. Bạn hắn lại nói. Ừ, mau thấy sợ. Xe chạy vòng quanh dòng cuồng lưu. Toàn người là người. Việt Nam mình dễ chừng tám mươi mấy triệu rồi ấy nhỉ. Hắn nói vào mái tóc bay xù trong gió của bạn. Ừ, sức người phải kể là vô địch; vậy mà... Người bạn bất thần thắng xe lại. Hắn chúi người ra trước, bàn chân trái tuột ra khỏi miếng tựa, quét xuống mặt đường. Tôi nhớ rõ là khúc này mà sao lại là nhà thờ. Bạn hắn nhìn quanh quất đầu đường, cuối đường, rồi kết luận. Lạc đường rồi ông à. Hắn gật gù, Phải rồi, thấy nhà thờ là biết đi lạc rồi. Hắn vịn vẹo sửa lại thế ngồi rồi đưa tay nâng mắt kính, dụi mắt. Bụi dầy cộm hai mí.

Cuối cùng hai thằng đàn ông cũng đến được nơi phải đến.

Vào đi mấy anh. Cứ đi thẳng lên lầu. Để xe đây tụi em lo. Bạn hắn đón lấy cái thẻ gửi xe bằng thiếc, nhét sâu vào túi quần. Tối quá há. Hắn nói nhỏ vào tai bạn. Phải tối mới là bia ôm chứ. Lên lầu trên nữa đi hai anh. Giọng nói của một người đàn bà. Cái mặt hiền mà thân hình thì cong cớn. Mùi nước hoa dán lên mũi hai người. Ánh đèn đỏ lè.

Đưa con gái cao nhòng bước ra từ vũng tối. Vô đây đi anh. Coi chừng té, bộ anh hồng thấy đường hả. Những ngón tay nắm lấy tay người đàn ông. Em dắt anh đi nghe. Coi chừng đụng cái cạnh bàn nè. Những ngón tay nóng hổi. Chắc tại tháng bảy; chắc tại khắp nơi trong thành phố lúc nào cũng hừng hực nóng như trong lò.

Như đọc được ý nghĩ người đàn ông, người con gái nghiêng đầu nói nhỏ vào tai hắn. Máy lạnh đang sửa đó anh. Vậy hả. Hắn ngoái cổ ra phía sau. Bạn anh đâu rồi. Bạn em bắt cóc ảnh rồi. Anh vào đây với em. Cái mặt ngờ ngáo thấy tội. Ngồi xuống với em. Coi chừng té. Ái da. Thấy hôn, em nói rồi. Có sao hôn. Cánh tay mềm mại đỡ người đàn ông lên. Đưa mắc dịch nào bỏ cái ghế nhỏ xíu ngay lối đi của người ta. Đau hả anh. Tội nghiệp hôn.

Cái cổ dài của người con gái vươn lên như cổ loài thiên nga. Lại em ôm cho bớt đau nè. Bàn tay này vít cái đầu đã lổm đổm sợi bạc xuống; bàn tay kia ép sát cái mặt sần sùi đàn ông lên cổ mình.

Người đàn ông hít hà. Da thịt rịn mồ hôi phảng phất mùi nước hoa.

Anh à, lát nữa anh trả tiền nguyên kết bia cho em nghe. Không sao. Đừng bắt em uống nghe. Sao vậy. Em phải làm tới sáng đó. Tới sáng à. Dạ, hai giờ sáng.

Mười ngón tay dài vuốt nhẹ lên má người đàn ông. Em chưa bao giờ thấy ai giống anh. Người đàn ông chột dạ. Bộ anh tức cười lắm hả. Hồng có. Anh hiền khô. Hắn nhìn quanh. Con mắt giờ này mới quen với bóng tối. Hắn nhìn người con gái. Gần quá, mọi đường nét nhòe nhoẹt. Nhưng hắn vẫn hình dung ra được khuôn mặt xinh xắn, đôi môi mỏng và hai con mắt buồn.

Bộ anh tức cười lắm hả. Hấn nhắc lại câu hỏi. Hồng có đâu. Anh hiền. Anh hồng có... mò mẫm, chụp giựt như mấy anh kia. Hấn lặng thinh. Anh giống ông thầy giáo em dưới Hóc Môn quá hà. Hấn cúi nhìn đùi người con gái. Chiếc áo xường xám - hấn đoán vậy - xẻ tuốt lên cao. Da thịt trắng như màu hoa huệ. Người con gái cúi đầu. Người đó cũng đeo kiếng giống anh đó. Hấn ôm vai nàng. Thân thể gì mà mềm như nhành liễu. Hấn ôm ghì nàng vào vòng tay. Đôi vú mềm mại xuyên vải áo, mọc chồi qua lồng ngực hấn.

Người con gái chạm môi nàng lên môi hấn. Nàng hôn hấn từ tốn, thông thả như đứa bé mút viên kẹo. Trong đời chưa bao giờ hấn được hôn như thế. Những nụ hôn như thế mà rơi rụng trong quán bia ôm. Tiếc biết chừng nào.

Môi hôn người con gái đánh thức cái thèm khát đàn ông. Hôn xong, nàng tàn nhẫn vuốt nhẹ lên khoảng giữa hai đùi hấn. Hấn biến thành khúc gỗ. Hấn thành thanh sắt nguội. Hấn liếc ra cửa để biết chắc cánh cửa còn đóng kín. Rồi hấn đẩy nhẹ cho nàng nằm xuống. Cái thân thể mảnh mai đổ xuôi theo ý hấn. Trên mặt chiếc sa lông dài. Hấn úp bàn tay lên ngực người con gái.

Nàng cầm lấy bàn tay hấn. Đêm nay em về với anh. Minh thuê hotel. Anh chỉ cần trả tiền hotel thôi. Anh dễ thương, em hồng đòi chi hót. Anh giống thầy giáo em dưới Trà Vinh.

Hấn ngờ ngợ. Dường như ban nãy nàng nói hấn giống ông thầy giáo cũ của nàng ở Hóc Môn.

Em có bao giờ ở Hóc Môn không. Hấn hỏi. Hồng có. Nàng ngật ngừng. Em có con bạn... ở Hóc Môn. Hồi đó em hay lại nhà nó chơi. Giọng nói người con gái bỗng dưng trĩu nặng nỗi buồn. Bà già nó... Bà già nó... tội nghiệp dễ sợ. Má cô ấy còn sống không. Người con gái khẽ lắc đầu. Hai tai người đàn ông vênh lên đầu mặt vẫn úp miết trên đôi ngực sần chắc.

Anh biết tại sao em hay lại nhà nó chơi hoài hôn. Anh nó ở nước ngoài, em tính của anh nó mà hồng xong. Dường như người con gái cố nhuộm chất khô hài vào giọng nói, thành ra câu nói trở nên gượng gạo. Anh nó ở nước ngoài mà hồng bao giờ gửi quà gì cho nó hết ráo. Mấy người đàn ông, thiệt tình gì đâu.

Cái cổ người đàn ông ngóc dậy như cổ con rắn miết trên đồi cát mịn. Bạn em tên gì. Nó tên. Có một chút ngật ngừng đầu đó. Nó tên. Nó tên... Trà Mi. Trà Mi. Dạ. Ô. Cái đầu lại gục xuống. Sao vậy anh. Anh tưởng. Tưởng chi anh. Tưởng cô ấy tên khác. Anh tức cười quá hà. Sao vậy. Hồng giống ai. Em cũng không giống ai. Giọng nói bỗng nghiêm trang. Bộ em già, xấu lắm hả. Không phải vậy. Vậy chớ gì. Em ở trong này mà không giống mấy cô trong này. Mấy cô trong này... sao anh. Câu hỏi làm người đàn ông bối rối. Hấn ngật ngừng một lát mới tìm được câu trả lời. Mấy cô trong này không hiền như em. Em hiền thiệt hả anh. Thật đó. Đến phút giây ấy hấn thèm người con gái lắm rồi. Phần nào cần căng đã căng phần nào phải mềm đã mềm. Thân xác không còn biết nghe lời; thân xác đã bắt đầu dấy loạn.

Câu nói của người con gái giải đáp cho cái khao khát cùn mần ấy. Anh dễ thương, em muốn cho anh hót luôn. Nhưng bà chủ hồng cho em nghỉ trước hai giờ sáng. Anh chờ em được hôn. Hai giờ sáng quán mới đóng cửa đó.

Hấn thì thầm vào tai người con gái cái đề nghị trẻ con. Cho anh yêu chút xíu thôi cũng được nữa. Anh tức cười, gì mà yêu chút xíu. Chút xíu thôi. Ở đây hồng được đâu anh ơi. Có ai thấy đâu. Người con gái thì thầm vào tai người đàn ông. Có chớ, người ta đặt máy quay phim để canh chừng đó anh. Người đàn ông ngồi nhồm dậy. Vậy em hôn anh có sao không. Hôn thì hồng sao. Miễn đừng có làm. Người đàn ông vụn vụn cơn thèm. Cho anh hôn ngực em nghe. Nàng liếc vội

ra cửa rồi tuột cái cổ áo hở xuống thật sâu. Đồi ngực mây mẩy đỏ thắm cơn thềm chan hòa ánh sáng ngọn đèn sậm màu trên trần nhà tối ám.

Người đàn ông lắng nghe người con gái hát nhỏ nhỏ theo lời bản nhạc phát ra từ chiếc loa trong góc nhà. Một lát nàng nâng đầu người đàn ông lên, dụi mặt vào má hắn. Tóc xõa mịt mù. Mùi mồ hôi gầy gầy quyện trong mùi nước hoa. Cái mùi cong cong gợi tình. Em nói dóc anh, anh giận em hôn. Không giận đâu. Em nói dóc gì anh. Trà Mi là em đó. Vậy à. Được hôn anh. Được gì. Tên đẹp hôn. Đẹp, cả tên lẫn người. Anh dễ thương quá hà.

Cái xe chết máy hai lần nhưng cuối cùng người bạn cũng đưa được hắn lại đúng quán cà phê "mát mẻ" hôm nào. Vẫn cái đầu tóc quăn, vẫn cái màu vàng ệch của đèn đường phết lên đôi má màu kem. Và đôi môi màu máu bầm. Và nhất là vẫn bài nhạc hôm nào.

Chừng nào anh về Mỹ lại. Mai. Trời ơi, sao anh đành đoạn bỏ em. Anh phải về đi làm. Anh tìm ra con Hoa chưa. Chưa. Người đàn ông thầm phục cô gái có trí nhớ tốt. Mà nó là ai vậy. Em thằng bạn. Tính của em gái bạn hả. Thằng bạn nhờ gửi quà cho em gái nó. Đã tìm mấy quán bia ôm chưa. Con Hoa nhất, đi khách vài lần, nó chạy luôn, làm bia ôm dù sao cũng hồng sợ SIDA. Hình ảnh người con gái cao nhòng trong quán bia ôm dạt về trí nhớ người đàn ông. Có gặp một người giống giống mà tên lại không phải.

Tên gì. Trà Mi. Chèn ơi, anh khờ chi đâu. Tụi em xài tên giả không hà. Hồi đó mới vô nghề, chưa có kinh nghiệm, nó mới xài tên cúng cơm. Người đàn ông lắc đầu. Anh ngu thật. Để anh lại đó tìm nữa, may ra... Mà tìm làm chi. Mai mốt anh nó về đưa cho nó hồng được sao. Hay là anh kêu anh nó bảo lãnh em, còn anh bảo lãnh con Hoa, chịu hôn. Tụi mình xứng đôi quá trời nè. Anh nó chết rồi còn đâu mà bảo lãnh. Người con gái tròn xoe đôi mắt. Trời ơi, thiệt sao. Vậy anh gặp con Trà Mi gì gì đó ở quán nào, nói tên em nghe coi. Người đàn ông đọc cái tên quán bia ôm. Rồi, em nghi mà đúng boong. Người con gái buột miệng. Quán đó mới bị công an hốt sạch. Vậy mấy người làm công có sao không.

Hắn lo lắng hỏi. Cải tạo chớ anh. Ở mấy trại phục hồi nhân phẩm gì gì đó.

Trong đời, người đàn ông chưa bao giờ thấy mình vô tích sự đến như vậy. Trà Mi dễ thương. Trà Mi hiền khô. Nói năng gì cũng dạ thưa. Khép nép co ro dưới ánh đèn mầu, trong quán bia ôm. Trà Mi hôn môi thông thả như đứa bé mút viên kẹo nhỏ.

Trà Mi xưa ở Hóc Môn, Trà Mi bây giờ ở phương nào.

Cơn ghen cuối mùa

"Chú chờ giùm tôi đi, tôi phải làm cho ra chuyện." Người đàn bà vừa nói vừa dùng lược gỡ tung cái đầu tóc rối bù.

Hắn ngược lên, nhìn đăm đăm đôi vai mỏng mảnh của người đàn bà, nhăn nhó, "Trời ơi, chắc ảnh bạn rợn mấy chuyện lu bu trong hăng đó, có gì đâu mà chị phải lo dữ vậy."

Người đàn bà ngưng tay lược, con mắt vén lên cái nhìn mỏng dính dưới lớp rèm tóc xõa ngang trán, "Chú bệnh ông phải không?"

"Thì chính ảnh nói với chị vậy mà."

Bàn tay người đàn bà lại thoăn thoắt chải tóc, "Ông ấy có đủ lý do để bào chữa, chú biết không."

Hắn vu vợ lật một trang trong cuốn sách nằm trơ vơ trước mặt, "Ảnh bận công chuyện gì đó trong hãng đó mà!"

"Công chuyện cái gì. Đàn ông mà chú! Tôi biết rành quá mà."

Hắn lại phải ngược lên, "Chị biết rành cái gì?"

"Đàn ông năm bảy lá gan, lá ở cùng vợ, lá toan cùng người mà."

Hắn phì cười, bàn tay đặt lên trang sách mát lạnh, "Chị có biết ca dao tục ngữ làm hại tội tôi nhiều lắm không?"

"Hại gì chứ. Không có lừa thì làm sao có khố. Ông bà mình nói có bao giờ mà sai được hả chú."

"Chị chắc không?"

Người đàn bà lại ngưng tay lược, nhìn hắn chăm chăm, như người ta nhìn con dã nhân trong sở thú, "Chắc chứ. Chú cứ thử tìm câu nào ông bà mình dạy mà sai, đọc tôi nghe thử xem."

Hắn xoa cằm; cái cằm mới cạo râu hồi chiều - cho buổi hẹn hò - nên vẫn còn nhẵn nhụi, "Tôi tìm ra cho mà coi, nhưng mà tìm ra thì ... chị chịu thua tôi ... cái gì?"

Cái hăm hở của người thanh niên bỗng xịu xuống, như đang chạy ngon trốn mà những đầu ngón chân vấp phải cục gạch, làm giọng hắn yếu hẳn đi ở cuối câu. Người đàn bà chớp chớp đôi mắt, nhìn xăm xoi lên bức tranh chùa một cột treo trên tường. Thói quen từ thuở có trí khôn. Mỗi lần chị nhìn vật gì là nhìn chăm chăm, như thể tia nhìn có đóng đinh, bắt ốc. Giọng chị sắc lẹm, "Thua cái gì cũng được. Sợ chú thua thì có. Ông bà mình chẳng bao giờ nói sai đâu!"

"Chắc nhá!" Hắn hăm hở.

"Chắc. Nói đi."

"Cái vụ nhậu nhẹt của đàn ông đó, chị ghét không?"

Người đàn bà vừa hấp tấp gỡ những sợi tóc rụng vướng vào răng lược, vừa quăng tới tấp câu trả lời cứng như sắt nguội vào mặt hắn, "Tôi ghét đàn ông nhậu nhẹt, tôi thù đàn ông nhậu nhẹt. Đàn ông mê ba cái thứ tứ đổ tường là hỏng được ..."

"Vậy chứ ai nói nam vô tủy như cò vô phong vậy? Đàn ông không nhậu cũng như cò không có gió, cò rữ, cò tang vậy. Ông bà mình nói chứ ai."

Vừa nói, người thanh niên vừa nhìn đăm đăm lên hai gò má đỏ hồng như thắm rượu của người đàn bà.

Chị lấp bắp, "Cái đó mấy cha bợm nhậu nói chứ ông bà nào nói."

"Chị thua rồi phải không?"

Người đàn bà quay lưng về phía hắn, giọng nói như miếng gương soi rạn nứt, "Thôi, chú chờ tôi đi kiểm thẳng chả chút xíu dùm coi."

"Chị tối ngày lo canh ảnh ..." Hắn vừa gỡ những mép giấy bị cong ở góc cuốn sách vừa nói bằng giọng trách móc.

Người đàn bà quay lại, đứng lặng nhìn hắn, rồi loay hoay tìm câu, tìm chữ, "Thì chú nghó coi, vợ chồng ở với nhau biết bao lâu mà bây giờ ảnh ... thay lòng đổi dạ..."

Tự nhiên, người đàn bà xúc động.

Hắn bối rối nhìn chị. Và hắn thấy rõ đường viền con mắt chị đỏ lên như sắp sửa một cơn viêm cấp tính. Mũi dưới chị hở ra một khoảng tối mờ lấp ló chiếc răng cửa trắng nhợt. Cái khoảng tối ấy, khi không, gọi lên cho hắn những xôn xang không tên gọi.

"Rán chịu cực với chị một thời gian nữa nghe Toàn!"

Người đàn bà dịu dàng gọi tên hắn. Giọng nhấn nhủ của chị nghe gần gũi như câu dỗ dành của người chị mà cuộc đời từ bao lâu nay đã gắn liền với những khổ đau, chịu đựng.

Hắn lắc đầu, thờ dài giọng gạo, "Thì đi!"

"Tôi thay đồ rồi mình đi liền." Người đàn bà sôi nổi "Chắc thằng chả lại ngồi quán karaoke con Thúy chứ chẳng đâu xa. Mà chú có bận học bài thi tập phê, tập phê gì không vậy."

Hắn tần ngần đưa tay gãi cằm, "Không sao. Chỉ cần về sớm một chút ..."

"Chi vậy ? Bộ có hẹn với cô Hà hả?"

"Chị biết rồi còn hỏi gì nữa."

"Hẹn mấy giờ?"

Hắn ngập ngừng, "Khoảng ... tám giờ."

"Ô-kê. Đi liền."

Người đàn bà lướt đi như chiếc bóng. Chiếc áo thun và chiếc quần jeans bó cứng thân người. Dáng đi uyển chuyển. Hắn nhớ người Việt trong thành phố vẫn khác nhau là chị có dáng đi mình xà uốn khúc. Bây giờ hắn mới thấy người ta nói đúng. Chia phòng, ở chung nhà; đi vào đi ra đụng mặt nhau một ngày không biết bao nhiêu lần, vậy mà mãi đến hôm nay hắn mới để ý thấy thiên hạ nói đúng. Thiệt tình!

Hắn đứng dậy, với tay lấy cái đồ bấm ti-vi. Một cảnh tình tứ rõ dần trên màn ảnh màu. Hai kẻ hôn nhau tưởng chừng không thể nào dứt ra được. Hắn lắc đầu. Thiên hạ yêu nhau bất kể giờ giấc mà hắn thì lúc nào cũng thấy mình lẻ loi, cô độc.. Có cô bạn gái; có một chút tình mà vất vả như người công trên vai nổi khổ tâm ngày này qua tháng nọ.

Vậy là coi phim không được mà học bài cũng không xong. Coi như là tiêu luôn buổi tối học bài thi cái bằng Anh văn mở đường vào đại học.

Người đàn bà thay đồ thật mau. Lúc bước ra phòng khách, tần ngần nhìn hấn lưng chừng khoác cái áo không ỉ lên người, giọng chị bỗng pha loãng chút ngậm ngùi, "áo gì mà sứt nút hết trơn vậy nè! Đưa tôi khâu lại cái nút đã. Không chịu lấy vợ nó khổ vậy đó."

"Khỏi chi. Thảo ơi, để vậy cho nó có vẻ dạn dày sương gió." Hấn nhún vai, rồi cảm khái ngậm nga "áo anh sứt chỉ đường tà, vợ anh chưa có, mẹ già chưa khâu."

Chuông điện thoại reo. Hấn cong người nhìn con số hiện trên mặt điện thoại. Số điện thoại của cô bạn gái hấn. Có tin mừng. Lòng hấn lao xao cơn vui trẻ con. Nàng nhắc nhở giờ hẹn. nàng quan tâm đến hấn. Đêm nay sẽ là đêm vui. Lâu lắm mới có được một hẹn hò.

Người đàn bà nhìn hấn, thấy cái bối rối trên những ngón tay chực hờ trên ống nghe điện thoại, chị hiểu ngay, "Nói cở là chú bận công chuyện gì đó, về trễ chút xíu."

"Nói dóc cô ấy biết là cô ấy cho tui de liền. Cô ấy lay-óp tôi thì sao. Tôi bị cô ấy phai-ơ chị có chịu thể cho tôi được không."

Người đàn bà lắc đầu ra chiều ngao ngán, "Thiệt tình mấy người đàn ông!"

Hấn bắt cái ống nghe điện thoại lên. Giọng cô bạn gái tíu tít. Hello anh đó hả. Em nè. Mai em có bài test. Thôi hẹn khi khác nghe. Em bận muốn chết. Học muốn điên luôn. Chân tay hấn rụng rời. Anh ở nhà học thi cũng tốt chứ sao. Hay là mở ti vi lên kiếm phim gì coi cho đỡ buồn. Have fun nghe cưng!

Nàng nói không kịp thở. Còn hấn; hấn chỉ biết thở dài. Vậy là có nguyên một buổi tối đi bắt ghen, tha hồ mà have fun. Hấn làm thâm trong miệng.

Người đàn bà ái ngại nhìn những ngón tay run run của hấn lúc đặt cái ống nghe điện thoại xuống. Rồi chị nhìn lướt qua mái tóc rũ xuống vùng trán của hấn. "Đứt rồi hả ? Thôi, đi công chuyện dùm chị làm phước đi Toàn à." Giọng chị đầy cảm thông, "Con gái ngoài kia thiếu giống gì, mắc mớ gì phải buồn ..."

"Tôi có buồn hồi nào đâu! Hà bận học mà chị. Ngày mai cô ấy có bài test mà ..."

Trời mát dịu. Bãi đậu xe loang lổ ánh đèn. Hấn mở cửa xe cho người đàn bà, đóng lại rồi mới qua phía chỗ ngồi của tài xế.

"Cám ơn chú!" Người đàn bà nhỏ nhẹ. Lớn hơn hấn dường như một hai tuổi gì đó, nhưng người đàn bà lúc nào cũng xưng chị với hấn. Chị với chú, chị với Toàn. Chị chị, tôi tôi. Nghe vừa gần gũi, vừa xa xôi.

Từ phút giây ấy, hấn như người mộng du. Đầu óc vát vờng những ý nghĩ về cuộc hẹn đã lỡ tối nay với cô bạn. Bàn tay người đàn bà vẽ ngang vẽ dọc. Quẹo phải chỗ đó chú à. Quẹo trái chỗ ngã tư nghe. Ngưng lại. De lại chút xíu. Rồi, chạy thẳng. Chầm chậm lại chút coi, Toàn!

Hấn kiên nhẫn lái xe. Một lát, hấn thấy mình đang chạy trở lại con đường lúc ban đầu.

"Trời ơi, chị chỉ đường gì mà tới lui hoài có một khúc vậy!" Hấn chép miệng than lúc ngừng xe chờ đèn đỏ ở ngã tư.

"Lẽ ra chú chờ tôi lại đó là tiện nhất!" Người đàn bà trách móc. "Đàn ông con trai gì mà tối ngày ru rú ở nhà học bài. Cho dù chú có lấy mười cái tốp-phô, thi đậu vào ngay cái đại học Waterloo này đi nữa thì lúc ra trường cũng chẳng tư cách nào làm nhiều tiền bằng ba cái đũa buôn lậu ..."

Thấy hắn lặng thinh như thể bị xúc phạm, người đàn bà giả lả, "Hơn nữa, chú là đàn ông, chú biết mấy chỗ mà bọn đàn ông hay la cà đến, chú chờ tôi lại những nơi đó tìm ảnh dùm."

Hắn vẫn lặng thinh. Những ngọn đèn đường xanh xanh đỏ đỏ. Thiên hạ dập diu trước rạp hát. Thiên hạ níu kéo nhau hai bên lề phố buổi tối đầu mùa hạ mát rượi cơn gió.

Người đàn bà loay hoay sửa thể ngồi. Hắn vẫn không mở miệng. Bỗng dưng giọng người đàn bà như tẩm đấm nước mắt. "Để tôi mua cà phê cho chú. Cần hút thuốc phải không ? Thuốc hiệu gì ? Trời ơi, lâu lâu nhờ chút chuyện mà làm khó làm dễ hoài ..."

Hắn rà nhẹ thắng xe, "Chị... sao vậy ?"

"Ghé bãi đậu xe rạp hát này xem sao Toàn à! Chịu cực với chị chút xíu đi mà!" Người đàn bà nỉ non.

Hắn đảo xe một vòng cho người đàn bà tìm xe của chồng. Thình thoảng, chị nhắc hắn thắng lại để chị kịp đọc số chiếc xe cùng hiệu với xe chồng mình. Hắn ngoan ngoãn làm theo dù hắn biết chắc rằng giờ này cái người đàn ông ham làm giờ phụ trội ấy đang dài người ra mà kéo gổ trong hăng đóng bàn ghế.

"Lại khách sạn Downtown đi chú."

Câu đề nghị của người đàn bà làm trái tim hắn thất lại. Cơn giận dỗi dành cho người bạn gái hũy bỏ cuộc hẹn này giờ vẫn đeo theo hắn, bỗng dưng tan thành mây thành gió.

Hắn im lặng, xoay đầu qua nhìn người đàn bà, dọ dẫm.

Giọng nói của người đàn bà ướt sũng nước mắt, "Ông nào mà không có lúc đến khách sạn, phải không Toàn?"

Hắn chép miệng, khẽ lắc đầu, "Tôi chưa thấy ai ghen quá mức như chị!"

Nói vậy, nhưng hắn cũng chiều ý của chị. Hắn đậu xe trong xó tối, dưới bóng cây bạch dương xum xuê cành lá..

"Vào khách sạn không chú?" Người đàn bà hăm hờ.

Hắn cắn môi, "Vào đó làm chi vậy ?"

"Biết đâu gặp tụi nó."

"Làm sao gặp được?"

"Thì hỏi người quản lý khách sạn ..."

"Chị ghen thấy sợ!"

Hắn thở dài sau câu nói.

Trong lòng xe, chìm vào bóng tối của đêm chớm mùa hạ, hai người lặng lẽ ngồi bên nhau. Hắn nghe được tiếng thở nhẹ nhàng xa vắng của người đàn bà. Gần gũi, thân thương mà vô cùng xa cách.

"Rán chịu cực với chị chút xíu đi!"

Hắn xoay qua, bắt gặp đôi mắt người đàn bà long lanh, "Chị ghen thấy sợ!"

"Ghen gì đâu mà ghen. Chuyện có thật chứ phải tôi bịa đặt ra đâu."

"Óc tưởng tượng của chị ăn đứt mấy ông nhà văn."

Người đàn bà không thèm trả lời hắn. Chị loay hoay đo đạc bóng tối. Có bao nhiêu là xe giống hết xe chồng chị. ời cái bọn đàn ông hư hỏng, chọn kiểu xe cũng giống hết nhau, làm chị mỗi mắt đọc bảng số.

"Thôi đi chỗ khác Toàn à!"

"Chị muốn đi đâu bây giờ?"

"ở đây còn khách sạn bốn sao nào nữa không chú ?"

Hắn ngần ngại, "Sao phải là khách sạn hồ chị Thảo ?"

"Cứ chờ dùm tôi đến đó đi."

"Chị ghen bóng ghen gió thấy sợ."

"Không có bóng gió đâu Toàn à! Bọn đàn ông nó khôn nạn lắm! Hôm trước tôi hút bụi xe thẳng chả, tôi thấy mảnh giấy ghi chữ Khách sạn bốn sao bằng tiếng Anh. Tôi hỏi thẳng chả, thẳng chả nghó tôi không rành tiếng Anh thành ra nói lảng qua chuyện khác. Tôi phải bắt quả tang tận tay tận mặt ..." Người đàn bà vật vã với cơn giận khô cổ khàn tiếng. Hắn lấm lét đón bắt những tia sáng long lanh trong đôi mắt chờ đầy lửa hận.

"Chú chờ dùm chị lại đó liền đi!" Giọng nói người đàn bà lạnh băng.

Hắn lặng lẽ đề máy xe.

Xe chạy vòng vo những con đường ướt át ánh đèn. Tới một khúc quanh, bỗng dừng người đàn bà chụp lấy cánh tay hắn, "Chú ghé cây xăng dùm tôi."

"Chị làm gì vậy" Hắn giật bắn người làm tay lái chao đi. Tiếng còi xe lạnh lạnh phía sau.

Người đàn bà chỉ về phía cây xăng ở góc đường, "Chú ghé cây xăng đó một chút đi."

"Chị tính mua cái gì?"

"Cứ ghé sát đó đi."

Hắn đậu xe bên cột bơm xăng. Một người đàn ông trong trạm xăng bước ra. Người đàn bà nhỏ nhẹ, "Chú nói nó bơm đầy bình đi."

Hắn miễn cưỡng quay kiếng xe xuống.

Người đàn bà lục bóp, lôi ra tám giấy năm chục đồng, nhào người qua phía hắn, đưa cho người đàn ông. Thân hình mềm oặt của chị đổ lên người hắn, nặng nề. Hai miếng ngực mềm, ấm áp, vạch lên thịt da hắn cái cảm giác rờn rợn.

"Chú chờ nó đưa tiền thôi đi. Tôi chạy vào đây chút xíu."

Người đàn bà mở cửa xe, bước vội vã vào quầy hàng tạp hóa bên cạnh cây xăng. Hắn ngỡ ngác nhìn theo những đường cong da thịt chợt gần chợt xa, ẩn khuất trong bóng đêm.

"Phải chú hút loại thuốc lá này không?" Người đàn bà vừa nói vừa đặt cây thuốc lá vào lòng hắn.

"Trời ơi, chị bày vẽ mất công quá!"

Hắn đưa hết cho người đàn bà cả tiền giấy lẫn tiền các người đàn ông bơm xăng vừa thổi lại.

Câu chúc have a good evening của người đàn ông rớt vào lòng xe và tan nhanh trong vũng tối nhá nhem.

Xe chạy. Người đàn bà nhấp nhồm như ngồi trên tấm nệm cũ có đầy rệp..

"Ghé cái khách sạn bốn sao đó đi chú."

"Chi vậy chị ?"

"Thằng chả ở trong đó chứ đâu."

"Sao chị biết?"

"Tôi biết mà!"

Hắn thở dài, rảo xe một vòng, tìm chỗ đậu.

"Rán chịu cực với tôi ít bữa đi chú." Người đàn bà pha đường vào giọng nói.

"Thì tôi đang rán đây chứ đâu!"

Xe đậu trong bóng tối một tàng cây xum xuê. Hắn hơi cúi ra phía trước, kéo cái cần điều chỉnh cho chiếc ghế bật ngửa ra sau. Hắn gài hai bàn tay vào nhau, chêm dưới cổ, ngược nhìn cái lòng xe tối thui. Cơn ghen của người đàn bà làm hắn chóng mặt. Bạn gái của hắn không biết có ghen đến như vậy không. Tưởng tượng phải sống suốt đời bên cạnh một người tối ngày canh chừng, rình mò, tra hỏi ... hắn thấy lạnh cả người. Cô bạn gái của hắn chắc không thể. Nhưng mà biết Hà có thực lòng yêu mình không mà nghĩ ngợi vu vơ.

"Nghe chút nhạc nghe chị." Giọng hắn rời rạc như cơm nguội.

Người đàn bà dừng dừng, "Chú muốn nghe thì cứ nghe."

Hắn nhào người ra trước, bật nút cát sét. Tiếng nhạc dấy lên, xoắn vào không gian như cơn lốc nhỏ. Người ca só chưa kịp cất tiếng, hắn đã bấm nút thay bằng nhạc khác.

Rồi hắn loay hoay thay hết băng này đến băng kia. Sau cùng dừng lại ở băng nhạc có bài "đời tôi cô đơn ..." và bài hát nào đó có câu "anh yêu em như rừng yêu thú dữ ..."

Người ca só quen tên. Giọng hát nhừa nhựa như tằm mật ong. Những ngón tay hắn gõ lạch cạch vào chỗ dựa cánh tay, đếm nhịp. Một lát, hắn thay đổi thể ngồi. Rồi lại tiếp tục gõ lạch cạch vào tay lái. Những ngón tay thừa thãi, không biết làm gì cho hết thời giờ.

"Chú mở bản nhạc nào khác được không. Trời ơi, rầu thú ruột mà còn phải nghe hoài ba cái bản nhạc thất tình gì đâu!" Người đàn bà rầu ra.

Hắn lặng thinh. Người ca só vẫn nỉ non. Anh yêu em như rừng yêu thú dữ.

"Ví von chi kỳ cục. Người ta là đàn bà con gái mà ví là thú dữ, nó hồng cho de sao được!"

Câu phê phán của người đàn bà làm hắn phì cười, đúng lúc cái miệng hắn quai ra để ngáp. Thành ra tiếng cười loang ra trong không gian, nhạt nhẽo chìm vào tiếng đàn guitar điện cuồng nhiệt.

"Buồn ngủ hả chú?"

Hắn lặng thinh.

"Rán chịu cục với tôi chút xíu đi mà!"

"Chị nói hoài có một câu đó!"

Người đàn bà quay hẳn người qua hắn, đôi mắt xoáy vào hắn cái nhìn lửa than, "Vậy chứ chú muốn tôi nói câu gì bây giờ?"

Hắn lại làm thinh.

Cái miệng làm thinh nhưng thân thể hắn bồn chồn như người ngồi trên chảo nóng. Hắn nhào người ra băng sau lấy cuốn sách. Mùi tóc người đàn bà gây gây. Hắn nghiêng đầu sát cửa, cố đón chút ánh sáng nhá nhem, mờ ảo của ngọn đèn đường. Những trang giấy búi rối cọ vào nhau loạt xoạt.

"Học bài hử chú, sao hồng mở đèn lên?"

"Đèn sáng, người ta thấy hết trơn hết trọi."

"Tui với chú có gì đâu mà sợ."

"Lỡ anh ấy thấy thì sao."

"Thằng chả còn mặt mũi nào nữa mà thấy với hồng thấy. Chú sợ cô Hà thấy thì có."

"Thấy cũng đâu nhằm nhò gì tôi ..."

"Nói nghe ngon dữ. Dời xe lại khúc có ánh đèn đi Toàn à. Rồi chú cứ việc học bài, để mình tui canh chừng được rồi."

Hắn quăng cuốn sách ra băng sau, chậm rãi đề máy xe. Chiếc xe đảo một vòng trong bãi đậu. Qua mấy chân cột có ngọn đèn néon thả xuống thứ ánh sáng trắng xanh, bần bật.

Rồi hắn cho xe đậu ở chỗ bóng cây tối mù.

"Sao đậu xa lác xa lơ vậy?"

"Trời ơi, anh ấy nhìn xe tôi anh ấy biết liền chị à!"

Người đàn bà thở ra, "Thiệt tình!"

Không bận tâm đến câu thở than vô nghĩa của người đàn bà, hắn uể oải đưa tay tắt cát sét và bắt đầu kể lể một mình, "Mai mốt đi xin việc chắc tôi phải ghi vào lý lịch mấy tháng trời làm cái việc chở chị đi tìm chồng quá. Mà chắc phải ghi vào cái ô công việc thiện nguyện." Rồi giọng hắn trở nên rầu ró. "Riết rồi cái thân tôi, tôi không lo, tôi lo chuyện của chị ngày nọ qua ngày kia ... Mấy tháng trời, tôi với chị đi qua không biết bao nhiêu là phố phường; ngồi với chị trong không biết là bao nhiêu bãi đậu xe, bao nhiêu xá xỉnh tối tăm ngồi bên nhau ... Chị cho tôi bao nhiêu là kỷ niệm, mà toàn kỷ niệm buồn ..."

"Rán chịu cực với tôi một thời gian đi mà!" Người đàn bà ngắt lời hắn.

Hắn vẫn tỉ tê, "Ờ đâu tôi cũng vẫn cô đơn. Lúc đi bên cạnh Hà thì bao giờ cũng có sẵn một khoảng cách do cô ấy tạo ra, lúc ngồi sát bên chị cũng vẫn thấy xa lác xa lơ ... Tôi chia sẻ với chị những đường phố, những bãi đậu xe trong đêm tối, những xá xỉnh tối ngồi với nhau trong lòng xe ... những thứ đó để lại cho tôi bao nhiêu là kỷ niệm."

Người đàn bà lấp bắp cái câu cũ rích, "Thôi thì ráng chịu cực với tôi ít lâu nữa ..."

"Tôi ráng chịu cực với chị biết bao lâu rồi. Rình rập thiên hạ nhưng thực ra là rình rập chính lòng mình, chỉ sợ một lúc nào đó không kiềm chế được lòng mình. Tôi yêu chị từ lúc nào mà không hay."

"What?" Người đàn bà nhẩy nhồm như ngòi trúng ổ kiến lửa.

"Tôi yêu chị, chị Thảo à!"

"Chú ăn nói gì kỳ cục quá hà! Tui ... tui có gì đáng ... để chú ... yêu ... chớ!"

"Tôi tìm thấy ở chị sự nồng nhiệt cho tình yêu; tôi tìm thấy ở chị mẫu người theo đuổi sự thủy chung; tôi tìm thấy ở chị hình ảnh người đàn bà sống chết với tình yêu. Tìm đâu xa cho khổ. Yêu tôi đi. Tôi là người chung thủy. Theo đuổi, rình mò, tìm kiếm mãi làm gì. Đòi người ngắn ngủi ..."

Cùng với câu thở than đòi người ngắn ngủi, bàn tay hắn đáp xuống trên đùi chị, nhẹ nhàng như

chiếc lá rụng xuống thảm cỏ mượt mà. Cái miệng hắn không ngừng bài giảng thuyết của nhà truyền giáo đang cố đưa ra những giáo điều mê hoặc.

"Bao lâu này tôi mơ tưởng được một người đàn bà ghen vì mình như thế mà không gặp. Tôi yêu cơn ghen của chị; cho tôi phần còn lại của cơn ghen đó đi. Quên anh ấy đi. Tôi có bà con ở Vancouver, hai đứa mình qua đó lập nghiệp. Cho tôi xin tình yêu của chị, cho tôi xin phần còn lại của cái ghen tuông mờ mắt của chị. Chị đã dành cho anh ấy quá đủ rồi. Anh ấy đã hưởng trọn vẹn cơn ghen đầu mùa. Chị cho tôi cơn ghen cuối mùa này đi. Tôi yêu chị mà! Chị yêu lại tôi nghe ... yêu tôi nghe ..."

Người đàn bà sừng sốt. Môi má chị nóng bừng. Nhưng trong cơn lốc nhỏ nhoi ấy, chị vẫn thấy được bàn tay đặt trên đùi chị ban nãy đã bò lên vai chị, nhường chỗ cho bàn tay kia đo đếm lớp vải quần trơn láng.

Chị khẽ ngo ngoạ như muốn đổi thế ngồi. Cái miệng chị như mắc quai, "Đàn bà con gái ngoài kia đầy nhóc ra đó chú à, mắc mớ gì mà lại thương tui chớ!"

"Đàn bà nhiều nhưng toàn đàn bà hời hợt, nông nổi ..."

"Tui cũng nông nổi vậy."

"Nhưng bù lại chị có cái nồng nhiệt, thủy chung hiếm quý chị biết không."

Bỗng dưng người đàn bà lắc đầu hoang hốt. Giọng chị đứt quãng. "Trời ơi, chú làm tôi sợ quá à! Kia, hình như thằng chả với con nhỏ nào đó, trời ơi ... Hai đứa nó quấn lấy nhau, tình quá, chú ơi ..."

Cái hoang hốt của người đàn bà có làm hắn tỉnh ra được phần nào. Nhưng hắn chỉ ngừng lại được vài giây đồng hồ.

"Ông ấy dẫn con nhỏ nào đó đi coi phim chú biết không?"

Hắn biết người đàn bà đang rối trí. Cái rạp hát nằm cách đây mấy ngã tư đường, cách nào chị thấy được chồng chị dắt bồ đi coi. Hắn hờ hững, "Con nhỏ nào?"

"Làm sao tôi biết được."

Hắn lại giúi vào người chị như con dế đào hang, "Thôi bỏ anh ấy đi chị à. Trời tối này cũng không ai thấy tụi mình. Cho tôi hôn ... trên má thôi, cũng được nữa ..."

Chị lịm đi trong cái cảm xúc mới mẻ nổi gai trên da thịt cho tới khi bắt gặp bàn tay hắn luôn sâu giữa hai miếng đùi nó.

Miệng hắn vẫn nhai thật ngon, thật say mê những lời tỏ tình dẻo như miếng kẹo cao su đã nhuyễn, "Tôi hay đậu xe ở những chỗ tối hù không phải tại sợ anh ấy thấy đâu. Tôi làm gì phải sợ, chính chị nhờ tôi chờ đi mà. Tôi đậu xe xa vậy để lỡ tôi có nổi cơn lên mà hôn chị thì cũng không ai trông thấy. Vậy thôi!"

Thân thể người đàn bà mềm nhũn. Toàn thân tê dại nhưng chị vẫn cảm được con sâu đo môi hắn bò miết trên má, trên môi.

Hắn ngưng một chút để nghe ngóng, để thờ, rồi lại mê mải, "Bài hát Đòi Tôi Cô Đơn tôi mở tới mở lui hoài trong cát sét không phải là tình cờ. Lời tỏ tình của tôi đó. Mà dường như chị đâu có thèm nghe, phải không chi. Thảo ? Chị đâu có thèm để ý đến thằng em này!"

Người đàn bà chìm xuống vùng cảm xúc lạ lùng. Thứ cảm xúc dường như chị đã bắt gặp một lần nào đó, lâu lắm rồi, cái thời còn con gái. Thân thể tê bại nhưng đầu óc minh mẫn. Chị thấy thấp thoáng những gì sẽ xảy đến đêm nay; chị thấy rõ cái khúc quanh phía trước của đời sống mình.

Thế nhưng cơn ghen còn dán cứng lấy đầu óc chị. Con mắt chị xoáy vào bóng đêm. Trong bóng tối nhá nhem, chị còn thấy bóng người đàn ông, không phải chồng chị, dập diu với một người đàn bà, dặt dít nhau ra khỏi cái khách sạn bốn sao của thành phố. Chị thấy rõ không phải rạp hát mà là cái khách sạn nguy nga đèn hồng viền cái tên rực rỡ trên cao. Người đàn ông cao nhòng, chắc chắn không phải chồng chị. Nhưng còn người đàn bà, trời ơi, đúng ngay chóc con nhỏ mà hắn yêu mê mẩn; con nhỏ lâu lâu vẫn tới tìm hắn mà đong đưa, hò hẹn. Con nhỏ mới hồi nãy hủy bỏ cái hẹn đi chơi với hắn vì bận học thi.

Vậy mà cái thằng đàn ông ngu muội vẫn vùi mặt vào tóc chị, có thấy trời trăng gì đâu!

Bỗng dưng, chị ôm chầm lấy hắn, vít cái đầu bồm xồm tóc tai, ép sát vào ngực chị. Chị không muốn hắn thấy cái cảnh nã nề bên ngoài vũng không gian mát rượi của đêm đầu mùa hạ lấp lánh ánh sao. Hơi thở hâm hấp nóng của hắn luồn qua lớp vải ren của chiếc áo ngực làm người chị xốn xang.

Đôi nhân tình đi vào bãi đậu xe. Người con gái ngả đầu trên vai gã đàn ông. Cô ta nói cười tíu tít. Hai người tới ngay chiếc xe đậu sát cạnh xe hắn. Chị thấy rõ như đang coi cuốn phim tình cảm xã hội Hồng Kông. Còn hắn thì cứ giúi vào người chị như con chó mới đẻ - còn mù, lòa và điếc đặc - chúi đầu vào vú mẹ. Chị áp hai bàn tay hai bên thái dương hắn; chị mây mờ hai cái vành tai nóng hổi của hắn. Chị bịt tai hắn lại để hắn khỏi nghe được cái giọng nói con gái vắng vắng vọng qua khung kính cửa xe mở hờ. Cái giọng nói quen thân với ngay cả chị.

Bị siết hầu, bóp họng vậy mà hắn vẫn ngo ngoạ cái đầu để lấp bấp những lời vô nghĩa. Còn chị, tai đã muốn ù mà chị vẫn còn nghe loáng thoáng tiếng được tiếng mất của lũ ngôn từ rời rạc nham nháp trên da thịt, "Chị biết tôi sợ gì nhất không ... Tôi sợ chi từ chối tình yêu của tôi, tôi sợ lúc hôn ... liêu, chị sẽ đẩy tôi ra. Nếu biết chị cũng quý mến tôi như thế này, tôi đâu đến nỗi vất vả nghe ngóng mãi tới hôm nay ...".

Phía bên kia, cô bồ của hắn hôn gã đàn ông thật kỹ làm người chị đang nóng bừng mà cũng phải nổi gai mà ớn lạnh. Tiếng đề máy xe hung hăng, rồi chiếc xe lao vút đi. Mấy phút sau khi chiếc xe thể thao màu đỏ chót ấy mất hút trong bóng đêm, chị mới hoàn hồn. Chị mạnh tay đẩy hắn ra. Khuôn ngực chị nóng hầm hập như đang trong cơn sốt. Hơi thở chị đứt quãng.

"Em ... sao vậy" Hắn ngơ ngác."

Chị lắc đầu nguầy nguậy, rồi cố làm ra vẻ nghiêm trang, nhìn hắn.

"Toàn gọi tôi là chị nghe không. Thôi, chú làm ơn đưa chị về dùm ..."

Hắn ngó cái đầu bù xù lên, ngơ ngác,.

"Thảo ... à ... chị không ... đi tìm ... anh ấy nữa sao?"...

Phụ đính II :

Tình huyệt

Hắn đẩy cửa, lách vào tiệm. Rùn vai, thổi phào cái lạnh ra khỏi hai lỗ mũi. Hơi thở mịt mờ như khói thuốc. Cánh cửa khép lại. Cái lạnh cuối mùa thu bị chặn lại ngoài khung kính. Hắn nắm chặt những ngón tay tê buốt, rồi xoa hai bàn tay vào nhau. Đã mùa đông đâu mà lạnh cong người. Hắn khế rùng mình, như giữ đi cái lạnh đầu mùa. Ngày xưa, đâu có thấy lạnh như thế này. Thời tiết. Hắn thăm nghĩ rồi khế nhếch mép, chuẩn bị một nụ cười, như cái chào tự tin của một chàng trai trẻ. Trong cái nhá nhem của những ngọn đèn không đủ ánh sáng (chắc chủ nhà muốn tiết kiệm), hắn cố nheo mắt để điều chỉnh thị giác.

Lổ nhỏ trong cái khoảng trống dài và hẹp, chật ních những cây vải đủ màu sắc, ba bốn cái đầu người lố nhố. Vài cô gái loay hoay đạp máy may rờ rờ trong góc nhà. Dăm ba khách hàng thông thả lật những cây vải, xăm soi. Không ai thèm để ý đến hắn. Hắn lúc lắc cái bọc nhựa, làm phát ra tiếng loạt xoạt. Tiếng loạt xoạt không gọi sự chú ý của ai. Hắn ngược mặt lên cái khoảng trống duy nhất trên tường. Một tấm lịch có hình thiếu nữ Việt Nam mặc áo dài thêu đứng cứng đờ thân gỗ. Hắn lẩm nhẩm đọc hàng chữ bay bướm bên góc trái. Dáng lụa. Hắn nhìn những đường nét điêu khắc chải chuốt trên mặt người con gái. Đúng là người mẫu, hắn lẩm bẩm. Và hắn nghĩ nếu gặp cô gái trong hình, hắn dám ngỡ là pho tượng hay một thân người bằng sáp. Hơi nóng từ miệng ống sưởi trên trần nhà thổi vào mặt hắn làm những sợi tóc dài bay bay trước trán. Luồng hơi nóng đột ngột làm lồng ngực hắn như bị ai siết nhẹ.

Một thiếu nữ trong đám thợ may chợt đứng bật dậy, vội vã bước về phía góc nhà, mắt hút vào khoảng tối mờ của chiếc cầu thang gỗ. Hắn nhìn theo, lạ lẫm.

“Ông cần gì?” Giọng nói sắc cạnh như lưỡi dao người đồ tể lách vào tim người đàn ông. Hắn giật mình, quay lại. Người đàn bà đứng lù lù sau lưng hắn tự lúc nào. Hắn lúng túng nhìn vào cái mặt tròn quay.

“Dạ tôi muốn nói cái lưng quần.”

“Sao không may quần mới mà mặc cho nó thoải mái?”

“Dạ,” Hắn cười cầu tài. Bỗng dưng hắn muốn diều như những ông tây bà tây hay diều, cho nó trẻ trung vui vẻ, thành ra hắn nhún vai, “Cũng muốn may nhưng phải coi lại cái tiệm ở Phố Tàu xem có rẻ hơn không.”

“Trời ơi, cái tiệm ở phố Tàu làm sao so sánh được với tiệm của tôi.” Người đàn bà đùng đùng nổi giận. Cái cổ bạnh lên như cổ rắn hổ mang, con mắt trợn ngược nhìn hắn. “May không vừa ý là trả lại tiền, lại còn tặng một xấp vải may quần chơi. Tôi đã từng mở tiệm lấy tiếng tăm ở Sài Gòn.”

Hắn ngơ ngác nhìn người đàn bà. Những con mắt trong xó nhà ngược lên nhìn hắn. Người ta đã từng mở tiệm ở Sài Gòn ngày xưa mà hắn không ngờ. Đúng là người trần mắt thịt. Sài Gòn những năm bảy mươi, hắn còn là học trò mười lăm, mười bảy làm sao mà biết. Nếu vậy bà chủ tiệm này chắc cũng ngoài sáu mươi, nhưng sao cái mặt lại mới ngoài bốn mươi thế nhỉ. Hắn bàn thần nghĩ ngợi. Tưởng nói giỡn chơi chút cho vui ai ngờ có người chạm nọc dữ dội như thế, hắn bèn cười nhạt, “Nói vậy chứ tôi chỉ tính sửa cái lưng quần.”
“Sửa quần hả.” Người đàn bà cướp lời hắn. “Chờ đó đi!”

Rồi chị ta tắt tả bước đi. Mùi dầu thơm phảng phất trong không khí làm hắn tỉnh cả người, quên mất tiêu hai cái bắp chuối mỗi như. Chút bẽ bàng thấm lên da mặt, tê tê.

Chủ tiệm may mà nhìn có khác gì con mụ tú bà. Hở lưng hở ngực. Chiếc váy ngắn vạt vạt bó lấy cái hông bè ra như cái bồ tạt. Cái bồ tạt. Bà ngoại hắn ngày xưa hay nói. Ở thành thị lâu ngày, quên mất tiêu hình ảnh cái bồ, nhưng câu nói còn y nguyên trong trí nhớ. Đã vậy, chị ta còn đưa đẩy những bước chân ra cái điều mời mọc. Ở mà biết đâu được đấy. Cứ nhìn những cô gái chui rúc trong cái xó tối, khâu khâu, vá vá, đơm khuy, đục lỗ, mạng chỗ vải sồn, lên tròn, ủi áo quần cho khách hàng kia, tưởng tượng thêm chút ít là hình dung ra được. Cô gái hồi nãy chạy huỳnh huých xuống cái cầu thang gỗ ẩn mình trong xó tối chông chất những cây vải muôn màu sắc kia, biến đi một lúc, đã lại thông thả xuất hiện. Cái mặt tỉnh queo lúc làm lữ bước lên cầu thang. Lại có tên đàn ông lên theo. Hắn nhìn chăm chú vào mặt gã. Không tưởng tượng nhưng sao hắn vẫn bắt gặp cái gì đó như nổi hả hê, thú vị trên khuôn mặt dài ngoằng loe hoe những sợi râu dưới cằm của người đàn ông.

Hắn nhìn theo cô gái đã ngồi vào chiếc máy may góc nhà. Hắn chắm một cô tóc đen nhánh trong đám thợ. Ừ, cô gái này dễ thương. Nhưng ai mà biết được. Nếu thế thì thật ổng. Hắn nghĩ ngợi. Hình ảnh bà chủ tiệm làm người ta phải thắc mắc.

“Anh ơi.” Cô gái hắn thầm cho điểm cao kéo hắn ra khỏi vũng lầy của cơn bản thân. Đầu hắn bật lên như đầu con bồ cùi. Hắn nghiêng tai, lắng nghe cái giọng mềm như thoảng gió hây hây của mùa xuân và cái âm thanh trong như nước suối chảy qua một vùng đá cuội.

Cô gái đi tạt qua chỗ hắn đứng, nhỏ nhẹ, “Anh chờ một chút.”

Nổi bực dục tan thành mây, thành khói.

Con mắt cô gái. Liếc nhiều hơn nhìn. Mà tại sao phải liếc; nếu không có gì thì cứ nhìn tự nhiên, tội gì phải liếc. Hắn băn khoăn. Trong các thứ liếc thì liếc tình là thứ dễ thương và đáng nói nhất. Cô gái bước đi. Cái eo thon vật vờ trước mắt.

Bất chợt, hắn đưa tay vuốt tóc. Những sợi tóc dài vừa được vuốt xong đã lại tuột ngay xuống trán. Hắn liếc quanh, tìm một tấm gương soi. Lâu lắm rồi hắn không soi gương. Soi gương làm gì. Mình ô-kê mà. Mình phong độ. Mình ngon lành, mình trẻ trung, yêu đời. Hắn nhìn quanh bức tường dựng đầy những cây vải. Phụ nữ thế mà hay, lúc nào cũng có sẵn tấm gương soi nhỏ để trong bóp. Cho đến hôm nay mới thấy cần một tấm gương. Nhưng mà kìa, cứ nhìn cô gái thì biết. Đôi mắt đen nhánh như tấm gương soi. Đôi mắt long lanh. Con mắt như tấm gương soi huyền bí. Tấm gương huyền bí bảo rằng hắn không đến nỗi nào. Vậy là hắn ô-kê.

Cô gái trở về góc nhà với đồng áo quần xếp lợp trên mặt chiếc bàn hình chữ nhật.

Hắn lại buồn tình nhìn quanh. Nhưng chung quanh hắn chỉ có vải. Đủ thứ vải, đủ màu sắc, vải quần, vải áo. Vải áo ngoài, vải áo lót, vải quần tây, vải áo dạ hội, không làm sao kể hết. Con mắt chán nản dừng lại ở chiếc cầu thang dẫn xuống căn hầm bên dưới. Có gì ở dưới đó mà thỉnh thoảng lại thấy một cô gái cọt két bước xuống. Im lặng. Rồi cọt két bước lên.

Chợt đồng vải trước mặt hắn nhúc nhích và một người đàn bà vạch khoảng trống giữa hai cây vải đỏ thắm, chui ra. Giọng nói chanh chua xoáy vào tai hắn, “May sao coi cho được. Trời ơi,

chồng mình làm lí-hen, lương mấy chục đồng một giờ, mình đi làm cho vui vậy thôi. Sắp kít-mót, hăng ảnh có bạc-ti, mình phải đi chung với ảnh thành ra cần bộ đồ càng phát-sản càng tốt.”

Người đàn bà lượn qua trước mặt hắn, trải một vùng không gian nực mùi dầu gió xanh. Chị che miệng, nén một tiếng ho lạc lõng. Rồi cái giọng nhừa nhựa lại cất lên, “Cái gue-đờ gì mà ác hơn ác đức, ba hồi nóng muốn khùng, ba hồi lạnh cồng da.”

Câu nói làm hắn bản thân suy nghĩ. Phải mất cả phút đồng hồ hắn mới hình dung ra được là người đàn bà than thở về thời tiết. Tiếng Anh bên này càng lúc càng biến dạng và phong phú hơn nhờ vào khối di dân đến từ khắp nơi trên thế giới.

Cô-gái-của-hắn (từ giây phút này, người con gái tóc thả ngang vai kia là của hắn) cầm chiếc áo dạ hội lấp lánh kim tuyến trao cho người đàn bà và chỉ cho chị cái khung vuông lụp sụp có miếng vải che ở góc nhà.

Người đàn bà luồn vào chỗ thử đồ. Miếng vải thô phủ xuống. Tiếng kéo zipper trơn tuột. Tiếng giầy cao gót rơi xuống sàn nhà gỗ. Tiếng vải loạt xoạt gợi ý. Gợi ý hay gợi tình? Hắn tần mẩn suy nghĩ. Sau cùng hắn kết luận nếu là cô gái (của hắn, trong kia) thì gợi tình, còn với bà chủ tiệm hoặc chị khách hàng đang thử áo này thì chỉ là gợi ý (và tha hồ mà gợi ý.)

Chợt người đàn bà vén tấm màn qua một bên, khoe một khoảng vai trần r ám nắng.

“Làm ơn kéo giùm tui cái díp-bờ.”

Hắn lúng túng nhìn quanh. Cô-gái-của-hắn đang cắt vải, bỏ vội cái kéo xuống bàn, tất tả chạy lại. Hắn quay mặt đi, cố dán mắt vào cô gái Việt nam trong tờ lịch trên tường. Cô gái mặt mũi xanh, đỏ, tím, vàng, ngời cứng đờ như tượng gỗ làm mẫu quảng cáo áo dài truyền thống.

Trong góc nhìn của hắn, hai cô thợ khác đang lúi húi may ngắng đầu lên cùng một lúc, nhìn nhau, nháy mắt và mỉm cười, rồi lại cắm cúi may.

Một cô cắt tóc ngắn ngắn như con trai. Hắn nghĩ, khuôn mặt dài mà tóc tai lại trụi lủi như vậy, nhìn thấy là ngụy mặt tiêu, nói gì chuyện ghì sát mặt nhau mà âu yếm.

Cô kia tóc dài, ăn mặc có vẻ bụi đời. Quần *jean* bạc phếch, còn rách tưa ra ở hai ống quần. Cái mỏ chu ra nhòn nhọn. Cả người có nhiều chỗ gợi tình, nhưng nổi nhất là đôi môi thoa son tím ngất. Màu sắc pha trộn lung tung.

Hắn thầm nghĩ đa số đàn bà là những nghệ sĩ có tài đùa giỡn với màu sắc.

Mặc áo xong, người đàn bà lượn qua lượn lại trước mặt hắn.

“Được không chị?” Cô-gái-của-hắn hỏi.

“Cũng được. À, ở đây có oát-dum không?”

Cô gái sượng lại, ngơ ngác. Người đàn bà nhăn nhó, “Oatzum. Nhà vệ sinh đó.”

Cô gái mỉm cười, chỉ cho chị cái cầu thang dẫn xuống hầm. Thế là điều thắc mắc trong đầu hắn đã được làm sáng tỏ. Vậy mà cái hình ảnh tú bà của bà chủ cộng với hình ảnh rụt rè của những ông khách lúc bước xuống cái cầu thang gỗ ấy, đặt bên cạnh bóng dáng những cô gái ngồi sửa đồ cứ thỉnh thoảng lại chạy biến xuống dưới làm đầu óc hắn quay cuồng.

Hắn loay hoay trước cái quày gỗ. Hai đầu gối bắt đầu mỏi. Mới đứng chút xíu đã rã rời hai bắp chân. Không lẽ mình già. Ý nghĩ loảng quảng chạy qua óc. Cái ý nghĩ lòng thông như khúc lòng non bị con gà mổ, tha đi nhùng nhằng trên nền đất. Cái ý nghĩ vô duyên lập tức bị tóm bắt, buộc túm hai đầu, quăng vào thùng rác của sự phủ nhận. Tầm bậy. Mình mà già làm sao được. Vậy thì tại sao mới đứng chút xíu đã rụng rời hai bắp chân? Đúng rồi. Tại phải đi bộ một đoạn đường dài từ chỗ đậu xe tới cái tiệm may mặc dịch này. Có cả cây số chứ ít sao. Nhưng cho dù một cây số

thì cũng đâu mỗi chân sớm như thế. Mỗi tới mức hấn chỉ muốn ngồi thụp xuống, dựa lưng vào tường, nhìn ông đi qua bà đi lại. Nhìn cái chị Việt Nam đồng đánh, khoe chồng mình làm lí-hen, lương mấy chục đồng một giờ; nhìn cái bà Ấn Độ to như trái dưa gang, chen lấn như thể đang mua vải ở chợ trời ngoại ô thành phố Bombay; nhìn cái nhà ông da đen nói chuyện bằng thứ tiếng Anh kỳ lạ, người sặc mùi mồ hôi hôi nồng, xoáy lên tới óc người vô tình đứng cạnh.

Hấn nhìn quanh, tìm bất cứ thứ gì có thể kê mông lên, nhưng chẳng có. Đã vậy cái tiệm nhỏ như cái hộp, vải vóc từng cây khổng lồ xếp chồng lên nhau, tuồi ra cả những lối đi. Ừ, mà cho dù có ghé thì cũng chả còn chỗ nào để sắp. Hấn đứng chân này, co chân kia cho bớt mỏi. Hai kẻ nào đó đang cãi nhau chí chóe trong đầu hấn. Già rồi. Già đâu mà già. Trẻ măng à. Không chịu gọi là già thì bảo là có tuổi vậy. Cãi nhau hoài. Hãy để người ngoài phân xử. Người ngoài trung thực, như cô gái tóc dài kia. Cái cô đang đập máy may rào rào ấy. Cứ nhìn vào mắt cô ta. Vậy là khỏi mất công cãi cọ. Mắt cô bé bảo người ta già đâu mà già. Mối cô bé mấp máy anh ấy còn trẻ măng à. Và ngay cả mái tóc xõa ngang cái lưng mỏng ơ là mỏng kia cũng xôn xao anh ấy trông cứ như cậu sinh viên ấy thôi. Đã bảo chưa già mà. Hết cãi cọ nhé. Kết luận của cô bé chắc nịch như gỗ lim.

Người đàn bà Ấn Độ nhòai qua người hấn, chen vào khoảng hẹp để mấy cây vải hoa lòn lẹt. Mùi cà ri, mùi hành, mùi tỏi tỏa ra, bao lấy hấn. Hấn nheo mũi, âm thầm nín thở. Hai xoang mũi cay nồng muốn hắt hơi. Hấn cố đánh lạc hướng cái cảm giác nồng cay trong mũi. Hấn cố nghĩ đến những mùi khác dễ chịu hơn, như mùi vải mới thơm dịu trái cây, mùi keo dán láng láng bánh kẹo. Mùi khói thuốc lá thơm phảng phất trong không gian. Tệ lắm cũng là mùi mốc của miếng thảm đen xỉn lốt ngay cửa ra vào. Và tuyệt nhất là mùi thơm của thịt da con gái phảng phất trong góc tiệm. Chắc cái đầu cũng có vẽ vờ ít nhiều, chứ mấy cô gái ngồi tuốt trong xó nhà kia làm sao tản mạn được cái mùi thịt da quyến rũ ra tận ngoài này.

Hấn nhìn cô-thợ-may-của-hấn. Đơm nút, khoét khuy. Người đâu mà nhan sắc mặn mà. Lại còn dịu dàng. Chắc cô làm bán thời gian. Người như thế mà phí tuổi xuân trong cái đồng vải mắc dịch này. Chắc cô sẽ là người sửa quần cho hấn. Bỗng dưng hấn thấy ngại ngùng. Cái quần may bằng loại vải phải giặt, hấp ở tiệm. Hấn tiết kiệm nên từ lúc mua về đến giờ chưa giặt lần nào. Hình dung những ngón tay thôn vuốt cái đũng quần, lòng người đàn ông chùng xuống.

Chăm sóc cho người đàn bà đâu vào đó xong xuôi, cô gái quay qua hấn. Cầm chắc cái bọc ny lông trong tay, mà hấn vẫn thấy hai bàn tay run nhẹ. Xúc động thì nó run như thế đấy. Vậy là lòng vẫn còn rung động. Còn trẻ lắm. Mừng.

Cô vừa mới hé môi trên, chưa kịp mở ra một khóe cười thì một ông già không biết đã đợi từ lúc nào, nhưng chắc chắn là đến tiệm sau hấn, hắng giọng rồi cất lên cái tiếng ồm ồm như phát ra từ chiếc loa vỡ. “Tôi phải đi ngay bây giờ. Chờ lâu quá rồi!”

Tiếng Anh của ông già trộn lẫn khói thuốc nghe đục ngầu như thứ ngôn ngữ nào xa lạ nhưng hấn cũng hiểu ra. Hấn nhìn nét bối rối vương đầy trên mặt cô thợ may rồi nhìn vào cái cảm đôi bóng loáng của ông già. “Cô đo cho ông ấy trước đi. Tôi chờ chút không sao.”

Chưa bao giờ hấn thấy mình bao dung như thế. Cô gái gật đầu nhìn hấn bằng con mắt biết ơn. Hấn mỉm cười và thấy lòng thư thái như người hạnh phúc nhất trần gian. Và hấn lần lần nghĩ xem mình còn quần áo gì cần may, cần sửa để có lý do trở lại. Hấn hy vọng giúp cô thoát khỏi cái xó bóc lột này. May quần áo mới thì khá phù phiếm. Tốt nhất là tìm áo quần cũ (nhưng phải còn coi được). Đầu óc phác họa một chương trình giải cứu. Chắc cô du lịch từ Việt Nam qua, ở lậu, đi làm tiền mặt, chờ kiếm người bảo lãnh. Cũng có thể cô đã được thường trú nhưng chưa có tiền bạc gì, vì vậy mới phải làm công cho cái bà chủ khó chịu kia. Như vậy một trong những việc cô sẽ phải làm là đi học Anh văn. Thành phố này đầy những lớp Anh ngữ cho di dân. Xứ sở nhân

đạo. Ngay cả tội phạm, nếu vi phạm lần đầu, lại không biết tiếng Anh, quan tòa thường bắt đi học Anh văn.

Vậy thì việc đầu tiên là tìm cho cô một chỗ có lớp Anh ngữ. Kế đó là tập lái xe, rồi tìm việc làm. Bây giờ hẳn cô còn trắng tay. Những người nghèo thường thiếu tự tin. Cứ nhìn dáng dấp có chút gì rụt rè, co ro của cô thì biết.

Trong lúc cô-thợ-may-của-hắn đo vải áo cho ông già, ông ta vẫn hí hục hút xì gà. Nghe cô cần nhân nho nhỏ “Trời ơi, chày vào vải của người ta bây giờ,” hắn xoay qua nhìn và khẽ gật đầu cảm thông với nàng. Lúc sắp được đo cái vòng bụng, ông già bỏ điếu xì gà đang tỏa những sợi khói biếc lên mặt cái máy tính tiền. Điếu xì gà lăn xuống bàn. Cô gái cuống quýt chạy lại, kéo cái thước dây chằng qua cổ ông già.

Ông già nhăn nhó, “Cô siết cổ tôi. *My God!* Muốn ngộp thở luôn.”

Những con mắt từ góc phòng, nơi đám máy may xếp hàng, ngược lên nhìn.

“Trời ơi, ông nội này hút thuốc gì mà hồi muốn chết!” Một cô thợ may nói vọng ra.

“Trời ơi, bà già chồng tui kia, hút thuốc rê thấy ngẫu.” Chị khách hàng có chồng làm phó cai vừa vuốt cái mép chiếc váy đầm cao hơn đầu gối vừa hăng hái góp chuyện. “Bây giờ người ta cấm hút thuốc cùng khắp. Nhà tui vừa biu xong là dán cái sai nô sờ-mức-kinh liền.”

Nói xong cái câu nửa Anh nửa Việt ấy, người đàn bà ôm chiếc áo mới may trong tay, rón rén bước ra cửa.

Hắn nhìn cô-gái-của-hắn đo áo cho ông già. Cô gái mặc đơn sơ. Áo thun trắng, quần jean màu xanh. Cái màu xanh nước biển quần quýt đôi chân dài quấy động những thân sóng chập chùng uốn khúc theo mỗi bước đi. Còn bà chủ tiệm trông cứ như đào hát. Hắn liếc cái người đang vắt vẻo ở quầy tính tiền. Cái mặt no căng, hai má bóng nhờn. Con mắt xam mí đậm một đường đen mờ. Cái mũi sửa tùm hai cái lỗ mũi. Chắc ngày xưa hai cánh mũi ấy phải bè ra lắm. Bây giờ giữa mặt, nhìn vào cứ ngỡ là cái hình nộm được căng bởi một cây sắt thành cái sống mũi. Thẳng tắp một đường. Người đàn bà đi đứng chững chạc ra vẻ chủ cả, nhưng hắn nghĩ chị ta phải uốn cái ngực phình phình, giữa cái mặt căng căng cho cái thân hình lùn tịt ấy cao hơn một chút, để có thể nhìn xuống đám nhân loại chung quanh bằng một nửa con mắt khâu mí không đều.

Ừ phải như cô gái của hắn đứng thẳng như bà chủ nhà, hắn sẽ được chứng kiến một pho tượng đầu ra đó, chứ không phải thứ tượng đất sét nhão, để qua đêm không khô lại mà lại xệ, chỗ cần co vào thì lại phình ra như vóc dáng trời ơi đất hỡi của người đàn bà chủ tiệm.

Ông già hút xì gà đón mảnh biên nhận nhỏ như miếng giấy gói kẹo từ bàn tay cô gái, đưa lên sát mắt, nhìn chăm chú. Lật qua lật lại, rồi gật đầu, quay lưng.

Tới phiên hắn.

“Anh muốn may cái gì vậy?” Cô-gái-của-hắn hỏi.

“Tôi,” hắn bỗng ngại ngùng. “Tôi muốn sửa cái quần.”

Hai con mắt bồ câu nhìn hắn dăm dăm. Bao nhiêu bối rối trên thế gian đổ ụp xuống đầu, làm óc hắn lảng lảng. Hắn lúng túng, “Đúng ra tôi muốn nói cái lưng quần cho rộng ra.”

Vừa nói hắn vừa kín đáo hít một hơi dài, vươn cái lưng cho thẳng, hóp cái bụng cho thon, nghiêng đầu nhìn vào mắt cô gái. “Tại sơ ý giặt nước nóng, nó co lại, bây giờ hơi chật.”

“Cho em coi.” Cô gái vừa nói vừa chìa bàn tay ra trước mặt hắn. Năm ngón thon dài như năm điều ước của một kẻ vừa cứu được ông thần trong lòng chiếc đèn cũ kỹ. *Cho em coi.* Chính miệng của cô gái nói ra đấy nhé. Nếu hắn già thì cô đâu có xưng “em” như thế.

Hắn luống cuống gỡ cái nút thắt của chiếc bọc ny lông. Khi không ban nãy ai xui khiến mà lại buộc chặt thế không biết.

Mùi tóc thoang thoảng không gian. Những người con gái mới lìa bỏ quê nhà, tóc vẫn còn thơm bồ kết (trong trí nhớ) làm hắn ngất ngây.

Loay hoay một hồi hắn cũng gỡ được cái nút thắt, lôi được chiếc quần tây màu xanh nước biển đậm ra. Cô gái tự nhiên đón lấy chiếc quần từ bàn tay hắn. Cô đặt chiếc quần lên mặt bàn, nhanh nhẹn gài cái nút bụng rồi căng ra để đo chiều dài. Hắn đứng xớ rớ bên cạnh nàng, ngắm nghía đôi vai (chắc là mềm) và cái eo (hắn nhiên là) thon.

Chợt cô quay lại, chiếc thước dây trên tay. “Để em đo lại cho chính xác.”

Hắn đứng chết trân, nín thở, khẽ dang hai cánh tay ra khỏi thân mình cho cô luồn cái thước dây vòng ra sau lưng hắn, và chập hai đầu lại phía trước bụng. Rồi cô buông một đầu sợi dây, miệng nhắm con số cô vừa đọc được nơi ngón tay làm dấu.

Cô đo lại cái lưng quần rồi gật gù, “Cái này sửa mau lắm, anh chờ khoảng nửa tiếng được không. Em làm liền cho anh.”

Đầu óc hắn lại quay quay. Còn mong gì hơn thế. Bấy giờ em muốn làm gì anh cũng chịu. Nửa tiếng hay nửa đời người cũng chờ luôn. Ấy, phải nói rõ nửa đời vì nửa trước của đời người anh đã tiêu phí mất toi rồi. Với chữ nghĩa thì phải cẩn thận. Trời ạ, giả dụ mỗi lần sinh nhật mà lại mua đèn cây đủ cho số tuổi, chắc mấy tiệm tạp hóa bán đèn cây giàu to. Những ý nghĩ cứ tranh nhau một chỗ nằm trong trí tưởng.

“Phải nói ra khá nhiều.” Cô nghiêm khắc một lời cảnh cáo.

Hắn lúng túng, “Tại giặt nước nóng.”

“Nói ra gần hai *inches* đó.”

Thiệt tình cái đồ vải rẻ tiền. Nhưng rẻ tiền thì cũng đâu có rút lại nhiều như vậy chỉ vì giặt nước nóng. Hay là vì lý do nào khác. Vưng trán hắn nheo lại nhưng cái đầu vẫn không tìm ra một lời giải thích nào.

“Dạ, nước nóng quá không tốt.” Cô gái dịu dàng.

Hắn nhìn cô bằng con mắt biết ơn. Có vậy chứ. Nàng giải vây cho ta đúng lúc. Cảm ơn cô bé lưu lạc xứ người phải làm tiền mặt trong cái tiệm có bà chủ vô duyên mà máu bóc lột thấm ra cả đôi môi bầm tím.

“Phải may bằng cái máy kỹ nghệ ở dưới *basement*.” Cô nói với hắn như thế rồi thoăn thoắt bước đi giữa những cây vải như con sóc nhỏ luồn lách giữa một rừng cỏ thụ. Chợt cô đứng lại. Đôi mắt long lanh chớp nhẹ. Cô suy nghĩ gì đó, rồi nhìn hắn, gật đầu, “Anh xuống chờ dưới này luôn đi.”

Hắn làm lũi đếm những bước hân hoan xuống từng bậc thang gỗ vênh vẹo. Tất cả mọi bậc thang đều cót két chọc gheo lúc hắn đặt chân lên.

Thì ra dưới này còn cả một cơ xưởng rì rầm tiếng máy.

Vài con mắt ngược lên nhìn hắn. Hắn cố không nhìn kỹ bất cứ người đàn bà (hay con gái) nào khác. Đã có cô em đây, nhìn đâu xa nữa. Em đang trong tầm tay, hay ít ra cũng cuối một tầm duỗi của cánh tay nhọc nhằn.

“Anh chờ chút nghe.” Cô gái dặn dò. Cứ như người quen. Hắn nghĩ. Mà quen chứ còn gì nữa. Quen từ lúc hắn đặt chân vào tiệm đến giờ.

Hắn chăm chú nhìn những ngón tay thon của người con gái nhanh nhẹn đẩy mũi kéo nhọn tháo bay những đường chỉ ở đường may lưng quần. Những ngón tay xanh xao. Ý nghĩ lại lảng xảng trong óc hắn. Chắc từ lúc qua xứ lạ, cô nằm tù luôn ở cái góc hầm nô lệ này. Vì vậy mà nước da cô mướt xanh. Chỉ có đôi má là phơn phớt hồng. Đôi má hồng ảm áp những môi hôn ảo tưởng. Rồi cô gài hai ba lớp kim băng và đưa cái quần cho hắn.

Hắn bối rối nhìn quanh. Ngón tay thon chỉ về phía cái góc tối lù mù, cái giọng mềm bảo hắn, “Anh vào đó mặc thử để may lại cho vừa.”

Hắn luống cuống đi về phía người con gái chỉ. À, cái nhà vệ sinh.

“Con Lan đâu lên tao bảo.” Tiếng réo từ tầng trên vọng xuống. Giọng nói quá quen thuộc. Giọng nói làm hắn nổi da gà.

Người con gái của hắn vừa dạ vừa tắt tả chạy lên. Tiếng kẽt của những bậc thang trêu chọc hắn nhưng hắn không để ý. Vậy là biết được cái tên. Vậy là coi như đã đi được nửa đường.

Hắn kéo cánh cửa. Cánh cửa nặng nề phản đối bằng những tiếng cọt kẹt. Hắn tìm hoài cái móc khóa. Sau cùng hắn đành chịu để cánh cửa đóng đũa, khép hờ. Chắc cũng chả có khách hàng nào đâm sầm xuống đây giờ này. Còn mấy bà mấy cô thợ may kia thì chẳng có gì phải ngại. Hắn cởi chiếc quần đang mặc, thay vào chiếc quần mà cô gái đã cài một mớ kim băng ở lưng.

Hắn vặn vòi, lùa tay vào dòng nước lạnh tăn, vuốt lên mặt. Hắn rửa mặt, súc miệng. Cái góc hầm lụp sụp. Vách tường cấu bần. Nhà vệ sinh không có nổi một miếng gương soi. Vải cũ treo nhùng nhằng trên tường. Cuộn giấy trụi lủi. Hắn thắc mắc kẻ vào sau mình sẽ phải làm thế nào để sống sót. Vòi nước thì nhỏ giọt. Mà những kẻ nào thường xài nhà vệ sinh này ngoài ba cô gái cấm cúi khâu khâu vá vá ngoài kia và mấy người khách phương xa.

Bỗng dưng hắn thấy tội nghiệp cô-gái-của-hắn. Oí cái thân hình nhỏ nhắn, đầy đặn, vui vui ấy.

Để thương và cũng tội nghiệp biết chừng nào trong căn hầm giam nô lệ.

Lúc hắn khệnh khạng bước ra với cái quần tháo lưng, cô gái của hắn đã đợi từ bao giờ. Đôi mắt tròn nhìn hắn thật trầm, rồi cái giọng chim hót cất lên, “Vừa không anh?”

Hắn mau mắn gật đầu. Cô gái lại ngập ngừng, “Mai một anh lại lấy được không? Em bận khách hàng, nếu làm liền thì phải chờ hơi lâu.”

Hắn lại gật đầu hai ba cái. Không phải may vá gì mà vẫn được lại nữa thì còn mơ ước gì hơn. Có vậy mới quen được người ta; mới cứu được người ta ra khỏi cái chốn mù mịt tối tăm này.

Cô gái đưa cho hắn cuốn sổ dày cộm, “Anh ghi tên và số *phone*. Chừng nào xong tụi em *phone* lại.”

Hắn bước tới bên nàng, kê cuốn sổ lên bàn máy may, cúi xuống, loay hoay nắn nót cái tên.

“Sao tay anh run thế?”

Cô gái làm hắn muốn đứng tim. Nhưng hắn lấy lại bình tĩnh ngay. Đấy nhé, có quan tâm đến mình thì người ta mới hỏi han, chăm sóc. Cũng nhờ mình còn phong độ.

“Tại hồi sáng uống nhiều cà phê quá.” Hắn ngưng viết, ngẩng cổ lên, ngược nhìn cái trần nhà bằng gỗ tối thui mà tưởng như đang ngắm một bầu trời xanh biếc. Cái giọng trầm ngâm, cảm khái, “Trời đẹp, tôi sinh tật uống nhiều cà phê.”

Rồi hắn cúi xuống tiếp tục mày mò con số điện thoại. Hắn loay hoay lục lọi trí nhớ, xem từ sáng đến giờ mình uống mấy ly cà phê rồi. Và chợt nhớ chưa có ly nào. Cái trí nhớ quả là bệ rạc.

Ánh đèn lờ mờ làm khó hắn. Ánh đèn làm hắn viết chồng chữ này lên chữ kia. Ở hăng cũng hay đọc chữ này ra chữ nọ. Bữa trước thử đeo cặp kính lão của ông bạn làm chung, hắn đã ngạc nhiên thấy đám chữ rõ hẳn lên. Ông bạn bảo mắt già nó vậy, hắn nhất định không tin.

Bây giờ hắn cũng nhất định đổ lỗi cho căn phòng không đủ ánh sáng. Và càng thấy tội nghiệp những cô gái chịu cảnh tối tăm vì bà chủ đã tiết kiệm điện. Nhưng sao những cái máy may vẫn rào rào chạy. Và những đường kim vẫn thoăn thoắt luồn quanh những ngón tay phụ nữ xinh xắn kia. Ánh đèn mờ vậy mà các cô luôn được những đường kim điệu nghệ. Chắc tại các cô đã quen công việc. Hắn tự nhủ và lại thấy yên lòng.

Hắn đánh lạc hướng mình bằng một câu đùa đẩy, với cô-gái-của-hắn, “Tiệm may gì mà không có gương soi cho khách hàng ngắm dung nhan mình gì hết.”

“Có mà anh.” Cô nhanh nhẩu, “Sau tắm vải trong *washroom* đó anh.”

Gương soi dấu kỹ thế ai mà biết. Hắn thầm nghĩ và thông thả bước về phía nhà vệ sinh, thay cái quần tháo chỉ, bỏ qua một bên. Hắn hăng hái thọc hai chân vào ống quần, kéo sợi dây kéo cái rọc. Tiếng *zipper* bị kéo mạnh tay nghe dứt khoát như một sự khẳng định. Như một cái gạt đầu, cương quyết.

Và hắn xoay qua, mạnh bạo vạch tấm vải giăng ngang trên tường, nhìn vào tấm gương soi.

Hắn suyết hét lên như người đàn bà yếu bóng vía soi gương trong nhà tắm bất chợt thấy người lạ đứng sau lưng. Hắn nhìn đăm đăm vào tấm gương chững chạc.

Lão già nào đây hả trời. Người đàn ông sững sờ. Mọi thứ trong lòng tắt ngấm. Con người co lại. Tim không còn lao xao (như thể đã ngưng đập). Thằng cha nào mà cái mặt nhăn nhúm như nùi giẻ. Con mắt một mí từ thuở cha sanh mẹ đẻ tới giờ rơi đâu mất tiêu cái mí, chỉ còn lại hai sợi chỉ ngắn ngắn vắt ngang phía trên hai gò má xương xẩu. Hắn trợn mắt lên để lấy lại cái nét tinh anh, trẻ trung nhưng chỉ thấy chút tròng trắng vằn vèo gân máu. Nhìn lệch xuống một chút, hắn bắt gặp những sợi râu tua tủa dưới chiếc cằm vênh vẹo. Cặp môi kẻ nào đó xám ngoắt, nứt nẻ như bờ ruộng khô trong mùa hạn hán.

Già từ bao giờ vậy nè Trời! Hắn kêu rêu trong đầu. Mới chỉ không soi gương có ít lâu. Tay chân bải hoải. Buông xuôi. Vô vọng. Hắn lừng khừng bước ra, liếc nhìn cô-gái-của-hắn đang loay hoay với cái bàn ủi xèo xèo hơi nóng.

Nhằm nhò chi nữa chứ. Giờ này nàng có còn là cô gái của hắn hay không cũng không thành vấn đề. Và hắn cũng chả còn phải bận tâm vì cái quần tây suốt ba năm không giặt mà những ngón tay đưa son của cô đã từng ve vuốt, xếp *pli* để ủi. Cái quần nhăn nhúm ấy đâu cần ủi. Cái mặt đầy nếp nhăn của cái thằng cha trong gương kia mới phải ủi cho thẳng kia. Vậy là tắt ngúm những mộng mơ. Và kết thúc luôn một chuyện tình.

Hôm nay, một ngày cuối mùa thu, hắn bắt hụt một chuyện tình.

Hắn lầm lũi bước vào vùng ánh sáng của ngọn đèn cận thị.

Cô gái ngẩng đầu, nhìn hắn. Con mắt liếc nhiều hơn nhìn. Mà tại sao phải liếc; nếu không có gì thì cứ nhìn tự nhiên, tội gì phải liếc. Trong các thứ liếc thì liếc tình là thứ dễ thương và đáng nói nhất. Nhưng Giờ ạ. Bây giờ hắn khám phá ra cô hơi lé một tí. Lé chút xíu thôi, như thể đang liếc tình. Mỗi lần cô nhìn ai, người ấy thấy như cô liếc xéo, cái kiểu nhìn đong đưa, mời mọc.

Còn cái chuyện ân cần thăm hỏi. Sao tay anh run thế. Chắc chỉ vì thấy hắn lụm cụm quá rồi, chứ đâu có vì cái phong độ mà hắn nghĩ hắn vẫn còn. Phong độ gì. Kinh phong thì có. Như cái bà Việt Nam làm chung hãng thường hay mai mĩa mấy người đàn ông. Giờ thì biết mình run vì tuổi tác. Run tới mức lọng cọng, làm rơi cả cây bút chì sau khi viết cái tên đường vào cuốn sổ ghi tên khách hàng. Và mắt mờ đến độ để những con chữ đề lên nhau, chen chúc.

Và khi không hắn hiểu ra rằng cái quần cần sửa vì chật. Và chật là vì cái bụng nó phệ ra theo tuổi tác. Giờ ạ, vậy mà không nghĩ ra. Vậy mà cứ khẳng khẳng là tại giặt nước nóng quá, nó rút lại.

Bỗng dưng hắn thấy xấu hổ như đĩa ăn trộm bị bắt quả tang, nhất là bây giờ thì biết khi cô gái nói cái chuyện vải co vì nước nóng là vì cô muốn tránh cho hắn cái sự thật não lòng.

Thôi thì cũng coi như đã có một cuộc tình ngắn. Cô đã chẳng ngọt ngào với hắn trong khi cái quả dưa gang xanh xanh đỏ đỏ chủ tiệm già hơn hắn biết bao nhiêu mà còn không thèm nói chuyện với hắn đó sao. Cứ coi như đã có một cuộc tình ngắn; tình chết non; tình hụt.

“Chùng nào xong em *phone* lại.” Giọng cô-gái-không-còn-là-của-hắn ngọt ngào.

“Thôi, cô cứ sửa giùm luôn đi. Tôi chờ được. Mai mốt bận, không lại được. Hơn nữa, tôi ở xa...”

Đó là câu nói cuối cùng của hắn. Cô gái hơi sựng lại, rồi lặng lẽ cầm cái quần tây cũ, ngồi xuống trước cái máy may kỹ nghệ đồ sộ như máy chém.

Trong lúc cô loay hoay với cái quần mấy năm không giặt, với những nếp gấp trên nền vải cũ, hần lạng cam nghĩ tới những máy móc trong sở làm (lại sắp phải đổi ca đêm), những hóa đơn tiền điện, tiền nước, tiền nợ nhà, tiền nợ xe. Đến lúc phải è người ra chạy đua với mấy cái máy hãng mới mua về.

Nửa tiếng chờ đợi mà hần thấy dài như nửa tháng.

Rồi cũng xong. Cái mặt nhăn nhúm của lão già lạ mặt trong tấm gương soi lạng vàng trong trí. Hần trả tiền, gạt đầu chào cô-gái-(bây-giờ-không-còn-là-của-hần) và quay đầu, đẩy cửa bước ra, lọt vào vũng lạnh băng của cơn gió cuối mùa thu Bắc Mỹ.

Mùa thu Bắc Mỹ hay mùa thu của cuộc đời.

Cuối đường khổ nạn

(Viết cho Mẹ, ở quê nhà.)

“Còn xa không, mẹ?” Cậu thanh niên dừng lại bên gốc cây chờ người đàn bà đang leo đèo ở phía sau. Ánh mắt tinh anh của chàng thoảng chút mệt mỏi của một ngày đường lên dốc, xuống đèo.

“Hả mẹ?” Chàng lại hỏi khi người mẹ đi tới gần.

“Cũng gần thôi...” Người đàn bà đưa tay áo quạt mồ hôi trán. Cái nón lá đeo bằng chiếc quai vải nâu tuột ra phía sau vai.

Chàng nhìn mẹ, ái ngại, “Mẹ mệt thì...” chàng loay hoay tìm chữ. “...nghỉ một lúc, cho khỏe.” Người đàn bà nhìn quanh quất vùng núi đồi hoang dại chung quanh. Phía trước mặt, con đường mòn bò ngoằn ngoèo, vắt ngang những bụi cỏ dại mọc um tùm tới ngang đầu gối, và mắt hút sau những lùm cây rậm rạp. Một con chim rừng nào đó cất tiếng hót lanh lảnh trong không gian thăm thẳm. Trời biếc xanh trên cao.

“Thôi, cố đi thêm ít lâu nữa. Lại muộn, người ta không cho vào...”

“Sợ mẹ mệt.”

“Không sao.”

Chàng thanh niên nghe rõ tiếng thở ịch của mẹ. Chàng cũng thấy thật rõ những giọt mồ hôi lấm tấm trên mũi mẹ. Lâu lắm chàng mới thấy lại những giọt mồ hôi của mẹ mình.

Cũng gần hai chục năm chứ không ít. Những giọt mồ hôi làm lòng chàng nao nao. Nỗi buồn phiền bất chợt dim những bản khoả xuống tận đáy lòng chàng.

“Đi con.” Đi quá vài bước, mẹ chàng ngoái cổ lại, gọi. Chàng xốc cái túi xách đeo trên vai, làm lúi bước theo. Chàng cũng bắt đầu thở ậm ạch.

Đi tới sát bên mẹ, chàng cần nhần, “Ở bên đó con never đi bộ xa như thế này. Never!”

“Hờ? À... thì mẹ cũng biết vậy...” Người đàn bà nói một cách áy náy. “Nhưng mà làm sao được bây giờ!”

Câu nói, như một lời thở than tối nghĩa. Chàng thanh niên xốc cái túi xách đang tụt dần xuống và càng lúc càng trĩu nặng trên vai.

“Con thấy cũng chẳng cần...” Chàng buột miệng nói, rồi sượng ngay lại, như cảm thấy những điều mình sắp nói ra sẽ xúc phạm đến đáng thiêng liêng nào đó. Chàng thở dài. Tiếng thở dài cố tình, xen lẫn vào tiếng thở ì ạch của một cuộc leo dốc, nghe gượng gạo, vô duyên. Mẹ chàng chắc cũng nghe được lời cần nhằn của chàng. Bà nhỏ nhẹ như thể đang nói một lời khuyên lớn chí tình.

“Con đừng nghĩ thế chứ... Dù sao thì cũng...”

Có cái gì đó lẩn khuất trong câu nói ậm ạch theo nhịp bước thấp cao của người đàn bà. Rồi cả hai cùng lặng thinh. Người thanh niên nhìn mông phía trước mặt. Con đường mòn lơ thơ cỏ dại. Ánh mắt chàng bắt gặp một bụi hoa dại màu tím. Những cánh hoa đu đưa trong gió nhẹ. Một cánh bướm lẻ loi đầu cành. Con chim rừng nào đó lại hót vang những lời ca thánh thót. Thiên nhiên cô tịch trải rộng trước mặt chàng. Thiên nhiên không giam cầm ai, chỉ những con người mới giam cầm những con người. Chỉ những đầu óc hạn hẹp mới giam cầm được con người.

Chưa kịp thấy thơ thới trước cái mênh mông của đất trời lòng chàng lại tối ngay lại vì những câu hỏi không thể trả lời.

“Tại sao ba ở trong jail lâu vậy?” Chàng buột miệng.

Mẹ chàng ngỡ ngác một giây, rồi hiểu ra ngay. Chàng cố gắng lắm mà vẫn không bỏ được cái tật chêm tiếng Anh vào câu nói. Vẫn biết bây giờ tiếng Anh là chìa khóa mở vào những công ty của nước ngoài, nhưng chàng muốn Việt ra Việt, Anh ra Anh rõ ràng. Thành ra chàng vội sửa, một cách khó khăn, “Con muốn nói sao ba ở... ở... tù lâu vậy...”

“Ai mà biết!” Câu trả lời trụi lủi những ngôn từ của mẹ khiến chàng nghĩ bà giận dữ vì những câu hỏi trẻ con của mình. You always think that I’m a kid! Lúc nào mẹ cũng nghĩ con là đứa con nít. Đồng ý là lúc mẹ gom góp tiền bạc cho con đi vượt biên mười mấy năm về trước, thì con chỉ là một thằng bé không biết gì, ngoài cái địa chỉ của nhà ở Việt Nam để báo tin đã đến nơi đến chốn. Bây giờ khác rồi. Con cũng đã có girl friend, ấy quên, bạn gái rồi chứ bộ.

Bước chân của chàng sượng lại làm chàng lao đao suýt ngã. Một con cóc sần sùi nằm ngay trên lối đi của chàng. Con vật màu xám, tối tăm như cục đất, thò lỗ hai mắt nhìn chàng.

“Bên này nhiều frog quá hả mẹ?”

“Con nói gì?” Bà mẹ vừa mới tụt lại phía sau, nghễnh cổ hỏi.

“Frog. Mẹ biết con frog không?” Chàng vừa nói một cách bực dọc, vừa dậm dậm bàn chân trên nền đất. Con vật xù xì nhảy vọt vào bụi rậm, phát ra những tiếng lộp bộp lạ tai.

“À.” Người mẹ gật đầu vội vã, “Con cóc đấy.”

“Dirty creature!”

“Hả?”

“Con thú dơ dáy! Con ghét mấy con... mẹ nói tên nó lại xem...”

“Con cóc.”

“Ya! Con ghét mấy con cóc dơ bẩn...”

“Con cóc là cậu ông trời đấy. Ai mà đánh nó thì trời đánh cho...”

“What?”

Người mẹ đang vui miệng đọc câu hát đồng dao từ bao nhiêu thời trước cho thẳng con nghe, chợt bừng tỉnh như thể bị đánh thức bất ngờ ra khỏi giấc ngủ ngày ngật.

“Không có gì hết. Mẹ đọc cái câu... vớ vẩn ấy mà.”

Chàng thanh niên chờ mẹ đi sát bên cạnh, đưa tay vuốt mồ hôi trán, tò mò, “Mẹ đọc lại được không?”

Người mẹ ngần ngừ.

“One more time. Please.” Chàng nài nỉ.

Bà mẹ chỉ hiểu lờ mờ câu nói của đứa con trai duy nhất, nhưng bà cũng ngập ngừng một chút, rồi đọc, “Con cóc là cậu ông trời...”

“And?”

“Ai mà đánh nó thì trời đánh cho.”

“Silly!”

Người mẹ chẳng hiểu con nói gì, nhưng nghe cái giọng vui vẻ của nó, bà cũng thấy phần khởi ít nhiều, như người diễn viên kém tài nghe được những tiếng vỗ tay tán thưởng đầu tiên.

Bà thông thả tiếp, “Con cóc là cậu thầy nhỏ, ai mà đánh nó trời cho quan tiền.”

“That’s stupid!”

“Hả?”

“Nothing. Không có gì đâu.”

Hai người lại lầm lũi bước. Chàng thanh niên nhìn đăm đăm vào đường viền ngắt xanh ở chân trời. Vài cánh chim vạch lên nền trời những vết chữ V đậm nét. Tiếng gà rùng gáy lạnh lạnh trong thinh không. Xứ sở gì đâu mà buồn tái buồn tê. Tưởng tượng mình phải sống ở nơi này, chắc sẽ chết mỗi mòn vì buồn chán. Còn Janet chắc chẳng đời nào chịu về làm dâu cái xứ nghèo nàn, cần cỗi này. Chàng thầm nhắc tên người con gái mười bảy tuổi mà chàng đang theo đuổi. Bố mẹ Janet là người Việt. Nhưng Janet là người Mỹ. Mỹ tận trong xương trong tủy.

“Ở bên đó, chắc con chẳng bao giờ đi xa như thế này nhỉ.” Người mẹ lại cố gắng lấp đầy khoảng trống vắng vầy quanh, bằng giọng ái ngại.

“No. Never.” Chàng trả lời một cách mạnh bạo. Rồi lặng thinh, quơ tay gạt một con châu chấu vừa mới đáp xuống trên vai áo. Con châu chấu phóng vút đi. Những vuốt sắc cào trên da lưng bàn tay chàng ran rát. Cặp cánh tím vạch lên nền trời một đường viền lấp lánh. Đất nước này đẹp, nhưng buồn. Chàng thầm nghĩ. Nếu như có một hệ thống siêu xa lộ gồm những freeway chạy qua vùng này chắc là tuyệt vời. Những ý nghĩ lam nham đem nỗi buồn rầu phủ xuống lòng chàng.

“Không biết bao giờ this country mới được như người ta!” Chàng than thở.

“Hả, con nói gì?”

“Chừng nào Việt Nam mới được như người ta...” Chàng bực dọc lặp lại câu nói. Mẹ chàng ngỡ ngác:

“Người ta nào?”

“Tây, Mỹ, Canada, Australia, Thailand, Malaysia, Taiwan...” Chàng tuôn ra một tràng tên với nỗi uất ức không hình dạng.

“Cái vận của đất nước mình nó thế.” Người mẹ lẩm bẩm trong miệng.

“What?”

“Con không hiểu nỗi đâu!”

“You mean... Mẹ nghĩ con là con nít phải không?”

“Không phải vậy, nhưng mà...”

Người thanh niên ngoái cổ lại nhìn. Nổi mệt nhọc kéo tụt mẹ chàng lại phía sau. Mà đề nghị ngồi nghỉ cho đỡ mệt thì không nghe. Chợt chân chàng vấp phải một nhánh cây vắt ngang lối mòn. Chàng chúm đầu, lao đao muốn ngã. Câu chửi thề Anh ngữ buột khỏi miệng. Chàng không kèm lại kịp. Nhưng mẹ chàng chắc không hiểu.

Bà luống cuống, “Có sao không? Có sao không, con?”

Câu hỏi ân cần của mẹ làm lòng chàng nao nao một nỗi niềm. Mẹ mình đó. Cái người đàn bà gầy nhom, có chiếc cổ dài ngoằng ra phía trước, cắm vào cái thân hình mỏng tanh kia là suối nguồn yêu thương quý giá của đời chàng. Mỗi thân tình đã xa, đã mòn vì cuộc sống lao đao, vất vả. Chàng nhìn mẹ bằng ánh mắt ảm áp. Nếu mom chịu cho con bảo lãnh đi Mỹ thì mom đâu có ốm yếu bệnh hoạn như thế này! Chàng thầm trách.

Vết nắng vạch trên mặt người đàn bà những đường gãy hững sâu của hai gò má. Người thanh niên ngược nhìn bầu trời chói lòa ánh nắng. Con nắng này mà ở Florida, hoặc Boston, hẳn là tuyệt vời. Ở đây là cả một thế giới riêng. Xa vời, kham khổ.

Rồi chàng lại cúi đầu làm lũi bước đi. Rồi chàng đứng lại, ngóng mẹ đang lẻo đẻo tuốt phía sau. Rồi lại dùng tay áo quạt mồ hôi trán, và làm lũi bước. Nắng đổ lửa trên vai, nung than hồng trên đầu, trên cổ rát bỏng. Con gà rừng nào đó gáy những tiếng đặc keo trong cuống họng. Một con rắn ráo lấp lánh trườn nhanh trong bụi cỏ. Những con bướm nhàn du. Lũ cào cào châu chấu cánh tím võ trên vai áo xoàn xoạt.

Chàng bắt đầu thấy hối hận vì đã nhận lời đi theo mẹ. Con đường càng lúc càng quanh co. Một người đàn ông khoác trên người chiếc áo xám nhằng nhịt những miếng vá, vạch đẩy chiếc xe gổ cộc cạch nồng nặc mùi phân bò và rơm rạ đi ngược chiều hai mẹ con chàng. Chàng ngoái cổ nhìn theo mảnh lưng gầy guộc ướt đẫm mồ hôi, và vấp ngã thêm một lần.

Hai bàn tay rướm máu. Chàng bắt đầu thù ghét con đường. Ngày xưa con đường thánh giá Chúa đi qua chắc cũng gian nan như con đường này. Gió lùa qua khe lá, mát lạnh vùng mặt và đầu đẫm mồ hôi. Thua rồi. Mệt quá rồi!

“Nghỉ một tí mẹ à. I give up!” Chàng gỡ cái túi vải ra khỏi vai, quăng xuống đất, và ngồi thụp xuống cỏ, thở dốc. Nhưng mẹ chàng vẫn làm lũi bước.

“Tới rồi, con à.”

Chàng ngỡ ngác nhìn theo mẹ. Có bao giờ chàng ngờ mẹ chàng lại có thể đi bộ dẻo dai đến như vậy. Chàng ăn uống no đủ ở xứ người. Chàng chơi thể thao thường xuyên, chàng có thân hình

no tròn những bắp thịt vậy mà bây giờ chàng đang ngồi thờ hì hạch trong khi mẹ chàng vẫn làm lui bước đi, với cái tay nải đựng quà thăm nuôi nặng trĩu một bên vai.

“Tới kia rồi, con à.” Mẹ chàng gọi vói lại. Chàng ngoa ngán đưa tay lên xem đồng hồ. Bốn giờ rưỡi chiều. Ngày đã xế, mà nắng vẫn còn gắt gay. Chàng nhìn những mô đất gồ ghề như những cục bườu không đều lẫn trong cỏ dại và những bụi cây rập rạp. Những mô đất thấp lè tè như những gò mối trong rừng rậm nhiệt đới.

“Đã tới đâu!”

“Tới rồi. Chỗ có lá cờ...” Mẹ chàng vừa nói vừa chỉ về phía trước. Chàng uể oải đứng dậy nhìn theo hướng chỉ của mẹ.

Xa xa, lẫn trong những tàng cây rậm lá, đường viền của một thứ thành lũy trung cổ vạch ra ở chân trời. Và chàng thấy một lá cờ bay phất phới giữa những ngọn cây trơ trụi, khẳng khiu chĩa những chông nhọn như lông nhím lên nền trời.

“Phải Daddy ở trong đó không?” Giọng chàng sáng và chua chát.

“Ừ.”

Chàng hậm hực lê những bước mỗi một trên con đường mòn lam nham cỏ dại. Trong óc chàng hiện ra một thành lũy kiên cố với tường đá dày hàng thước tây, mọc đầy chông nhọn. Những hầm tối lạnh cứng người có đám tù nhân xiềng cứng vào vách đá. Chắc không đến nổi thế. Chàng khẽ lắc đầu để xua những hình ảnh ám tối, trót thấy trong các phim ảnh về thời trung cổ, thỉnh thoảng vẫn chiếu trên ti-vi. Cái thời ấy đã qua lâu lắm rồi. Con người bây giờ đã văn minh hơn trước nhiều lắm. Làm gì còn những hầm tối để người ta giam cầm nhau như thế.

Nghe tiếng ho của mẹ, chàng ngược lên nhìn, bắt gặp cái lưng mỏng như miếng mo cau phơi đầy sân nhà hàng xóm của mẹ chàng. Trại giam. Nhà tù. Prison. Jail. Chàng thuộc tên gọi của cái nơi chàng sắp ghé thăm bằng cả hai thứ tiếng. Chàng làm thàm đọc đi đọc lại bốn chữ thiếu thân thiện ấy, và trong đầu lại hiện ra hình ảnh những tù nhân đi lại thành thoi trong các trại giam ở Bắc Mỹ. Đám tù nhân chơi bóng chuyền, bóng rổ xôn xao trong vòng rào kẽm gai. Những người tù ngồi gác chân lên bàn, coi ti-vi và đọc báo giết thời giờ. Những người tù viết thỉnh nguyện thư lên chính phủ liên bang, than phiền là tù lạnh trại giam không đủ lạnh. Những người tù không bao giờ bận tâm về chuyện mất việc làm, phải đi lãnh trợ cấp xã-hội. Và chàng cố tưởng tượng đến hình ảnh cha mình; người đàn ông chàng chưa bao giờ thấy mặt.

“Thấy gần vậy mà đi mãi không tới.” Mẹ chàng nói bằng cái giọng khao khao như vướng đờm ở cổ họng. Giọng nói chìm xuống nỗi xúc động cùn mằn nào đó khi không làm chàng áy náy tội cùng. Chàng hít một hơi dài, rảo bước cho kịp mẹ.

“Mom!”

“Hả?” Mẹ chàng trả lời, chân vẫn gài những bước rần rỏi xuống con đường xác xơ cỏ dại.

“Chùng nào người ta mới let him go?”

“Hả?”

“Chùng nào,” Chàng ngập ngừng tìm chữ. “Chùng nào người ta mới... cho ba... cho ba... về nhà?”

“Mẹ làm sao biết được!” Giọng mẹ chàng xiu xuống như thể bà đã cố gắng vét chút hơi hám còn sót trong lồng ngực, gom lại thành lời trăn trở sau cùng.

“Ba ở trong jail how long?”

Chàng hỏi, và toan tìm chữ để dịch ngay ra tiếng Việt cho mẹ hiểu, nhưng bà đã trả lời vội vã, “Mười chín năm, tám tháng, sáu ngày...”

“Mười chín năm, tám tháng, sáu ngày?” Chàng bước lên sát bên mẹ, kính ngạc quay qua nhìn vào khuôn mặt rám nắng của bà. Your memory is incredible! Chàng nghĩ bằng tiếng Anh. Những lúc cần suy nghĩ cho nhanh, chàng phải dùng tiếng Anh. Trí nhớ của mẹ đáng nể thật! Chàng toan tìm chữ để nói ý nghĩ ấy với mẹ, nhưng đã sượng ngay lại khi bắt gặp một khuôn mặt nhòe nhoẹt nước mắt, lấm lem bụi đường.

“Are you OK. Ơ.. Mẹ có sao không?”

Mẹ chàng lặng lẽ lắc đầu.

“I hate this country! I hate this people!” Chàng gầm gừ, bực dọc.

“Hả? Con nói gì?”

“Không. Nothing. Không có gì hết.” Chàng cứng cỏi lắc đầu. Mười chín năm, tám tháng, sáu ngày. Thời gian người đàn ông ấy sống trong những vòng rào kẽm gai cũng lâu bằng tuổi đời của chàng. Và mẹ bảo người đàn ông ấy là ba chàng. Chàng nhớ bức hình cũ xì mẹ chàng đã chỉ cho xem. Người đàn ông trẻ măng. Những nụ cười trên môi và trong mắt nhìn rạng rỡ tin yêu. No wonder why mom loves him. Hèn chi mẹ yêu ba là phải. Người đàn ông trong hình thấy hiền khô, chả làm sao có thể nghĩ rằng ông có một lúc nào đó lại trở thành tội phạm. He is a prisoner. Và ở tù tới gần hai chục năm. Mình sẽ tìm việc làm. Dành dụm một số tiền, đóng cho trại giam, xin cho ba được về. Mẹ cần ba. Mẹ chỉ cần một mình ba. Thật là khó hiểu. Sau chùng ấy năm xa cách, mommy vẫn không thể quên được daddy.

“Mẹ nghĩ cần bao nhiêu thì đủ?”

“Bao nhiêu gì?”

“Tiền. Có tiền, xin cho ba về chắc được. I believe...”

“Chắc không được đâu.”

“How do you know? Sao mẹ biết? Từ lúc con về tới giờ, đi tới đâu cũng chỉ cần đưa tiền Mỹ ra là OK ngay. Từ cái airport Tân... Tân... gì đó...”

“Tân Sơn Nhất.”

“Ya, từ Tân Sơn Nhất trở đi... Everywhere! Don't you remember?”

“Ừ thì...” Mẹ chàng đưa tay lau nước mắt. “Tới rồi đó con.”

Một hàng rào kẽm gai cao quá đầu người lởm chởm hiện ra trước mắt chàng. Những thân cây trụ lá trở những ngón tay khằng khiu lên bầu trời. Vài con chim xám xịt riu rít trên những sợi kẽm gai đen đúa. Vài người lính canh súng ống trĩu nặng trên vai, lom lom nhìn hai mẹ con chàng. Chàng ngại ngần nhìn qua hướng khác, và bắt gặp cái bảng căng ngang chiếc cổng gỗ xiêu vẹo, cái bảng trang trọng một dòng chữ lạ lùng màu đỏ chói.

Chàng cố hình dung thêm một lần hình ảnh người cha chưa bao giờ gặp mặt. Bức hình chụp từ đời thuở nào vùi sâu trong bọc hành lý. Chàng muốn moi ra, nhìn lại một lần cho chắc ăn, nhưng lại ngần ngại. Mẹ chàng đã tới sát bên cánh cổng khép hờ, làm bằng những thanh sắt sét rỉ, vênh vẹo. Bỗng dưng, chàng tuột lại phía sau, như cái lần theo chân người mẹ nuôi người Mỹ, bước vào văn phòng hiệu trưởng trường tiểu học.

Người lính gác nói gì đó với mẹ chàng. Chàng thấy mẹ trả lời một cách rụt rè nhưng sôi nổi. Chỉ có tình yêu, chàng thầm nghĩ, mới làm cho người ta thiết tha với nhau đến thế. Chàng không hiểu được tình cảm của mẹ mình. Chàng không hiểu được tình cảm của bất kỳ người đàn bà Việt Nam nào. Chàng thuộc về cõi khác. Mười chín năm, tám tháng, sáu ngày... Người đàn bà Việt Nam yêu chồng, đếm từng tháng từng ngày xa cách.

Chợt mẹ chàng quay lại, gọi chàng bằng cái giọng thồn thức, “Được rồi con. Vào đây đi!”

Người lính đẩy hé cánh cổng nặng nề. Bây giờ chàng mới để ý nhìn khoảng sân trại vắng tanh vắng ngắt. Chàng thấy những nếp nhà tranh cũ kỹ, xiêu vẹo nép bên nhau. Kiểu nhà của những khu xóm lao động bên Philippines, Indonesia... thường thấy trên truyền hình. Người lính dẫn hai mẹ con chàng vào căn nhà vuông vức bên cạnh hàng rào. Một cuốn sổ bìa đen dày cộm những trang giấy quăn mép được mở ra từng tờ, trang trọng. Giọng nói của người lính trẻ nghe lạ tai. Chàng chỉ bắt được vài chữ trong cái chuỗi âm thanh trọt trọt, sượng sượng như vị của một thứ trái

cây chín ép. Nhưng dường như mẹ chàng hiểu hết. Bởi vì khi người lính ngưng nói chàng bắt gặp nét sững sờ tượng đá trên mặt mẹ. Hai con mắt mở căng hết cỡ. Cái miệng há hốc như huyệt hơi sau cuộc chạy đua gai góc. Những giọt nước mắt lã chã lã xuống hai gò má khô cằn. Chút ái ngại vương trên nét mặt người lính trẻ.

“What’s wrong? À... Chuyện gì vậy?” Chàng xen vào, cộc lốc.

Người lính nhìn chàng đăm đăm.

Chàng đến sát bên mẹ, “Sao vậy, mom?”

“Không sao...” Mẹ chàng lắc đầu vội vã, làm những giọt nước mắt rụng xuống cằm, xuống ngực áo.

“Thế... ba đâu?” Chàng hỏi một cách khó khăn.

“Họ thả ba rồi!” Mẹ chàng nói nhỏ vào tai chàng, rồi sụt sịt đưa tay áo quệt nước mắt. Cái túi xách rớt xuống dưới chân bà vang lên một tiếng động khô khan, nhàu nát.

“Vậy sao không... báo cho mình biết?”

Người lính trẻ giải thích. Chàng lại nghe tiếng được tiếng không. Nhưng mẹ chàng đã dịch ngay lại cho chàng, “Họ báo rồi, cách đây sáu tháng...”

“Where is he now? Ở.. Bây giờ ba ở đâu? Why...” Nỗi xúc động chặn cứng lấy cổ họng làm chàng lắp bắp không ra đầu đuôi, câu kệ gì ráo.

Người lính trẻ xếp cuốn sổ dày cộm lại, nói liến thoắng một câu trả lời. Lần này chàng nghe và hiểu được tới chín chục phần trăm. Chẳng cần mẹ chàng phải dịch lại. Chàng hiểu là ba chàng không còn ở đây nữa. Hiện giờ ông ở cách đây khoảng ba cây số. Ở một nơi có cái tên tiếng Việt chàng chưa bao giờ nghe qua.

Mẹ chàng khóc tím tím. Chàng càng không hiểu. Daddy hết ở tù thì mommy phải vui mới phải chứ. Đàn bà Việt Nam thật khó hiểu.

Chàng đứng sát bên mẹ, đem cái chữ bí hiểm ra hỏi nhỏ vào tai bà, “Nghĩa địa là gì vậy mẹ?”

Chàng không nghe mẹ trả lời. Chàng chỉ thấy những giọt nước loang trên hai con mắt ngoằn ngoèo những tia máu đỏ. Và tiếng khóc tức tưởi bị dồn xuống lồng ngực, làm đôi vai gầy guộc rung lên, nhịp nhàng với những tiếng nấc gầy gò, khô khốc của mẹ chàng.

Vời vợi non cao
(riêng cho bố)

1

Cái răng sâu, làm độc. Một bên má anh sưng phù. Soi mặt vào tấm gương ó trong nhà ăn tập thể, anh thấy mình giống đứa bé làm biếng ăn, ngậm bung búng một miếng cơm, căng đầy bên má. Cái mặt sưng thấy buồn cười. Nhưng anh chẳng thể nào cười được nữa rồi. Chỉ còn mỗi một cái răng hàm để nhai, nếu phải nhổ đi, chắc là móm mém đến thảm thương. Buổi tối, anh vào chuồng xí, moi cái bóp da cũ ra, lẩm nhẩm đếm tới đồng bạc cuối cùng của tháng lương đầu. Rồi khật khưỡng kéo lê cái thân thể rã rời về khu tập thể. Vui đầu vào mặt gối hầm hập nóng, loay hoay dỗ giấc.

Sáng sớm, anh co ro vạch sương mù, thất thểu ra bến xe, đeo xe đò về thành phố. Những giọt sương cao nguyên bện vào mái tóc, ngứa ngáy khó chịu. Ngọn núi cao chênh vênh biến mất hẳn sau màn sương sữa đục.

Về tới nhà, trời đã chập choạng. Cũng hay, anh nghĩ; về buổi tối thế này không ai trông thấy. Cái mặt méo xệch một bên, coi không giống ai.

2

Thấy con về, bố mừng. Anh đọc được niềm vui đó trong ánh mắt mệt mỏi của bố.

“Ăn gì bố nấu?” Bố hỏi, giọng khô và ấm.

“Khỏi bố ạ.”

Nụ cười méo xệch một bên của anh hẳn làm bố ái ngại. Hai bố con ngồi nhìn nhau, lơ láo. Bố vẫn gầy như ngày xưa. Hai má hóp sâu. Mắt nhìn mệt mỏi.

Tiếng vung nồi chạm nhau leng keng sau bếp. Anh vểnh tai, lắng nghe, “Hình như ai ở sau bếp hả bố?”

“Con mèo hoang đấy.”

“Sao không đuổi nó đi?”

“Có nó, lũ chuột không dám phá, nhất là về đêm...” Bố vừa nói lấy móng tay cạo vệt keo khô, đọng trên mặt bàn gỗ. “Công việc có được không?”

“Cũng tạm, bố ạ.” Giọng anh chột chùng xuống. “Lên đó mới hiểu thế nào là rừng thiêng nước độc.”

Anh nói, năm đầu ngón tay không ngừng gãi soàn soạt vào cái cổ tay lấm tấm vết đỏ.

“Muối đốt đấy à?”

Anh lặng lẽ gạt đầu.

“Nhớ cẩn thận đấy.” Bố trầm ngâm một lát, rồi nhỏ nhẹ, “Ăn cháo không?”

“Khỏi bố à!”

Cả một ngày vật vã trên xe đò làm anh đuối người. Bàn tay xoa vào nhau nham nhám bụi đường. Nhưng chả còn sức nào mà tắm rửa, kỳ cọ. Anh nằm vật ra giường, nhắm mắt lại, thở dốc. Trong đầu còn nhều nhão hình ảnh những khuôn mặt lạ lẫm của khách thập phương trên chuyến xe lết về thành phố. Trên xe, dưới bến và bây giờ trong đầu anh, lao xao tiếng rao hàng với tiếng cãi vã, chửi rửa cốc chén. Và cho tới bây giờ, còn ngửi nồng nặc một thứ mùi chua vữa của lam lũ, bần hàn.

Hết chuyện nói, bố lúi thủi ra sau bếp.

Anh nghe tiếng nồi niêu chạm nhau loảng xoảng, rồi tiếng chẻ củi thô cộc. Mắt công bố quá. Anh thảm nghĩ.

Một lúc, bố lách cách đặt cái tô sần sùi lên bàn. Anh bò dậy, khêu ngọn đèn dầu cho tỏ, chậm rãi rắc muối vào tô cháo. Muối trắng. Cháo trắng. Thời buổi khó khăn, có gạo ăn đã là may. Cái răng đau, chỉ thở không thôi cũng đã làm anh vật vã, nhưng anh cố ngồi yên, nhìn bố tần mẩn gỡ cái dầm dẫm vào đầu ngón tay. Ánh đèn hắt sâu những nếp nhăn trên khuôn mặt xương xẩu của bố. Một con mồi từ ngoài bay vào, chao quanh ngọn đèn dầu. Anh lơ đãng đưa tay đuổi.

Tô cháo nằm trơ vơ trên mặt bàn. Sợ khói ẻo là vất lên không gian như giải lụa trên áo một nàng tiên. Không ăn, sợ bố buồn. Đành chờ lúc bố ra ngoài sân đuổi con gà trống nhà ai tối trời, không nhớ lối về chuồng, lục cục trên bậc thềm, anh chạy vội ra sau bếp, đổ bớt xuống rãnh nước. Lọng cọng làm rớt luôn cái muồm xuống cống, anh chờ người ra tiếc rẻ. Thời buổi gạo châu củi quế, lại còn mất đồ. Tiếc, nhưng cái răng đau không để anh yên với cơn tiếc xót.

Trong bóng tối, anh nằm vùi mặt vào gối, bàn tay áp lên một bên má vêu vao. Mùi mồ hôi quen thuộc của bao nhiêu năm tháng như tỏa ra từ trí nhớ. Tai lắng nghe tiếng chó sủa nhâu nhâu ngoài ngõ, tiếng muỗi vo ve chân màn. Ngọn đèn dầu le lói hắt lên vách cái bóng còm cõi của bố làm lòng anh nao nao.

“Cái thằng đen đui, về nhà đúng ngay cái hôm cúp điện...”

Bóng bố lẩn vào cái hun hút của đêm. Tiếng dép kéo lê trên nền đất nghe gằn gằn, xa xa; hư hư, thực thực...

“Chừng nào muốn lấy vợ thì cho bố biết nhá.” Bố ngừng lại để ho, “Vừa ý đũa nào chưa?”

“Chưa, bố à.” Anh ậm ừ. “Mẹ với mấy em vẫn khỏe hở bố?”

“Ừ, mấy con bé bây giờ gặt lúa nhanh ra phết. Nhưng rồi chả biết có giữ được mà ăn không nữa!”

Anh lặng thinh. Những giọt nước mắt ứa ra vì nỗi xót xa hay vì cơn đau ở một nửa bên đầu, anh cũng không rõ.

Lúc anh ngủ thiếp đi, dường như bố vẫn còn nói chuyện rĩ rả một mình.

3

Buổi sáng, bố làm thềm cầu nguyện dưới chân tượng Đức Mẹ. Rồi bố bắc ghế nhắc pho tượng lên. Anh ngờ ngác nhìn pho tượng thạch cao rỗng ruột.

“Dạo này trộm cắp như rươi, tiền bố phải gửi Đức Mẹ giữ hộ.”

Bố moi cuộn giấy bạc nhét trong lòng tượng trắng ra đưa cho anh.

“Cầm lấy mà đi chữa răng.”

“Kìa... bố...” Anh lí nhí không nên lời.

Lẽ ra con phải nuôi bố mới đúng. Nhưng con nghèo. Lại đang khốn khổ vì chiếc răng đau. Phải nhận chứ biết sao, dù biết bố cũng cần tiền. Cái răng đau làm mất ăn mất ngủ cả tuần lễ rồi. Thiếu ngủ, hai con mắt thâm quầng. Soi mặt mình trong gương, thấy sợ. Anh thảm đố mình như thế.

4

Chiếc xe đạp cũ tuột dây xích hoai. Lên được tới Sài Gòn thì mồ hôi đã dán chặt vải áo thô vào tấm lưng gầy guộc. Hai bàn tay lem luốc như tay thợ máy. Thêm cái bụng cồn cào và nước bọt ứa ra đầy trong miệng.

Tạt vào phòng răng trên con đường Trương Minh Giảng, nhìn những khuôn mặt méo mó chùng chắt lên nhau trong phòng đợi, anh thấy cơn đau chùng như dịu xuống.

Ông nha sĩ mập ù chạy ra tiếp khách, chạy vào khám răng. Cần kiem vậy làm sao không giàu cho được.

“Cậu có hẹn không?”

Anh ôm miệng, “Dạ không.”

“Vậy chờ đó đi.”

Ông nha sĩ cau có, ục ịch những bước đi. Mắt kính cận gọng vàng đẩy người đối diện ra xa, phía bên ngoài vòng phẫn trắng giai cấp. Cái khoảng cách viền bằng vũng không gian nồng mùi băng phiến tỏa ra từ chiếc áo choàng trắng nõn.

“Được rồi. Cậu vào đây đi. Đau sao? Há miệng lớn ra!”

Anh run rẩy, há miệng. Nước mắt trào ra hai khóe.

“Ồ, tởm quá! tởm quá! Người lớn mà răng để đến thế này ư. Phải thuốc trụ sinh mới được. Tuần sau lại đây tôi trám nó lại. Tởm quá!”

Ông nha sĩ cần kiem, mướn ông già lụm cụm làm phụ tá. Ông già mặc áo sơ mi cụt tay nhăn nhúm, trơ ra cái khuỷu tay đen đúa chằng chịt những sẹo. Ông già đi tới đi lui, lê đôi dép da lệt quệt.

“Thật tởm!” Ông nha sĩ cần nhàn rồi nhổ nước miếng vào cái bồn nhỏ trắng men. Ông già vội vắn nước vào ly, đổ cho bọt nước miếng đặc keo trôi đi. Rồi quay lại, đưa kim, đưa kéo.

Loay hoay, ông già làm rơi cái vật thon dài như cây bút có miếng kính tròn ở đầu dùng để soi cổ họng xuống đất. Ông cuống quýt nhặt lên, chùi vội vào vạt áo sơ mi màu xám tro, rồi đưa cho ông nha sĩ.

Anh không bực mình nhưng ông nha sĩ thì giận như con chó đói bị giằng mắt cục xương. Mặt ông đỏ ngầu, răng ông nghiến lại, “Làm ăn thế này thì sống làm gì cho chặt đất!”

5

Buổi sáng nơi chốn cũ nhưng lòng anh dửng dưng. Tiếng rao hàng quen thuộc. Người đàn bà xồn xồn có thân hình tròn lẳn bán xôi vò. Người thiếu phụ trẻ trung có đôi mắt ướt rượt rao xôi đậu. Tiếng máy xe xích lô nổ làm rung rinh mảng vôi trắng nhờ sắp bong khỏi vách tường già nua. Sau một đêm hành anh chập chờn thức, ngủ; cái đau nửa bên mặt lắng xuống, như thủy triều. Anh lan man nhớ những người bạn trên vùng rừng núi xa xăm. Ngày cuối tuần, cả lũ kéo nhau lên núi chọc ghẹo bầy khỉ. Đỉnh núi xanh thăm thẳm lúc nào cũng bọc đầy mây và sương mù. Những đứa bạn không biết chọn giờ để đầu thai. Giờ này chúng nó hẳn đang phá rừng, xé gỗ đờ người.

Vừa mới đi nhà thờ về, bố đã lại loay hoay dưới bếp. Hai bố con đem cơm nguội ra ăn với cà. Ngon. Nhưng cái răng sâu làm khổ anh. Anh ngồi ôm mặt, lơ đãng nghe bố kể chuyện xóm giềng.

Nghe bố ngáp vang cả nhà, anh chợt nhớ cả tuần bố không mua cà phê.

“Bố bố cai cà phê rồi sao?”

Bố cười, “Bố đâu có ghiền mà phải cai.”

Anh nhớ hồi anh còn ở nhà, sáng nào bố cũng mua một ly xây chừng ở cái quán đầu ngõ, về sớt ra hai chiếc ly thủy tinh sẵn sượng; hai cha con mỗi người một nửa. Bố uống cà phê cả mấy chục năm trời, vậy mà bỏ cái một. Bố hay thật!

6

Tới ngày hẹn tái khám thì cái miệng cũng bớt sưng. Cọc tiền giấy bố đưa đã ròm hẳn đi.

“Cậu còn bao nhiêu tiền?”

Anh nhắm đếm số tiền bố cho, rồi đưa hết cho ông nha sĩ. Không chắc có đủ cho chiếc răng hàm quý hơn châu báu ấy.

“Chỉ có bấy nhiêu thôi ư!” Ông nha sĩ chép miệng, “Tởm quá!”

Anh ngẩn ngơ. Nghèo mà cũng đáng tởm sao. Hay tại những ngón tay nhà giàu mồm mĩm phải sờ vào những tờ giấy bạc mềm nhũn và lạnh như miếng cá sụn.

“Có bấy nhiêu thì làm sao mà trám được cái răng cho ra hồn mà ăn chứ! Thôi được rồi! Bấy nhiêu cũng được. Tôi giúp cậu làm phước.” Ông nha sĩ nhét tiền vào túi áo blouse trắng muốt.

Anh thấy lòng xốn xang. Số tiền ấy, bố để dành chắc phải lâu lắm.

Lần này ông phụ tá già lắm cầm làm nước đổ sánh ra cả vai áo anh. Ly nước có chất bạc hà ngậm vào thơm miệng. Ông già làm mất đi hết nửa ly nước ân sủng thơm tho của anh.

Ông nha sĩ vung lời thóa mạ. “Làm ăn thế này thì sống làm gì cho chặt đất! Nước thuốc mắc mớ...”

Ông già lặng thinh. Nhưng hai bàn tay run đều nhịp, như tay anh, lúc gác lên tay lái chiếc máy cưa trên rừng.

Anh cũng buồn. Ông nha sĩ không la vì sợ anh ướt áo. Ông la vì tiếc ly nước bạc hà. Anh hồi hộp liếc cái ống chích có mũi kim dài ngoằng.

“Thuốc tê!” Ông nha sĩ cộc cằn.

Ông già cuống cuống bới cả năm ngón tay vào cái hộp giấy. Lọ thuốc nhỏ xíu nằm lọt giữa những ngón tay thô. Lọ thuốc tê bằng thủy tinh trong vắt. Lọ thuốc tê có cái eo thắt lại. Lọ thuốc tê trơn tuột, lọt qua những ngón tay run rẩy. Tiếng thủy tinh vỡ cắt ngang tiếng thở phì phò của ông già phụ tá.

“Thôi chết rồi. Chết tôi rồi! Chai thuốc tê của người ta... Làm ăn thế này thì sống làm gì cho chặt đất... Làm sao bây giờ. Thuốc men mắc mớ...”

Anh chóng tay ngóc đầu dậy, “Thôi, lỡ rồi... Bác sĩ...”

“Bây giờ lấy đâu ra thuốc tê cho người ta...”

Anh nhìn vào cái mặt tái mét của ông già. Rồi anh nhìn vào hai con mắt đỏ ngầu của ông nha sĩ, “Thôi... khỏi thuốc tê cũng được...”

Ông nha sĩ nhìn anh đăm đăm. Sau cặp mắt kính, đôi con mắt kia nhỏ hẳn lại, như mắt một loài sinh vật nào đó anh chưa bao giờ bắt gặp.

“Cậu chắc không?”

“Dạ chắc...”

Anh nghe tiếng thở phào. Nhưng anh không biết là của ông nha sĩ hay của ông già phụ tá. Ông nha sĩ hấp tấp đặt cái ống chích xuống như sợ anh đổi ý.

Cái dùi xoay vào chân răng làm anh bật người dậy vì đau. Xương sọ tưởng chừng muốn nứt đôi và nước mắt trào ra hai khóe.

“Ráng đi. Ráng đi.” Ông nha sĩ trấn an. “Đừng nghĩ đến cái máy khoan này. Dù có xài lọ thuốc tê ấy thì cũng chẳng thấm thía gì. Có phải đồ ngoại đầu! Ráng chịu chút đi. Nghĩ tới cái gì đó dịu dàng, êm ái cho quên đau.”

Anh cố tìm một cái gì đó để dán đầu óc vào. Và anh nghĩ đến bố. Anh nghĩ đến những ly cà phê hai bố con chia đôi mỗi sáng. Thêm một tuần bố không uống cà phê.

Bố hay thật!

Lần hẹn chót. Ông nha sĩ hứa sẽ lấy hết những thứ trám tạm ra khỏi lòng cái răng sâu. Anh mừng thầm trong bụng. Hẹn tới hẹn lui hoài thế này, tiền nào chịu cho nổi. Ông già phụ tá lảng vảng ngoài cửa lúc anh ngồi trong phòng chờ đợi, bây giờ không thấy tăm hơi.

“Ông nội này đi đâu nữa rồi. Làm ăn thế này thì sống làm gì cho chặt đất!” Ông nha sĩ vừa vẩy vẩy cái mũi dùi máy khoan vừa lẩm bẩm một mình.

Một lát, ông già về tới. Những bước chân rụt rè ép sát vào vách tường.

“Bệnh nhân chờ mà ông đi đâu vậy?”

Ông già len lén bước vào, cố co người thật nhỏ, cho lẩn vào những bàn ghế, học tủ, máy khoan, đèn rọi. Rồi cun cút lùi ra cửa sau.

Ông nha sĩ sừng sộ, “Ông đi đâu về vậy?”

Ông già chùn chân, “Ba ra ngoài kia kiếm miếng cà phê. Tự nhiên thèm cà phê quá!”

Anh giật bắn người, nhớ tới bố mình. Anh nghĩ mình nghe lầm.

Ông nha sĩ giật giọng, “Đã bảo hoài là cai cà phê đi mà không chịu nghe!”

Hình như anh nghe ông già nói gì đó. Nhất định phải có, cho dù câu nói ấy thoảng qua như gió. Hình như ông bảo nghiền cà phê mấy chục năm rồi, bỏ làm sao được mà bỏ. Anh nghe rõ ràng như thế. Dù câu nói quá mỏng manh, như làn hơi thêu thảo qua cặp môi khô của một người hấp hối. Căn phòng khám có tường vôi trắng đục và ông nha sĩ quay quay. Anh nhắm nghiền hai mắt để khỏi buồn nôn. Cũng gần ba tuần bố không uống cà phê. Bố bảo tao bỏ cà phê lâu rồi.

“Còn đau à?” Ông nha sĩ ngạc nhiên.

Anh vội mở mắt. Cái trần nhà chữ nhật nhấp nhòe hình ảnh con nhện giăng tơ. Khuôn mặt kỳ dị của ông nha sĩ tròn tròn, meo méo. Anh chống tay ngồi dậy, luống cuống lắc đầu làm những giọt nước mắt rụng xuống khoảng ngực áo sơ mi, cũ và nồng mùi thuốc tấy.

Ông nha sĩ cẩn thận, “Đã bảo ráng chịu đau. Cố nghĩ đến cái gì êm ái, dịu dàng...”

Anh háp tấp gật đầu. Anh cố nghĩ đến mẹ và những đứa em đang cày những thân thể xác xơ vào mảnh ruộng, miếng rẫy để tìm lấy hạt cơm; đến những đứa bạn vắt mồ hôi khai hoang trên vùng cao; đến những ly cà phê nhạt thếch của bố; đến đỉnh núi thăm thẳm đội sương mù trắng sữa cao nguyên.

Bỗng dưng, anh thấy bố gầy gò, ốm yếu, nhưng bố cũng cao vời vời, như núi...

Chuyện người quan họ

Xiêm y buông xuống. Giải lụa thắt ngang cái lưng thon. Thân thể trắng và mịn màng như ngọc sen. Cái trâm ngà tháo ra. Tóc đen mun trải bung mặt gối. Hương trầm ngào ngạt không gian. Tiếng đàn tì bà nhỏ những giọt âm thanh vào không gian hun hút. Giọt dầu thơm long lanh lăn dài từ phiến xương bả vai xuống trứng lưng làm người đàn bà suýt soa. Hai bàn tay không xương mài miết lên phiến lưng ngọc thạch. Những ngón tay xới vào thân thể. Nhịp thở sâu mãn nguyện. Một bóng đàn bà thoáng qua. Xiêm y lướt thướt. Bài tẩm quất quen thuộc. Làn gió nhẹ lùa qua song cửa, mang theo chút hương dịu dàng của vườn ngọc lan bên dưới. Một bóng đàn bà vụt qua như cánh bướm. Chút hương hoa lạ lưng vương lại. Người đàn ông ngược lên, bắt gặp những mắt nhìn lấp ló sau cánh màn buông. Thong thả. Rồi sẽ tới phiên mình. Khuôn mặt đàn ông nhưng giọng nói đàn bà. Ngọt ngào, du dương. Rồi sẽ tới phiên mình. Ta sẽ không bỏ sót ai. Không một ai. Tiếng cười rúc rích. Những người nữ không muốn biến đổi theo thời gian. Quan Thái Giám ơi, khi mô quan Thái Giám mới về thăm quê cha đất tổ. Người đàn ông ngừng động tác cày xới nhịp nhàng nhưng những ngón tay vẫn không ngừng xoáy vào thịt da mềm mại của người cung nữ. Con mắt một mí nhướng lên. Môi trễ ra nụ cười nhân hậu. Biết khi mô mới về được. Giữa những tiếng thở dài cảm thông, người đàn ông nghe ra điều gì đó xem chừng không thật.

Bắt chợt những người đàn bà nhào tới. Những cánh tay chằng lầy người đàn ông. Những cánh tay mảnh mai nhưng dai như những chiếc vòi bạch tuộc. Bọn người đàn bà đè ngửa người đàn ông xuống nền nhà gỗ quý. Những ngón tay thôn tháo vọt nút thắt chiếc dải rút lụa bạch. Chiếc quần lĩnh tía tuột ra. Người đàn ông cuống cuống giãy dụa. Làm chi rứa. Mấy o làm chi rứa. Những người đàn bà mặt hoa da phấn mím môi, nheo mắt tháo gỡ hung hăng. Mấy o làm chi rứa hè. Trời ơi mấy o ni thiếu thốn, làm càn. Không ai nói một lời nào. Khuê phòng lao xao tiếng vải. Bàn tay người đàn ông ướt mượt dầu thơm. Những đầu ngón tay bám vào đầu cũng trơn tuôn tuột. Không cách chi tháo gỡ. Người đàn ông gồng mình vô vọng. Những con rồng nhảy múa trên trần nhà chạm trở công phu. Người đàn ông vùng vẫy. Mỗi người đàn bà ngồi lên một cánh tay. Mỗi người đàn bà ngồi lên một bên đùi. Dòng tóc mượt mà đổ vào không gian quan hoạn gây ngây mùi hương quế.

Những ngón tay mảy mò hạ bộ người đàn ông. Những ngón tay nắn cái bọc nhãn nhúm. Xem này. Thấy chưa, tui nói mà không chịu tin. Những ngón tay rờ rẫm cái túi da nhãn nheo. Cái bọc đàn ông không đựng hai báu vật đàn ông. Cái bao không có hai trái dịch hoàn. Đã tin tui chưa. Người đàn ông cong người như đã cong hơn cả chiếc đòn gánh của người dân gồng gánh bán buôn. Một lần ấu thơ cũng đã cong người lên như thế khi người ta lấy đi hai viên ngọc trời cho. Lần ấy là cơn đau xé ruột, lần này là niềm hổ thẹn nghiêng trời. Những người đàn bà mãi mê với khám phá lạ lùng. Những ngón tay vầy vầy dương vật quan hoạn. Con chim rụt rè. Con chim yếu đuối. Nghiêng bên này, ngã bên kia, èo ụot. Những người đàn bà cả đời chưa một lần nhìn thấy cái vật gây máu lửa trần gian. Khi núng nó như thế nào nhỉ. Giọng nói thanh thanh. Người đàn

ông thôi chống cự. Ừ, khi núng lên nó ra làm sao hè. Những ngón tay lác lác miếng thịt mềm. Những đầu móng tay búng nhẹ nhẹ, khiêu khích.

Họ muốn đẩy hoạn quan vào cơn hưng phấn dục tình xem nó như thế nào, nhưng cái vật then thùng kia chỉ hơi căng chút máu nóng rồi lại oặt ngay xuống. Bởi trong lòng gã quan hoạn kia, những người đàn bà núi non trùng điệp ấy không gọi lên chút thèm muốn nào.

Những người đàn bà vất vả tìm tòi. Những ngón ngọc vạch cả đám rùng thưa tìm dấu vết trên thân thể con vật khác giống. Quan hoạn nằm im. Lửa bùng hai má. Lửa mờ hai mắt. Thái Giám ơi mắc mớ chi mà ốt đột rứa tề. Hai cái má đỏ au như say rượu. Hai bắp đùi no tròn. Cái bụng bập bênh. Chiếc rốn trũng sâu. Những sợi lông măng lướt phớt trên làn da bụng mịn màng.

Những người đàn bà thay nhau chạm vào cái vật mềm èo nằm giữa cặp đùi trắng phau. Thấy không. Tui đã nói cái ni cũng như con rắn hổ mang bị thầy bùa lấy đi túi nọc, không còn gây tai họa được cho ai.

Không còn gây tai họa được cho ai. Giọng nói trong như tiếng khánh ngọc vang vang trong đầu người đàn ông. Không còn gây tai họa được cho ai.

Hắn không sao hết. Hắn vô hại. Thấy không. Này. Tôi ngồi vào lòng hắn cũng không xảy ra chuyện gì. Sóc Nâu nói với lũ bạn như thế ngay trước mặt tôi. Cách cư xử của Sóc Nâu làm tôi bối rối. Người ta vuốt ve con cạp hay đưa đầu vào miệng cá sấu để chụp hình vì tin rằng con thú ấy vô hại. Tôi là con thú vô hại trong mắt nhìn của Sóc Nâu và những người con gái phương đông này.

Ba cô gái và tôi hợp thành một nhóm. Chúng tôi học chung, làm bài chung, đi chơi chung, nấu nướng ở nhà đem đến công viên vừa thảo luận bài học vừa ăn chung. Sóc Nâu đôi lúc còn đút thức ăn cho tôi. Tôi ngưng ngưng đồ mắt nhưng không thể từ chối. Không có chuyện gì xảy ra hết. Sẽ không xảy ra chuyện gì hết, vì trên thế gian này tôi chỉ nhìn thấy một mình Jose.

Hai con mắt xéch. Mũi và tai to. Nhưng miệng lại nhỏ chúm chím. Những nét đối nghịch trong nhân tướng. Má hồng như màu cánh hoa đào. Đây là khuôn mặt tuần tú của người đàn ông đã một thời phong độ. Con chó trung thành với chủ nhân. Người đàn ông ấy chỉ có một việc là giúp đám nữ tì, phục vụ nhà tắm cho bầy cung phi. Bọn con gái lười biếng đẩy dần công việc của họ cho người đàn ông tính tình hiền hòa ấy. Trước kia, ông chỉ giúp họ gánh nước vào hậu cung, đun cho nước ấm lên, đổ những cánh hoa ướp vào, dầu thơm tan trong nước. Thịt da sẽ ngọt ngào. Biết đâu đêm nay đáng minh quân chọn một người trong đám họ. Quan hoạn vừa làm việc vừa hát ngân nga một điệu có âm hưởng man mác nỗi buồn. Ông có nhiệm vụ nhúng thử tay vào nước trước xem đã đủ ấm chưa để các nàng ngâm thân mình trong bể cánh hoa mịn mờ khói. Ngày trước ấy là công việc của đám nữ tì, nhưng vì kiêng nước cần sức mạnh đàn ông nên họ níu kéo và ông nể lời. Rồi thành tập quán. Nhưng bù lại, những người đàn bà trong hậu cung ấy

thương yêu quan họan như một người thân trong dòng tộc. Rồi đến công việc tầm quất, các nàng cung phi cũng thích đôi bàn tay đàn ông gân guốc. Và quan họan trở thành người chăm sóc những phiến lưng thon, những cặp đùi mảnh, những bắp chân thon dài của đám cung phi quanh năm nhàn tản. Trong đám cung phi, quan họan thương nhất một người con gái. Thương như thương một đứa em lưu lạc. Bởi có lần ông nghe trộm được nàng ấy thì thầm. Rằng quan thái giám nhân hậu. Rằng phải như người đàn ông ấy đừng bị lấy đi hai trái tinh hoàn và mình phải như đừng bị tiến cung. Và nếu được ai kia se sợi chỉ hồng cho hai kẻ thành thân, chắc hẳn mái gia trang mình tạo ra sẽ chan hòa hạnh phúc. Đừng nói thế. Vách tường có tai. Nàng cung phi khác thì thầm. Hai người đàn bà nhìn nhau đăm đăm. Dung nhan diễm lệ. Người này nói với người kia. Bàn tay người này vuốt lên cánh tay người kia. Da dẻ gì đâu mà mượt như trái đào lông mịn. Thương uyển dưới kia có cả một khu vườn đào như thế. Họ bảo nhau bây giờ người đàn ông ấy đã trở thành vô hại. Như con rắn đã bị lấy đi túi nọc độc chẳng còn gây tai họa được cho ai.

Mấy cô gái tranh luận đàn ông đồng tính luyến ái cũng như viên thái giám vô hại khi tiếp xúc với đàn bà bởi họ gần như kinh tởm người khác phái hay ít ra họ cũng dửng dưng. Vậy làm sao họ có thể cương lên được. Máy cô cứ hăm hờ đòi chứng minh cái lý thuyết ngây ngô ấy. Sóc Nâu là người quả quyết tôi là viên thái giám năm xưa. Tôi không thấy bị xúc phạm. Sóc Nâu coi tôi như người anh hay đứa em trai hiền hậu. Như con chó nhỏ vô hại. Sóc Nâu che chở tôi trước những chọc ghẹo tàn nhẫn, vô ý thức và thiếu khoan dung của lũ bạn. Bọn đàn ông tránh né tôi. Tôi đành bám theo ba cô gái. Họ là những thiên thần đến từ phương đông. Tôi mang ơn họ. Tôi ngưỡng mộ họ. Tôi yêu lòng nhân từ của họ. Và trong ba người, tôi thương Sóc Nâu nhất. Sóc Nâu bé nhỏ, thon thả và nhanh nhẹn như con sóc màu nâu hay rón rén lại chỗ chúng tôi ngồi học để chờ những mảnh vụn bánh mì. Khi lại gần, chú sóc nhìn chúng tôi bằng con mắt màu hạt dẻ, giống hết mắt cô bạn học của tôi và cũng vì thế mà tôi đặt cho cô cái tên Sóc Nâu. Cô vui vẻ nhận cái tên ấy và bày tỏ sự biết ơn bằng một vòng ôm ngộp thở. Khi giáo sư bảo chia nhóm để học chung, đứa nào cũng tránh tôi. Sóc Nâu sau một giây ái ngại đã nhận tôi vào nhóm học chung với hai cô gái khác. Jose chắc sẽ vui khi nghe tin này. Vui hay không vui nhỉ. Đầu óc con người phức tạp. Trong mắt nhìn của Jose và tôi, chúng tôi thà mất nhau vì một người đàn ông khác. Chứ mất nhau vì một người đàn bà thì cả thế giới sẽ tan tành.

Sóc Nâu, người thiếu nữ Trung Hoa. Nàng cung phi của một thời vàng son. Nàng cung phi đi lạc từ cung miếu triều xưa qua những lối thời gian khốc liệt, về chốn này. Và tôi, không là họan quan nhưng đôi khi lại làm công việc của quan Thái Giám.

Người con gái ấy nghe đâu thuộc gia đình nho giáo, nghèo nàn. Thân phụ là kẻ sĩ lỡ thời, là ông thầy đồ loanh quanh trong xóm với những đứa trẻ đầu trọc bôi vôi nham nhờ vì chấy rận. Cô con gái diễm kiều bao nhiêu người dòm ngó. Quan huyện có con mắt tinh tường đưa nàng tiến cung để những bổng lộc nhà quan vàng óng những sân phơi thóc mênh mông. Nàng cung phi ấy chỉ bệ kiến long nhan một lần, năm mười sáu tuổi. Năm tháng trôi đi. Vết cắt đã liền miệng, cái đau

đã mơ hồ. Nàng mong chờ những lần đau rách ruột khác. Nhưng cùng với thời gian, hậu cung của đấng thiên tử với những khuê phòng cho cả ngàn cung phi đã biến thành chốn lãnh cung. Nàng nhớ cái đêm mình rồng dày xéo trên đám cỏ hèn. Nàng cắn môi mình bật máu. Cây gậy ngọc của đấng quân vương san bằng những đường quanh co, phá tan những thành trì bảo vệ cung cấm. Và nàng chờ hoài một lần nôn mưa sớm mai. Nhưng tin vui không bao giờ đến. Năm tháng chất lên vai. Nàng cung phi con trẻ năm nào thành người sương phụ ủ ê trong vườn thượng uyển thê lương. Thế giới nàng chỉ có hình ảnh gã thư sinh vẫn chiều chiều ghé thăm hầu chuyện cụ đồ và hình bóng ảo mờ của đấng quân vương. Và chập chùng những hồng nhan đồng cảnh ngộ. Thế giới nàng không có đàn ông, nếu chỉ kể những người đàn ông thực sự. Viên Thái Giám nhân từ kia có khác chi một kẻ quần thoa. Nàng quý mến ông như thương quý một người chú, người cậu nhân từ.

Sự gần gũi, thân thích làm mòn đi lòng kính trọng. Những người đàn bà đùa giỡn, lả lơi. Có gì đâu phải giữ gìn. Vị hoạn quan mềm mỏng, dịu ngọt như bà chị thương các em gái đồng đều. Nhưng sau cái đêm niêm tũ hổ oạt oẹo bị mây mờ, khiêu khích, cây tự ái trở ra những cành gai. Trong con mắt nhân từ, lửa lóe lên thoáng giây rồi vụt tắt.

Nhớ Jose ngủ không được hả. Sóc Nâu hỏi. Vuốt ve ngón tay bị tật của tôi. Gió lùa qua khe nào đó của vách toa tàu. Cái lạnh vi vu. Tôi rùng mình. Lại đây đi. Tôi cho bạn ôm tôi ngủ nếu bạn hứa cư xử tử tế. *Behave yourself*. Tôi là đứa trẻ ngoan. Con Sóc Nâu ôm tôi thật tròn. Giấc ngủ lâng lâng. Tôi vật vã khó chịu. Chúng tôi nằm quay đầu về phía đầu toa tàu, nơi chúng tôi sẽ đến. Xe lửa chạy lúc mau lúc chậm. Người hướng dẫn bảo đây là lần chạy khai trương tuyến đường tốc hành. Con tàu mới và tuyến đường cũng mới. Sẽ đầy thích thú. Người hướng dẫn nheo mắt sau câu nói. Và nếu có gì trục trặc thì cũng dễ hiểu. Lại thêm cái nheo mắt. Vết nhăn làm khuôn mặt người đàn ông già thêm chục tuổi.

Có phải vì con tàu chạy qua khu dân cư nên lúc nhanh lúc chậm hay tôi cảm thấy thế vì ly rượu lúc mười một giờ đêm trong toa nhà hàng. Con tàu đang rướn mình lao tới chợt duỗi người bò chậm lại. Rồi lại rướn lên phóng đi vùn vụt. Và điều khám phá lạ lùng nhất là mỗi khi con tàu tăng tốc, đầu tôi lại lâng lâng. Chắc tại gia tốc đoàn tàu làm máu dồn xuống phần dưới cơ thể. Mỗi lần như thế, bụng dưới tôi nao nao và dương vật phiêu phiêu cảm giác xoắn xang, vo vo, nặng nặng, thôn thôn và chuyển dần thành tê buốt.

Hơi thở Sóc Nâu phả lên mặt tôi nồng mùi rượu. Cánh tay chợt quẩn quanh tôi như chiếc vò bạch tuộc. Trong cơn váng vất tôi nghe Sóc Nâu rên rỉ một câu tiếng Phổ Thông âm hưởng nghe quen nhưng nghĩa tôi không hiểu. Rồi Sóc Nâu thì thào. *Honey. Honey*. Con tàu tăng tốc. Con tàu giảm tốc. Tiết kiệm năng lượng hay người tài công ngủ gục. Tăng. Giảm. Mau. Chậm. Căng. Mềm. Căng. Mềm. Sóc Nâu ôm ghì lấy ai mà sao tôi nghẹt thở. Tôi ôm cứng lấy Jose mà Sóc Nâu hụt hơi. Những cánh tay siết. Cưng ơi. Cưng ơi. Sóc Nâu xé nát ai. Còn tôi, tôi vò nát Jose. Chúng tôi tan vào nhau. Con tàu nhanh, chậm, tới, lui. Tôi căng mãi. Tôi căng. Tôi không làm sao mềm được nữa. Tôi đuối hơi. Tôi ngộp thở theo nhịp vui của toa xe rong

ruổi theo đầu tàu gia tốc thất thường. Giấc ngủ di động lằng đãng những chiêm bao nhập nhằng hư thực.

Đêm nơi xứ lạ kéo dài vô tận. Cho tới khi hai cô bạn chung phòng kéo cơn say lết trở về.

Mùi hương quế ngằn ngặt vùng tóc rối mù của người con gái. Không phải lỗi của Sóc Nâu. Không phải lỗi của tôi. Lỗi của những quy luật vật lý. Ai đó vuốt cho thời gian dài lê thê. Để Sóc Nâu chỉ chết. Tôi tin anh tại sao anh lại làm như thế. Chẳng riêng gì Sóc Nâu, chính tôi cũng đâu ngờ.

Trên thượng lầu tây cung. Đám cung nữ vây quanh viên thái giám. Lễ hội dưới kia. Thùng thuốc súng đầu tiên khai hỏa. Lửa sáng rực một vương trời. Trên này, trong khe mắt hẹp của vị hoạn quan, ngọn lửa nào cũng bùng lên. Uất hận.

Nhưng cũng từ hôm ấy, tôi khám phá ra tôi. Trọn vẹn tôi. Đừng cư xử với tôi như kẻ tật nguyền. Tôi không là gã hoạn quan vô tích sự.

Một lần đang học chung nhóm thì có điện thoại viễn liên của Jose, tôi chạy ra hành lang trò chuyện. Lúc trở vào, nghe thấy các cô đang xì xào về tôi, tôi sựng lại bên ngoài cánh cửa khép hờ. Họ kháo với nhau rằng bọn *gay* chúng tôi chẳng bao giờ muốn và chẳng bao giờ có thể bị đàn bà kích thích nên ngủ với tên *gay* như tôi là an toàn nhất. Tôi không thích bị nói lén như thế nhưng bỏ nhóm này thì tôi biết học chung với ai.

Tôi nấu món *steak* kiểu Ý. Sóc Nâu làm *dumpling*. Cô bạn Ấn Độ làm cà ri gà, cô bạn Việt Nam làm món *sushi*. Giữa đám con gái Á Châu tíu tít, lúc nào cũng thoang thoảng hương thơm ấy, tôi là thằng Mỹ trắng ngây ngô. Tai nạn, tai nạn. Tôi quả quyết như thế nhưng không ai tin tôi. Mười tháng xa nhau, Jose có quên tôi không. Tôi thì không thể nào quên Jose. Những đêm lạnh băng phòng trọ sinh viên, tôi ôm siết chiếc gối. Chiếc gối cứng như cặp mông nhô lên của Jose. Nhưng gối không ấm áp. Vải không mượt mà. Và bên dưới không có cái mà Jose sở hữu, hung hăng, bạo tàn, và cứng như thanh sắt nguội.

Chiếc giường hai tầng. Xe lửa chạy suốt đêm. Chuyến du khảo ngắn ngày. Điểm tính vào học trình nên không thể vắng mặt. Ba tuần xa hẳn khuôn viên đại học. Ba tuần lể lạc vào đám đông để quan sát, tìm tòi và ghi lại trong những bài luận văn. Tôi chưa tìm ra được điều gì để viết về. Xe lửa băng băng trong đêm. Rượu giả hay thật mà lằng lằng đầu óc. Trong cơn say, những chân giường theo nhau mọc dài. Chiếc giường chên vênh. Tôi không sao ngủ được. Ngày xưa tôi đã ngã từ ngọn cây phong xuống. Cái thời còn ở với mẹ tôi. Ngón tay tôi có tật. Sóc Nâu vẫn vuốt ve ngón tay ấy trong những buổi học chung trong thư viện.

Những ngón tay thôn nuốt nà. Bầy cung nữ vẩy vẩy cây ngọc hành oặt oẹo. Các nàng cười rử. Sao nó giống con rắn đã bị lấy đi nọc độc, không thể cất cao đầu để mổ và gây tai họa cho ai. Quan hoạn nằm như xác chết. Đầu óc suy nghĩ mông lung.

Người tình của Sóc Nâu ghen có hạng. Đã bao lần Sóc Nâu tìm cách chứng minh là tôi vô hại. Sóc Nâu ngò vào lòng tôi, chụp hình, gửi cho anh ta. Cái mặt tôi đỏ bừng trong hình là bằng chứng tôi vô hại. Tôi xin hình ấy gửi cho Jose. Jose cười. Rồi Jose làm lì. Tôi hỏi chuyện gì làm Jose không vui. Jose lặng thinh. Ấy là lần nói chuyện vô vị nhất qua điện thoại viễn liên. Tốn bao nhiêu tiền.

Chỉ một ly martini. Tôi đã hứa chỉ uống với Jose. Nhưng đây là việc học. Đây là công việc. Đây phải một cuộc vui ham hố, xé lẻ. Tôi là người trọng nguyên tắc. Những cô bạn Á Châu này là bạn học. Đi uống rượu với họ không thể coi là hò hẹn trai gái.

Ngại ngần vì chỉ còn hai đĩa trong toa tàu bùng bít, tôi rụt rè rủ Sóc Nâu qua toa xe nhà hàng. Chúng tôi chia nhau ly rượu mạnh.

Quy luật vật lý. Quy luật của xác thịt. Tôi không tin. Không thích thì không làm gì được. Hãy để người làm luật lo chuyện luật, nhưng tôi hiểu tôi, tôi biết lòng tôi chỉ sủi bọt bởi cái hung tợn đầy nam tính của đám đàn ông. Chỉ những bắp thịt vằn vện mới có thể làm hơi thở tôi ngắt quãng. Ai đó bảo gió thổi lá sẽ rung bần bật trên cành dù lòng lá lạnh băng. Tôi không tin. Tôi biết lá có linh hồn. Không thích là không làm gì được. Suốt tuyến đường của con tàu tốc hành tôi đứng ngồi không yên. Lũ bạn rủ nhau đi uống rượu. Không đứa nào nói với tôi một lời. Không đứa nào rủ tôi. Hai cô bạn học kia cũng đi. Chỉ còn Sóc Nâu và tôi.

Cơn chóng mặt xô tôi xuống, ném tôi vào một xô trong toa tàu có máy điều hòa không khí nhưng vì Sóc Nâu sợ lạnh nên không mở khiến không khí tù túng, ngột ngạt. Tôi nửa tỉnh nửa mê. Rượu cháy bùng con mắt. Những cửa tiệm giàn hàng ngang hai bên đường phố. Chúng tôi lũ lượt kéo nhau đi. Là đàn ông nên tôi được giao nhiệm vụ ôm những gói đồ. Khu phố này có những cửa tiệm hàng hiệu như bên Mỹ, nhưng phần nhiều là hàng giả. Tôi nhắc Sóc Nâu thận trọng khi lựa món hàng. Hai cô bạn kia trách tôi sao không nhắc họ mà chỉ quan tâm đến Sóc Nâu. Sóc Nâu kiễng chân, chồm tời hôn nhẹ lên má tôi, rồi quay qua vénh mặt nói với hai cô bạn. *Because he is my little sister.* Tôi đỏ mặt. Còn ba cô gái cười rũ rượi. Trên đường qua trạm xe điện ngầm, tôi tạt ngang quầy hàng tạp hóa mua tám thẻ điện thoại. Đã hai hôm tôi không gọi về cho Jose. Một nửa vòng trái đất.

Tiếng bánh xe lăn rầm rì trên đường sắt. Thấy tôi không ngủ được, ngật ngừ dựa vách tường, Sóc Nâu nhìn tôi, hai con mắt loang loang ngấn rượu. Rồi Sóc Nâu nằm ép sát tấm vách mi ca, nhường tôi một khoảng hẹp trên chiếc giường chữ nhật. Tôi ngủ thiếp đi. Jose về trong giấc mơ. Mắt buồn. Tôi ôm Jose, hôn lên đôi môi ngòn ngòn. Jose đẩy tôi ra. Những giọt nước mắt theo nhau lăn xuống cằm. Người tình châu mỹ la tinh của tôi. *Mi amor latino.*

Trên chuyến xe lửa tốc hành xuyên lục địa đêm ấy, tôi khám phá ra điều kỳ diệu. Rằng không phải chỉ Jose mới làm tôi bật cong cơn thất lạc; con sóc nhỏ bé kia cũng tạo ra được cho tôi những cơn địa chấn nghiêng trời.

Tôi sẽ bàn với Jose xin Sóc Nâu đem đứa bé về nuôi.

30 tháng 09, 2008

Vùng ký ức đón đau

Cầm tờ giấy cho nghỉ việc trong tay, tôi ngập ngừng bước ra khỏi cửa hăng. Buổi chiều lộng gió. Gió, như một bàn tay nghịch ngợm, chụp giựt tờ giấy trên tay tôi. Tôi đã đọc tờ giấy hình chữ nhật có những chữ đánh máy tròn trĩnh ấy hai lần rồi, nhưng sao cứ muốn đọc lại hoài.

Ngồi xuống chiếc ghế chờ xe buýt bên đường, tôi mở tờ giấy đã xếp làm tư ra. Gió đập vào mặt giấy lạch phạch. Chúng tôi trân trọng thông báo cho ông biết là ông được cho nghỉ việc vô hạn định. Mỗi lần đọc tới chữ vô hạn định, lòng tôi lại nhói lên cái cảm giác tê buốt như thể trái tim bị chích bằng một mũi kim nhọn.

Một thứ mùi khản khản, hôi mốc tỏa ra, vất trong gió. Tôi khịt khịt mũi, cố định hướng xem cái mùi hắc ám ấy từ đâu đến, nhưng đành chịu. Quanh đây đường xá sạch sẽ, không có một bãi rác nào ở gần; cũng không có một khúc đường cống nào bị vỡ cả. Chợt có tiếng thở phì phò thật gần phía sau. Tôi xoay người lại và đụng vào một thân người khô cứng như một bộ xương cũ kỹ. Một lão già mốc ngời bụi bặm đang chồm người từ phía sau, nhìn đăm đăm vào tờ giấy tôi đang cầm trên tay. Không thèm chú ý đến tôi, lão lẩm nhẩm đọc. Đôi mắt nâu đục lờ những vệt mây trắng của lão dán chặt vào mảnh giấy cho nghỉ việc của tôi. Tôi sửng sò, không còn biết phản ứng cách nào khác hơn là chờ cho lão đọc xong. Xong việc, lão hơi quay đầu qua phía tôi, khạc ra câu nói nhỏ khàn khàn vương vất trong cái cổ họng dài ngoằng, “Thanks!”

Cách phát âm “th” rõ rệt của lão làm tôi nghĩ lão không phải là người sinh đẻ ở đây. Không chờ tôi trả lời, lão già lủi đi thật nhanh như một con chồn, biến mất vào đám đông trên hè phố. Lão biến đi rồi, cái mùi ẩm mốc như còn vương lại trong không gian lộng gió. Mùi chua chua ngai ngái của thức ăn đã vừa làm cái bụng trống trơn của tôi quặn lên, khó chịu. Tôi nhìn theo hướng đi của lão, cố tìm vóc dáng gầy gò của lão trong đám đông, nhưng không cách nào thấy được cái bóng nhỏ bé, loắt choắt ấy trong đám người áo quần mùa hạ loẹt lòe màu sắc.

Đó không phải là lần đầu tiên tôi gặp lão. Trước đây, tôi cũng đã thường thấy lão, như một chiếc áo choàng rộng thùng thình bằng vải jeans bạc phếch, tròng bên ngoài bộ xương lòng không, khô khốc. Lão hay khật khưỡng thả những bước mòn trên khúc đường, mà những mảnh gạch vuông trong lòng đường cũng cũ kỹ như con người của lão. Quảng đường tôi thường gặp lão nhất là khúc đường nhỏ cong queo như một chiếc lược liềm mỏng mảnh, dẫn qua một ngôi trường luôn luôn vang vọng tiếng trẻ. Ngôi trường đồ sộ hình như có tới hai cấp lớp: trung và tiểu học. Lão thường hay đi dọc theo lề đường, cái đầu bù xù tóc xám cúi gằm ra phía trước, như một chiếc sọ khô ở đầu một ngọn cây, cắm vào một thân thể thẳng bù nhìn làm bằng vải cũ. Cái đầu gật

gương như sắp gãy lìa ra ở khúc cổ. Lão quả là một con người kỳ lạ. Lão không phải ăn mày; lão cũng không có vẻ gì của một con người không đàng hoàng. Trái lại, lão có cái vẻ cần cù của một người biết tần tiện.

Tôi xếp tấm giấy làm tư, nhét vào túi áo. Ngửa người ra sau, hít đầy hai buồng phổi thứ không khí khô của một ngày xế chiều mùa hạ ran ran hơi nóng. Đêm nay chắc sẽ mưa như dự báo thời tiết trên truyền hình đã loan báo. Tôi mong mưa như mong một người tình yêu thầm nhớ trộm. Ngược nhìn những bệt mây màu trắng đục ở một góc trời bị những khoảng cao ốc cắt góc, tôi hình dung đến những giọt mưa lạnh buốt; những hạt mưa tròn tròn, trong vắt như những viên pha lê mát rượi. Tôi ngáp dài nhìn thiên hạ dập dìu trên đường phố. Đèn giao thông ở ngã tư lạng lờ chớp tắt, xe cộ từng đợt dừng lại, rồi túa đi. Những người đi bộ lao xao như những hình người trong các khúc phim hoạt họa của trẻ em. Chưa bao giờ tôi thấy mình đứng bên ngoài cuộc sống như lúc này. Khi mất việc làm, người ta cũng bị tách luôn khỏi những sinh hoạt của đời sống một mỗi nhưng sinh động, như đứa bé sơ sinh bị cắt cuống rốn, tách lìa khỏi thân thể người mẹ.

Vừa nhìn mông sang phía bên kia đường, tôi chợt tỉnh ngủ khi bắt gặp cái bóng gầy guộc của lão già ban nãy; cái bóng mờ nhạt trong đám đông đang cần cù như một con sóc bới bới, đào đào cái giỏ rác bằng lưới mắt cáo đặt bên vỉa hè. Tôi chăm chú nhìn lão. Lão lượm được một miếng giấy gì đó, ngò khòm xuống, đặt lên đầu gối, vuốt cho phẳng phiu và chăm chú đọc. Những lần trước tình cờ gặp lão, tôi không buồn để ý, nhưng lần này, sau khi mất việc làm, tôi như chao đi trong khoảng không cuống cuống chóng mặt. Và tôi bỗng dựng thấy hình ảnh của lão quen thuộc như đã thuộc về một phần đời sống mình.

Nhìn vóc dáng, tôi tin chắc lão là một người Á Châu. Khuôn mặt lão biện minh cho những điều phỏng đoán ấy. Tóc lão xám xỉn, nhưng trước kia hẳn mái tóc ấy có một màu đen nhánh, đôi mắt lão xé ngược như đôi mắt một tướng Mông cổ ngày xưa, thường thấy trong tranh vẽ. Tôi tưởng tượng Thành Cát Tư Hãn năm nào, sau cuộc binh đao đã không về lại được đất Trung nguyên ngất xanh đồng cỏ, để tới ngày đi lang thang tìm lại ấn tín, trong những lễ đường thênh thang xứ lạ. Ngồi bên này đường nhìn sang, vừa bằng thị giác mỗi như chói nắng, vừa bằng trí nhớ cùn mòn, tôi thấy mặt lão nhăn nhúm như mặt một chiếc mặt nạ bằng da thuộc. Đôi má hóp và cái miệng chưa bao giờ mở hé được một nụ cười, khiến tôi đoán là lão cũng đã rụng gần hết răng. Mà vậy cũng phải, như tôi đây, gã trai trẻ mới ngoài ba mươi tuổi mà cũng đã có cái cười móm mém tội nghiệp. (Tôi bị chứng thiếu chất vôi trong cơ thể, nên răng và xương ẹo ọt một cách đáng sợ).

Lão đọc xong miếng giấy, lẩm bẫm gì đó. Tôi không thấy rõ khuôn mặt lão nhưng hình dung ra được vẻ thất vọng in trên những nếp nhăn. Hẳn lão đang chửi thề. Không biết khi chửi thề thì lão dùng tiếng mẹ đẻ hay tiếng của xứ sở tạm dung. Vài người đi đường dừng lại nhìn lão, nghĩ ngợi gì đó, rồi lại lầm lũi bước đi. Đường như lão chẳng thèm để ý đến ai. Lão lúc nào cũng đắm chìm

trong một kiếm tìm vô vọng. Nhưng mà lão tìm kiếm cái gì ở những tờ giấy vụn trong những giỏ rác, hay những tờ bích chương quảng cáo đã phai màu ấy chứ. Tôi tự hỏi, và không tìm nổi câu trả lời.

Một cơn gió thổi thốc tháo trong lòng phố, làm những mảnh giấy vụn bị cuốn lên không gian, xoay tròn rồi lả tả rơi xuống mặt đường. Chiều, hoặc chậm lắm là tối nay sẽ có mưa. Mưa xuống, tôi sẽ chôn chân ở nhà, ngồi (hoặc nằm) bên những cuốn sách cũ, viết lãng nhăng những vần thơ què quặt và nhớ mong lung cái thời còn đi học. (Tôi bỏ học ngay khi vừa tròn cái tuổi hết bị chi phối bởi luật cưỡng bách giáo dục). Hồi đó, tôi cũng đã yêu mưa; những cơn mưa màu xám ở sân trường...

Hai hôm sau, tôi trở lại hăng nhận hồ-sơ việc làm để đi nộp cho sở thất nghiệp. Lúc đưa cho tôi tờ giấy có ghi số giờ đã làm, cũng như số tiền lãnh được trong năm qua, con nhỏ thư ký có cái mụn ruồi bên khóe môi trên, bên phải đã ném cho tôi một nụ cười ái ngại.

"Bạn có dự tính đi xin việc ở đâu không?"

"Cũng chưa biết nữa," tôi ngập ngừng. "Có lẽ tôi sẽ nghỉ dưỡng sức một thời gian..."

"Tính đi học lại không?"

"Có lẽ..."

"Cố lên, bạn còn trẻ mà, hãy trở lại trường," con nhỏ dịu dàng an ủi:

"Tôi nghèo mặt rệp."

"Me too!"

Tôi muốn nói "Nhưng cô là phụ nữ, cô là người bản xứ, và nhất là cô có nhan sắc, còn tôi chỉ là một kẻ di dân hèn mọn..." nhưng tôi dần nổi chua cay xuống tận đáy lòng, và chỉ nói ra một phần ý nghĩ mình:

"Nhưng cô đẹp, cô giống người mẫu trên bìa các tạp chí thời trang."

Khuôn mặt đưa con gái rạn rở một nụ cười. (Đó là hình ảnh đẹp thứ nhất tôi ghi nhận được trong ngày, cảm ơn Thượng đế). Nàng cảm ơn tôi tíu tít.

"Chúc may mắn!"

"Cảm ơn!"

"Hẹn gặp lại."

"Chào!"

"Tạm biệt."

Tôi bước ra khỏi cánh cổng khép hờ của hăng. Tiếng máy chạy xình xịch khép lại sau lưng, phố xá mở ra trước mặt. Tiếng xe cộ rầm rĩ. Buổi sáng, ngày còn mềm như tấm vải hơi nước của cơn mưa đêm trước. Những chiếc lá ngắt xanh loang loáng ướt. Gió đu đưa cành, làm rụng xuống những hạt nước mỏng lạnh lạnh. Tôi nhìn quanh quần hai bên lề đường tìm kiếm lão già bữa trước. Phố xá giờ này như còn ngái ngủ. Những kẻ đi làm thì đang ở trong hăng, còn lại trên đường phố hẳn phải là những kẻ thất nghiệp như tôi, hoặc thất tình như lão.

Buổi sáng tươi mát như thế này, tôi thèm có được một người bạn, rủ nhau đến một quán cà phê nào đó, nói cho nhau nghe những mẩu chuyện lật vạt trong đời sống. Những sinh hoạt, những mẩu chuyện nhiều khi chẳng có ý nghĩa gì, nhưng đó lại là một phần của đời sống. (Tại sao cứ phải đi tìm ý nghĩa nọ kia cho những sự việc thực sự chẳng có ý nghĩa gì ráo!)

Tôi đứng lững khùng bên lề đường, nhìn vắn vờ những đám mây trắng rờ. Phải kiếm chỗ nào nhìn thiên hạ hấp tấp sống chứ. Tôi nghĩ đến chiếc băng ghế dài chỗ trạm ngừng xe buýt. Chỗ đó hơi ồn ào, nhưng nếu muốn tìm thêm những hình ảnh đẹp, để xếp vào sưu tập của một ngày thì trạm ngừng xe là nơi lý tưởng. Những học sinh trung học của ngôi trường ở khúc quanh cũng thường xuống xe buýt ở đây. Những con bé tươi mát, tròn đầy như tuổi trẻ của một xứ sở tự do no đủ.

Nhưng chiếc băng ghế dài sáng nay đã bị chiếm ngự. Lão già đó chứ ai, cái lưng gù của lão trong chiếc áo choàng vài jeans bạc phếch ấy làm sao có thể làm với ai khác được. Đôi vai rung rung như thể lão đang rùng mình vì gió lạnh. Mái tóc bù xù rối rắm tưởng chừng như lão vừa mới được gỡ ra khỏi một cuộc vật lộn. Lão đang lúi húi làm gì đó. Từ đây này, tôi chỉ có thể nhìn thấy khoảng lưng gù của lão rung rung khe khẽ. Lão lạnh chắt.

Tôi luồn tay vào túi áo, đếm lại những đồng xu. Tôi sẽ mời lão già một ly cà phê, chắc lão sẽ nhận lời. Tôi cũng dân Á châu như lão. Lão già, tôi trẻ nhưng điều đó hẳn không ảnh hưởng gì đến cái tình thân hữu chúng tôi sắp chia sẻ với nhau. Những đồng xu va chạm nhau leng keng trong túi quần. Tôi lẩm nhẩm tính. Còn đủ cho vài ly cà phê và một chuyến xe buýt về nhà.

Hít chút tự tin tưởng tượng vánh vất trong không khí vào đầy lồng ngực, tôi thông thả bước về phía lão. Vài chiếc xe qua lại dưới lòng đường ẩm ướt. Tiếng bánh xe nhèm nhẹp bóc lên từ mặt đường gạch ướt. Tôi bước đến sát cạnh lão. Lão đang cầm cúi trên một mảnh giấy vuông, nhỏ như một trang vở học trò. Tôi vòng qua phía trước, chuẩn bị một câu chào. Nhưng tôi chưa kịp chào, đã bắt gặp cái khuôn mặt nhăn nheo của lão vắn vẹo đau đớn. Miệng lão căng ra hai bên, hai má ướt nhòa nước mắt. Những sợi tóc xám bạc ủ rũ trên trán, đôi vai lão rung rung. Hai tay lão kèm siết mảnh giấy nhỏ đã nhòa hết chữ viết, chỉ còn trơ lại những hàng kẻ lờ mờ. Tiếng nấc

nước nở lọt qua cái miệng méo xệch và hai lỗ mũi phập phồng, lấm lem mũi rã. Lão khóc; Trời ơi, lão đang khóc, như một đứa bé ở đáy nỗi khổ đau tột cùng.

Đôi-chân-hăng-hái tôi chùn lại, và chôn cứng trên nền gạch. Tôi bối rối, hỏi lão bằng tiếng Anh, “Ông có sao không?”

Lão vẫn khóc tức tưởi. Tôi khom người về phía lão. Cái mùi chua chua, ẩm mốc vò lấy tôi, như một cơn lốc nhỏ. Tôi lại chào lão và hỏi, “Tôi có thể giúp ông được chuyện gì không?”

Dòng nước vẫn túa ra từ hai hố mắt sâu. Tiếng nấc của lão làm tôi hoang mang khôn tả.

”Chào ông, ông có sao không?”

Lão vẫn khóc.

”Ông bệnh phải không?”

”...”

”Tôi gọi xe cấp cứu cho ông nghe.” Tôi kiên nhẫn hỏi, chẳng biết lão có hiểu cái thứ tiếng Anh tôi đang nói không.

”Ông có mắt gì không?” Tôi lại hỏi, dù không tin là lão có gì để mắt.

Tiếng khóc rưng rức vẫn cuộn cuộn tuôn ra, qua cái miệng căng dài như một cái gạch ngang khốn khổ và hai lỗ mũi phập phồng nước. Vai lão khóc, lưng lão khóc, cả người lão cùng khóc; cả những ngón tay đang miết trên mảnh giấy hình vuông, cũ kỹ cũng khóc.

”ông cần gọi cảnh sát không, tôi gọi dùm cho.”

”No!” Lão chột gằm lên rồi lại tiếp tục khóc. Tiếng rống của lão khàn khàn như tiếng gằm của một con sư tử già nua.

Tôi lại ngập ngừng, “Are you okay?” dù biết chắc lão chẳng okay chút nào.

Tôi cố nhìn cái đầu của lão, để đón bắt một cái gật hay lắc của chiếc sọ nhỏ bé cắm trên mảnh thân hình mỏng teo ấy. Nhưng chỉ thấy được những cái rung của cả thân người nhịp nhàng với những tiếng nấc khô khan.

Tôi rón rén ngồi xuống cạnh lão. Kiên nhẫn. Bỗng dưng, tôi thấy thương xót lão như thương một người chú, người cậu ốm đau, bệnh hoạn. Cái mùi vữa chua vẫn tỏa ra quanh lão, nhưng tôi thấy dễ chịu hơn ngày hôm trước. Cái mùi ấy không còn làm tôi muốn ói mửa. Lão hẳn có chuyện gì buồn ghê gớm lắm. Tôi ngồi cách lão khoảng một gang tay. Tôi không muốn gây cho lão cái cảm

giác đang bị quấy rầy. Tôi chỉ muốn tìm hiểu, và nếu được, giúp lão được gì thì giúp, thế thôi. Lão cũng là người tha hương như tôi.

Vài người đi đường ngoái lại nhìn chúng tôi. Hai kẻ tóc đen này hẳn giống hệt đứa con hoang đang và người cha già nặng tình phụ tử trong Kinh Thánh. Những bóng cây dần dần ngấn lại. Nắng trải xuống lòng đường lát gạch những mảnh thủy tinh óng ả. Con khóc vật vã lắng dần, lão đưa tay áo lên quệt nước mắt, và bất chợt xoay qua, dúi mảnh giấy vào tay tôi. Tôi chụp lấy tấm giấy, vội như con mèo háu ăn vồ con cá nhỏ.

Tôi run run mở rộng tờ giấy mềm, ẩm ướt. Đó là một tấm giấy cỡ trang vở học trò có những đường kẻ xanh cũ mờ. Tờ giấy nhăn nhúm nhoe nhoẹt những chữ viết mực xanh tím. Tôi lật qua lật lại mảnh giấy, hoàn toàn không hình dung ra được những gì đã được viết trên đó.

Tôi ngập ngừng hỏi lão, “Giấy gì đây?”

Giọng lão khàn khàn. “Đọc dùm tao được không?” Tiếng Anh của lão tương đối cũng dễ nghe. Tôi đưa tờ giấy, soi lên ánh nắng trong, lắc đầu nghi ngại.

”Không thể. Chẳng có gì hết...”

”Vậy thì hãy mặc xác tao!” Lão gầm lên và giật phất tờ giấy trong tay tôi. Trong lúc tôi chưng hửng ngỡ ngác thì lão cẩn thận vuốt tấm giấy cho phẳng thơm và xếp lại làm tư, rồi làm tám, và nhét sâu vào túi. Tôi liếc nhìn lão, thấy cái túi áo dày cộm giấy tờ. Bây giờ tôi mới nhận ra hai túi ngoài áo choàng vải jeans của lão cũng đầy những giấy. Lão lặng lẽ đứng dậy, khục khặc ho rồi xoay lưng về phía tôi, làm lúi bước đi. Chiếc quần jeans lão mặc đã bạc trắng và rách tua ở hai ống. Đôi giày bata đen đúa dơ bẩn dưới chân lão, nhưng những hai sợi dây cột ngùn. Tôi nói với theo:

”See you later!”

Không nghe lão trả lời. Cái bóng gù của lão già lẫn vào bóng những người qua lại trên đường phố. Nhìn theo cái bóng gầy guộc ấy, tôi không khỏi không nhớ đến nhân vật Lão gù nhà thờ Đức Bà trong truyện Victor Hugo. Lão đi rồi, cả một khoảng trống trải của một ngày không có gì làm trải ra trước mắt tôi. Đường phố vẫn thấp thoáng người qua lại. Tôi nhìn lại bằng trí nhớ tờ giấy lão già đưa cho coi ban nãy. Vẫn chẳng tìm ra được điều gì mới lạ. Bỗng dưng tôi thấy mình thờ dài.

Bẵng đi một thời gian tôi không gặp lão. Đứng ra thì cũng mới chỉ có ba ngày. Có lẽ sự chờ đợi đã cho tôi cái cảm giác mỗi mòn về thời gian. Suốt ba ngày nay, tôi không gặp lão già sống vất vưởng ấy. Tôi nghĩ là lão ốm đau chi đó. Tội nghiệp lão. Một thân một mình (sao mà lão giống tôi đến thế), những lúc ốm đau như thế biết trông cậy vào ai. Suốt ba hôm liền, sáng nào tôi cũng ra ngồi ở chiếc ghế trống bên trạm ngừng xe buýt. Người tài xế tuyến đường này hẳn không hiểu

nổi tôi mắc chứng gì mà chờ hoài những chuyến xe đến rồi đi bên đường phố cũ. Thực ra, cũng có lúc tôi băn khoăn tới mức muốn đi báo cảnh sát để họ tìm lão. Tôi sợ lão chết dầm dúi đâu đó, ở một xó xỉnh vắng vẻ của thành phố. Tội nghiệp lão. Lão già vô gia cư. Phải chi hôm gặp lão ở đây, tôi rủ lão về sống với tôi, hẳn lão đã không chết vì đói, lạnh. Hình dung đến cái thân hình xương xẩu của lão nằm chết khô bên một ống cống nước hôi hám, tôi cảm thấy mình có lỗi với lão; tôi thấy mình đồng lõa với Thần Chết. Nhưng chắc gì lão đã chết. Tôi mong lão còn sống, còn khỏe mạnh và nhanh lẹ như con chồn tinh khôn, vẫn thường lục lọi những giỏ rác, trong khúc đường ngắn ngủn dẫn tới ngôi trường học khang trang lúc nào cũng rộn ràng tiếng trẻ. Có lẽ lão trôi dạt đến một thành phố khác. Gã Thành Cát Tư Hãn lưu lạc mò mẫm tìm đường về đất Trung nguyên xa thăm thẳm.

"Hey, Đọc dùm cái này coi!"

Lão già, trời ơi, lão đây chứ ai. Tiếng gọi bất ngờ của lão làm tôi muốn đứng tim. Vẫn khuôn mặt nhăn nheo lớp da chai cứng, đôi mắt xéch như hai dấu sắc và huyền trên vùng trán lòa xòa mở tóc xám bạc màu rối rắm. Cặp môi khô nẻ, hở ra hàm răng sún mất chiếc răng cửa. Tiếng Anh của lão cũng dễ nghe. Tôi mừng rỡ, đón lấy mảnh giấy nhàu nát, nhích qua một bên nhường chỗ cho lão và cố gắng lịch sự mỉm cười.

"Chào ông, mời ông ngồi."

Lão gá người ngồi xuống cạnh tôi. Mùi chua mốc tỏa ra oi nồng, khó chịu.

"Thanks!"

Tôi vuốt mảnh giấy cho thẳng. Lão nhắc bằng cái giọng vương đàng trong cổ họng:

"Cẩn thận!"

"Đừng lo."

"Quan trọng đấy. Mắt tao kém, đọc không được."

Tôi cố gắng đọc những chữ nhỏ li ti lơ mờ trên trang giấy. Những chữ viết tay xấu xí quấn lấy nhau như những con giun quần lên vì bị xéo.

"Đọc được không?"

"Được chứ. Giấy báo dọn nhà, Thưa ông quản lý, tôi xin thông báo cho ông biết tôi sẽ dọn ra khỏi..."

"Shit!" Lão gắt.

Tôi ngỡ ngác xoay qua nhìn lão. Lão không nói gì thêm, lặng lẽ gỡ mảnh giấy ra khỏi tay tôi, xếp lại làm tư rồi làm tám và nhét vào túi áo.

"Ông bị mất giấy tờ hả?" Tôi tò mò.

Lão lặng thinh nhìn theo chiếc xe buýt học sinh đang quẹo trái ở ngã tư.

"Ông uống cà phê không, tôi mời; mình lại cái quán đằng kia..."

Lão vẫn chăm chú nhìn chiếc xe đã mất hút ở khúc quanh. Bỗng dưng lão gầm gừ trong cổ họng, "Thằng Jack khốn nạn!"

"Jack là ai vậy?"

"Thằng Jack khốn nạn; khốn nạn..."

"Mình lại quán cà phê ngồi nói chuyện. Tôi mời..."

Lão bỗng quay sang, nhìn thẳng vào mắt tôi:

"Tao thèm rượu."

Tôi cố tính nhăm xem trong túi mình còn bao nhiêu tiền, có đủ mời lão uống vài ly rượu không, nhưng không nhớ nổi.

"Ngày mai mình uống rượu, hôm nay uống cà phê. Tôi mời..."

"Shit!" Lão quay phắt đi như giận dữ sau câu chửi thề.

"Jack là ai vậy?" Tôi thắc mắc. Lão không trả lời, mà hỏi ngược lại:

"Uống cà phê ở đâu?"

Tôi chỉ về phía quán cà phê có bán bánh ngọt ở góc đường, kế bên trường học.

"Đi!"

Lão nói và đứng ngay dậy, tôi đứng lên theo và thông thả đi bên cạnh lão, về phía ngôi trường trung học. Tin rằng mình đang dần chinh phục được lão già, lòng tôi hân hoan khôn tả. Tôi muốn hỏi lão từ đâu tới nhưng chưa dám. Chúng tôi chưa quen nhau tới mức có thể hỏi những câu như thế. Trí tưởng tượng của tôi hoạt động khẩn cấp. Lão hiện ra như một tay gián điệp quan trọng của quân đội Thiên hoàng. Cặp mắt xéch làm lão có nét giống một sĩ quan Nhật. Biết đâu, lão lại chẳng đang miệt mài tìm kiếm một cái gì đó mà tôi không thể nào ngờ tới. Lão cũng có thể là một tay sát nhân đang bị truy lùng nên giả điên giả khùng che mắt thiên hạ.

Lúc gần tới tiệm cà phê, lão chợt đứng sững lại. Tôi ngo ngác nhìn lão, “Chuyện gì thế?”

“Tao ghét con nhỏ ở quày tính tiền.”

“Tại sao?”

“Nó không thích dân tóc đen.”

“Chả sao.”

Lão trừng mắt, giận dữ:

“Tóc mày màu gì?”

“Thì...đen.”

Lão đưa tay gãi đầu xồn xột. Những bụi trắng từ chân tóc lão lỏa tỏa bay ra trong nắng sớm. Lão nói như ra lệnh:

“Mày mua rượu về nhà tao uống.”

Tôi ngạc nhiên. Lão mà cũng có nhà nữa ư. Thôi được, cứ mua đại chai rượu gì đó, về nhà lão uống lai rai. ừ biết đâu lão lại chẳng là một tay triệu phú trá hình; biết đâu lão lại chẳng thấy tôi hiền lành, đáng thương (thực tình, tôi thấy mình cũng dễ thương), mà chia cho một phần tài sản. Lão già triệu phú không ai nói dối sẽ chọn tôi làm người thừa kế. Hình ảnh căn nhà nguy nga hiện ra lơ mơ trong trí tưởng. Tôi – trong trí tưởng – đi ra đi vào căn nhà rục rĩ ánh đèn ấy, một con chó trắng như bông quán quýt dưới chân. Tôi thành một tay trưởng giả thứ thiệt dễ ghét. Chỉ có thể mà lòng tôi cũng thơ thối, hân hoan như những lúc đọc được một vần thơ trác tuyệt.

“Mày mua chai rượu nào được được một chút. Tao chờ ở đây.”

Lão nói khi chúng tôi đi ngang qua chỗ chiếc ghế quen thuộc ở trạm ngừng xe buýt. Một người đàn bà mặc chiếc áo đầm lòe loẹt màu sắc đang ngồi ở một đầu ghế. Lão ngồi xà xuống đầu ghế bên kia. Tôi nói OK và quay đầu bước đi, thoáng thấy mẹ già hấp tấp đứng dậy dạt ra phía sau, cách chiếc ghế một khoảng xa. Tôi không nghe tiếng chửi thề của lão. Tôi mong lão đừng thèm để ý đến chuyện nhỏ nhặt ấy. Những người đàn bà ở đây đầy quyền năng. Hẳn lão đã biết cách giữ mình.

Tôi vào tiệm rượu ở phía bên kia con phố. Những chai rượu đủ loại làm tôi bối rối. Tôi không biết lão thích thứ gì. Sau cùng, tôi lựa đại một chai rượu vừa túi tiền nhất, nghĩa là chai rượu rẻ nhất, hẳn lão cũng thông cảm dùm tôi.

Lúc tôi quay lại, lão đang vuốt ve một mảnh giấy vụn nhỏ bằng bàn tay. Vừa thấy bóng tôi, lão xếp tờ giấy lại, bỏ vào túi áo.

“Let’s go!” Tôi quơ cái bọc có chai rượu lên trước mặt lão.

“OK.”

“Nhà ông ở đâu?”

“Đừng hỏi.”

Thấy lão gắt gỏng, tôi đổi đề tài, “Trời đẹp quá.”

Lão cứ lầm lũi bước. Tôi hấp tấp đi theo. Lão già lúi nhanh như một con sóc. Lúc đi ngang qua sân trường học, bước chân lão có hơi chậm lại. Lão quay đầu nhìn vào sân trường. Tôi liếc theo hướng nhìn của lão rồi quay lại nhìn lão. Lúc này, lão giống ông Ba bị đi tìm bắt trẻ con. Lão lẩm bẩm gì đó tôi nghe không rõ, rồi lại lầm lũi bước.

“Thằng khốn nạn Jack...”

“Hả?”

”Tao không nói chuyện với mày!”

“Ồ, xin lỗi.”

“Khỏi cần xin lỗi.”

Thái độ của lão làm tôi thấy thích thú. Tôi lập lại câu hỏi ban nãy, “Nhà ông ở xa không?”

“Mày có thể cầm mòm đi được không?”

“OK.” Tôi kiên nhẫn.

Sau khi đã qua mấy chục khúc rẽ quanh co, chúng tôi đi vào một khoảng sân rậm rì cỏ dại. Một căn nhà đổ nát bỏ hoang, xiêu vẹo trên nền đất, cạnh đó là một cái nhà để xe lụp xụp. Tôi ngỡ ngàng chùn bước. Thấy tôi chăm chú nhìn căn nhà, lão hàm hồ:

“Không phải nhà đó, cái kia kia.” Lão chỉ cho tôi căn nhà để xe nhỏ bé như chiếc hộp bị móp méo khắp xung quanh.

“À.”

“Vào chơi!” Giọng lão dịu xuống.

“Vâng, cảm ơn.”

Lão đẩy cánh cửa gỗ qua một bên. Ánh nắng lùa vào, vẽ lên trước mắt tôi một cái ổ chuột khổng lồ gồm những nệm giường mủn rách, những khăn trải giường nhăn nhúm cũ rích, một chiếc ghế có nệm bọc da màu xanh lá cây đã bung lò so. Và biết bao nhiêu là giấy tờ lộn vụn. Những tờ giấy vuốt thẳng, buộc lại với nhau thành từng bó, xếp dọc theo vách tường.

“Sit down,” lão nói, tay chỉ chiếc ghế cũ. “Coi chừng rách quần.”

“Thanks!”

Tôi dè dặt ngồi xuống ghế. Tiếng lò so khô dầu kêu lên kèn kẹt. Chiếc ghế lỏng lẻo như thế không chịu nổi sức nặng của tôi, chỉ muốn gãy sụp. Lão trấn an tôi:

“Đừng lo, coi vậy mà chắc lắm.”

“Thanks.”

“Sao mà cảm ơn hoài vậy?” Lão cau có ngồi phịch xuống tấm nệm giường cũ kỹ. Tôi lúng túng cười trừ.

“Đưa tao coi chai rượu xem.”

Tôi trao chai rượu còn trong bọc cho lão. Lão hấp tấp xé toạc cái túi giấy bọc ngoài, đưa chai rượu sát đôi mắt màu nâu đã kéo mây ngấm nghĩa; đôi mắt có những đường gân máu ngoằn ngoèo đỏ loét. Tôi chăm chú theo dõi cử chỉ của lão. Không bày tỏ một nét nào của sự hài lòng hay thất vọng, lão loay hoay tìm cách mở nút chai.

“Ông không có đồ mở nút chai sao?”

“Silly question.”

“Sorry!”

Loay hoay một hồi lão cũng mở được cái nút chai, và đưa chai rượu lên mũi hít hà. Đôi mắt lim dim, như thể lão đang say mê thưởng thức cái hạnh phúc nhỏ nhoi nồng nồng bốc hơi trong không khí. Tôi toan hỏi lão có ly uống rượu không, nhưng kịp ngừng ngay lại. Lão dốc chai rượu lên tu một hớp, nhăn mặt hít hà.

“Mẹ kiếp, thua rượu nếp than xa!”

Lão làm tôi giật mình, hoảng hốt. Lão vừa mới nói một câu tiếng Việt. Lão là người Việt Nam, Trời ạ. Vậy mà tôi có bao giờ ngờ. Tại đôi mắt Mông cổ của lão. Tôi cuống quýt hỏi lão, bằng tiếng Việt:

“Ông Việt Nam hở?”

Lão sượng người lại, chai rượu bị giật ra khỏi cái miệng rộng, đổ sánh ra vài giọt. Lão trợn mắt nhìn tôi:

“Mày Việt Nam à? Sao giống Tàu quá, Tao tưởng mày là Tàu Đài Loan, Hồng Kông gì chứ.”

Lão đặt chai rượu xuống nền xi măng lồi lõm, lừ đừ đứng lên, như một xác chết vừa đội mồ sống dậy. Khuôn mặt lão căng ra vì sững sờ, rồi chùng xuống, dẫn ra, và mềm lại như đang hạnh phúc tột cùng.

“Vậy mà tao có biết đâu. Ha ha,” lão cười khoái trá. “Tha hương ngộ cố tri...”

Lão nói giọng Bắc thật rõ. Lão bước tới một bước, ôm chầm lấy tôi, siết cứng lại. Thân hình xương xẩu của lão cán lên người tôi, như những thanh sắt cong của một chiếc giường vênh vẹo. Tôi ngộp thở trong đôi tay bằng thép của lão. Mùi hôi mốc siết cứng lấy hai lỗ mũi tôi ngọt ngọt. Bàn tay lão vỗ về lưng tôi dịu dàng, thân thiết.

“Mày còn đi học không?”

“Dạ không.”

“Mày còn trẻ quá. Tên gì nhỉ?”

“Dạ, Tâm.”

“Vợ con gì chưa?” Lão vẫn chưa buông tôi ra.

“Chưa.”

“Thất nghiệp hả?”

“Dạ.”

“Có nhà cửa gì không, nếu không về ở với tao.”

Lão buông thõng hai tay, nhìn tôi, chờ câu trả lời. Tôi ngộp ngừng:

“Dạ có, thuê apartment.”

“À,” lão nắm lấy cổ chai rượu, ngồi phịch xuống tấm nệm cũ. “Rảnh rồi lại đây chơi.”

“Vâng.”

Lão đưa chai rượu lên miệng, tu ừng ực. Xong, gật gù lằm bằm một mình:

“Được lắm, được lắm...”

Không hiểu lão khen rượu hay khen mình, tôi áy náy ngược nhìn mảnh mặt trời lấp ló sau khoảng trống trên mái “căn nhà” của lão.

”Ông ở đây mùa đông có đủ ấm không?”

Lão tu một hơi rượu, nuốt cái ực, khề khà:

“Mày hay hỏi ngớ ngẩn.”

Mặt lão ngả dần sang màu tím, cái màu của miếng thịt bò ôi. Từ lúc khui chai rượu ra đến giờ, lão chẳng hề mời tôi được một câu. Tôi ngồi lặng lẽ nhìn lão uống tí tí như một tay bợm nhậu thứ thiệt, không cần tới đồ nhắm.

“Giấy tờ gì mà ông có nhiều thế?” Tôi đánh liều hỏi, hai mắt đảo vội một vòng căn nhà để xe chật hẹp.

Mặt lão bỗng nghiêm trang hẳn lại. Đôi mắt đỏ sọng nhìn mông vào khoảng trống trước mặt. Lão ngồi chờ người ra như bị thôi miên mất vài giây rồi lại tiếp tục uống. Lão uống, hết ngụm này tới ngụm khác. Chẳng bao lâu rượu đã cạn tới gần đáy chai.

Tôi làm ra vẻ thản nhiên, “Jack là ai vậy?”

Tia nhìn lão tóe lửa về phía tôi bỗng rớt. Mặt lão cau lại hẳn học, cảm lão bạnh ra như đang nén cái đau trong cơn tra tấn bạo tàn. Tôi lì lợm đợi câu trả lời của lão. Mắt đến hơn một phút căng thẳng nặng nề, sau cùng mặt lão dịu xuống, lão tu một hớp rượu, nói nhỏ, “Thằng Jack học cùng trường tao hồi đó.”

Tôi thờ phào.

“À, bạn học cũ của ông...”

“Cùng trường nhưng khác lớp.”

“....”

“Nó chết rồi!”

Tôi ngờ ngác nhìn lão, đợi câu nói kế tiếp.

Lão tu một hớp rượu, rồi thông thả, “Tao giết nó.”

Tôi sửng người, ngờ ngác:

“Ông giết?”

“Ừ.” Giọng lão lạnh tanh.

“Ờ đâu?”

“Cái trường ở khúc này hay ngồi đợi xe bus.”

“Hồi nào?”

“Lâu rồi.”

Tôi đã đoán đúng. Lão là kẻ đang bị pháp luật truy lùng; hèn chi lão giả điên giả khùng. Tôi lo lắng liếc quanh, tìm xem có vũ khí gì có thể tự vệ được, để nếu cần...

“Thằng khốn nạn Jack.” Lão nói bằng tiếng Việt cái câu mà trước đây tôi hay nghe lão lầm bầm bằng tiếng Anh.

“Rồi, rồi... ông có bị gì không?”

“Mày sợ hả?” Lão quay phắt qua nhìn tôi. Đôi mắt ánh lên những tia lửa màu đỏ cam. Lão già, tôi trẻ, chắc tôi đủ khả năng tự vệ nếu bị lão tấn công. Tôi luống cuống:

“Không có, hỏi cho biết vậy thôi.”

Lão trầm ngâm:

“Tao ở tù hai chục năm.”

Tôi điếng hồn. Lão lầm bầm, “Mẹ kiếp!”

Cả hai chúng tôi cùng im lặng. Tôi không biết phải hỏi lão về chuyện gì mà không làm lão bực mình. Lão nóng tính. Tôi không muốn làm mất lòng lão. Dù sao lão cũng đáng tuổi cha chú; dù sao lão cũng là người đồng hương. Lão già bắt đầu say. Cái đầu lỏng lỏng của lão lắc lư như đầu con rối bị đứt dây. Một tay lão nắm cứng cổ chai rượu đã gần cạn, tay kia quơ quào loạng quạng.

Chợt lão quát lên:

“Mẹ kiếp, lẽ... ra tao cũng... không nên giết nó...”

Tôi chồm người ra đằng trước ngóng câu nói kế tiếp của lão.

“Giết nó rồi, gần ba chục năm sau, tao vẫn không tìm lại được...” Lão buông lửng câu nói. Chất tò mò trong tôi bị kích thích đến cực độ, nhưng tôi không dám đặt câu hỏi, chỉ sợ lão nổi giận. Tôi

kiên nhẫn ngồi chờ, như kẻ đệ tử ngồi chờ sư phụ ban truyền bí kiếp. Một vòng nắng lợt qua khoảng trống trên mái, rớt xuống mặt lão. Tôi thấy được những nếp nhăn đậm nét. Có những giọt nước lăn dài trên má lão. Lão lại khóc. Tôi thấy vai lão rung rung. Giọng lão khao khao ướt sũng:

“Không bao giờ tìm được; never, never...”

Lão bắt đầu khóc. Tiếng khóc rưng rức làm tim tôi đau nhói. Tôi là kẻ đa cảm, tôi không muốn khóc theo lão, nhưng trời ơi cái hình ảnh một lão già sống lẻ loi, lưu lạc ở một nơi cách xa quê hương hàng chục ngàn cây số ngồi khóc tức tưởi vì một niềm đau nỗi khổ nào đó, làm lòng tôi mềm nhũn như miếng bánh trắng nhúng nước.

“Thằng Jack khốn nạn...”

“Nó làm gì ông?” Tôi hỏi.

“Tao học thua nó...hai lớp. Tao tị nạn...tao mù chữ Anh...”

Lão khịt khịt mũi. Khuôn mặt lão tối sầm dù đang được mặt trời ném xuống cho một vạt nắng hình vòng.

“Ngày nào nó cũng giựt cặp sách, mũ, giày tao... quăng đi... như chơi baseball..”

Tôi hình dung ra một thằng bé tóc đen chạy lăng quăng theo cái cặp xách, cái mũ, chiếc giày mà lũ bạn ác độc đang chuyền tay nhau trên sân trường.

“Tao học lớp mười, tao ở với chú... và con mụ thím... khốn nạn... mà biết không? À mà mà tên gì... tao quên mất rồi.”

“Tâm.”

“Ừ, Tâm... Con mụ thím khốn nạn.... Phải không Tâm?”

“Phải.”

Lão quơ tay một vòng, chỉ cho tôi coi đồng giấy vụn lão gom thành từng bó xếp chung quanh vách tường. Những mảnh giấy vụn ấy thì liên hệ gì tới câu chuyện của lão chứ. Và con mụ thím khốn nạn nữa?

“Tao lấy địa chỉ trường để nhận thư... Tao không muốn... con mụ thím khốn nạn mở thư tao ra xem...” Lão lại ngửa cổ tu một hớp rượu. “Thằng Jack khốn nạn lấy cặp sách của tao quăng cho một lũ khốn nạn khác... giấy tờ, sách vở bay tứ tung...”

Lão ngừng lại, đưa tay áo lên chùi nước mắt.

“Hôm ấy tao vừa mới... nhận được thư của... mẹ tao... ở Việt Nam...” Lão nói đến chữ Mẹ một cách kính cẩn. “Thư của mẹ tao...”

Lão lại khóc tức tưởi. Tôi lờ mờ hiểu ra sự liên hệ của tờ giấy vụn mà có một lần lão đã nhờ tôi đọc dùm, cùng những đồng giấy vụn chất đầy quanh bốn bức tường cái nhà để xe chật hẹp này, với câu chuyện lão đang kể. Giọng nói lão khàn khàn khê đặc:

“Mấy chục năm nay... tao vẫn không hiểu... mẹ tao đã viết những gì... trong tờ thư đó... thằng Jack khốn nạn.... thằng khốn nạn...”

Tôi nhỏ nhẹ:

“Sao ông không viết thư hỏi bà cụ?”

Lão bắt thần quăng chai rượu vào tường, cái chai thủy tinh vỡ nát, mảnh vụn rào rào bay tứ tung. Tôi hoảng hốt toan đứng dậy chạy trốn, nhưng thấy lão vẫn ngồi đó, sự phẫn nộ chỉ hằn trên nét mặt, nên tôi ngồi nén lại, nhấp nhồm trên mặt ghế.

“Đồ ngu!” Lão gầm gừ. Tia nhìn của lão tóe lửa. “Mẹ tao đau màng óc... ở Việt Nam... đó là tờ thư cuối cùng... biết không? Thằng ngu!”

Lão gào lên, khóc sụt sùi như lần tôi bắt gặp lão khóc trên đường phố. Tôi bối rối cùng tột. Biết nói gì cho lão nguôi ngoai đây hở Trời. Tình mẹ con có gì mà đền bù được. Thằng Jack nào đó khốn nạn thật. Và con mụ thím nào đó cũng khốn nạn không thua gì thằng Jack. Tôi thương lão già quá, nhưng biết làm sao bây giờ. Người mẹ khốn khổ đã trở trăn gì với thằng con xa xứ nhỉ. Trời ơi, có biết bao nhiêu là câu hỏi. Tôi nảy ra ý nghĩ viết một tờ thư giả, thuyết phục lão rằng đó là tờ thư của mẹ lão. Biết lão có tin tôi không. Tính lão nóng nảy. Lão dám giết tôi nếu khám phá ra sự thật. Trời ơi, hãy chỉ cho tôi biết phải làm gì để giúp lão già tội nghiệp này.

Tôi lúng túng ôm hờ lấy vai lão. Cơ sây đã đầy ứ tới cổ, người lão mềm nhũn, lão sụt sùi ngã người theo sức đỡ của cánh tay tôi. Tôi đỡ lão nằm xuống tấm nệm cũ. Hai mắt lão nhắm nghiền, hai vai rung rung theo tiếng nấc.

Một lát, căn nhà để xe vuông vức vang vang tiếng ngáy.

Vậy là tôi không còn thất nghiệp nữa; trong những ngày tới, tôi sẽ phụ lão trong việc tìm kiếm một tờ thư; một tờ thư đến từ cái nước Việt Nam xa lạ xa lắc. Tôi tàn nhẫn nhìn vết nắng nhảy múa trên ngực lão, cái ngực mỏng teo phồng lên, xẹp xuống theo tiếng ngáy rền rĩ; cái ngực chứa đầy nỗi uất ức của một đứa con không được nghe những lời cuối của mẹ mình.

Thứ hai, ngày 28, tháng 06, năm 93

